

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

And I'll be her last...

She Was
MINE
FIRST

WALL STREET JOURNAL & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
M. ROBINSON

İz bırakan, bol öfkeli ve ateşli arkadaşın sevgiliye romanları seven tüm okurlara.

Bunu senin için yazdım.

PROLOGUE

ETHAN

Hiç biriyle d nyanın  b r ucundan hissedebilece iniz kadar derin bir ba  kurdunuz mu?

Zamanın ve mesafenin sınır tanımadığı bir yerdi ve sanki birbirinizden ne kadar uzakta olursanız, birbirinize o kadar yakın hissediyordunuz.

Zihnimden bedenime ve ruhuma kadar.

Livvy Collins her zaman benim her par ama sahip olmu tu.

 ocuklu umuzdan beri en iyi arkada tık. Onun hayatımdaki en  nemli ki i olmadığı bir zamanı hatırlayamıyordum. Onun bir  ekilde, bi imde veya formda dahil olmadığı bir anı hatırlayamıyordum. Onunla ilgili unutamadığım  eylerin listesi sonsuzdu.

Kahkahasından g l  ne, sarho  edici kokusuna... tadına... hissine...

Hayat bize ne ya atırsa ya atsın, dostlu umuz her zaman  nce geldi.

Arkada lıktan sevgilili e ve tekrar arkada lı a, kopmaz ba ımız
Birbirimize a ık olduktan sonra bile aynı kaldı.

Ayrı kolejler.

 oklu ili kiler. Farklı

kariyerler.

Tek bir d n m noktası bile aramızdaki hi bir  eyi de i tirmedi. Aksine, t m zorluklara ra men dostlu umuz daha da g  lendi. Her  eye ra men her zaman birbirimizin yanında olduk.

Ve o gece sabahın üçü de bir istisna değildi.

Telefonumun çaldığını duymadan önce onu hissettim. Otel odamdaki yatağımda doğrulurken, telefonum çalmadan saniyeler önce ölü bir uykudan uyandım. İkinci kez düşünmeden, onun olduğunu anlamak için ekranı kontrol etmeme gerek kalmadı.

Onun yerine, "İyi misin?" diye sordum.

Kıkırdadı. "Telefonuna böyle mi cevap veriyorsun?"

Rahatlayarak iç çektim. "Gecenin bu saatinde beni aradığında

öyle oluyor." "Şey... Çalışmamana şaşırdım."

"Olmadığımı kim söyledi?"

"Ses tonundan anlayabiliyorum," diye şakacı bir şekilde bilgi verdi.

"Uyuyordun."

"Livvy, uyurken bile hâlâ çalıştığımı biliyorsun."

"Sanırım her şey ne kadar değişirse, o kadar aynı kalıyor, ha?" "Çok çalıştığım için beni azarlamak için mi arıyorsun?"

"Asla yapmam," diye alay etti küçümseyici bir ses tonuyla, bu da beni sırtmaya itti.

"Uygulamanız bir numara olmasaydı Beauet hisselerinin ne kadar düşeceğini bir düşünün."

"Demek kıcıma binmek için aradın."

Yine kıkırdadı. "Celeste seninle mi?"

"Celeste ve ben artık birlikte değiliz." "İki

gece önce birlikteydiniz." "O iki gece

önceydi."

"Gördüğüm kadarıyla bir başkası da tozu yutuyor."

"Livvy, bunun için zamanım olmadığını

biliyorsun." "Benim için zamanın var."

"Sana zaman ayırıyorum," diye vurguladım yatağa uzanırken. "Arada fark var."

Telefonun diğerk ucunda gülümsediğini anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu.

"Seni bu konuda tutacağım."

"Bu neyle ilgili?" Bir an tereddüt edince kaşlarım birbirine çarptı.

"Neredesin?" diye sordu, sesi çok uzaklardan geliyordu. "Kanada'da bir otel süitindeyim."

"Evden uzakta o zaman."

Gözlerimi kısarak sorusunu tekrarladım. "Neredesin?"

"Colorado'da bir malikanenin balkonundayım."

"Livvy, ne-"

"Sana ihtiyacım var Ethan."

Hemen sordum, "Bu şifreli konuşmalar da neyin nesi? Sen iyi misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Bir an durakladı ve tereddüt ettiğini hissedebiliyordum.

"Önümüzdeki hafta için işten izin alabileceğini düşünüyor musun?"

"Nedenini söyleyene kadar olmaz mı?" Ne olduğunu bilmediğim bir şekilde temkinli bir şekilde bekledim. "Sadece en iyi arkadaşşıma ihtiyacım var."

Aniden doğrudum, cevap vermek üzereydim ama zaten oturuyor olmasaydım beni kışımın üstüne devirecekti. Her şey çok hızlı olmuştu ama yine de sanki ağır çekimde gerçekleşmiş gibiydi.

Beklenmedik bir şekilde, "Evleniyorum." dedi. "Ne-"

Sözümü kesti ve açıkça ekledi.

"Ve benim onur adamım olmana ihtiyacım var."

BÖLÜM BİR

LIVVY

BAŞLANGIÇ: ON DÖRT YAŞINDA

Bütün yazı en iyi arkadaşım Ethan Carter ile bisiklet sürerek geçirdim. 1. sınıfın yarısında okul otobüsünde tanıştık. Onun kasabasında ve okulunda yeni çocuktum ve otobüste tek başıma oturmak zorunda kalmayayım diye koltuğunu benimle paylaştı. O andan itibaren birbirimizden ayrılamaz olduk.

Babam iş yerinde büyük bir terfi aldı ve bu yüzden Charleston, Güney Carolina'ya taşınmak zorunda kaldık. Sanki bir gecede olmuş gibiydi. Büyük bir şirketin başkan yardımcısı olmuştu ve benim tek bildiğim onun önemli bir insan olduğuydu.

Küçük kasabamız babamın kim olduğunu biliyordu ve bunu unutmama asla izin vermedi. Beni yanlış anlamayın, o harika bir babaydı ve onu çok severdim, ancak dış görünüş onun en önemli önceliğiydi. Bana sürekli olarak verdiğim kötü kararların ailemize yansıtacağını hatırlatırdı ve ben de bu tavsiyeyi ciddiye alırdım.

Ethan'ın hayatı benimkinden çok farklıydı. Evimden birkaç blok ötede, benim yaşadığım özel sitenin kapısının dışında yaşıyordu. Annesi o daha bebekken kanserden ölmüştü, bu yüzden onu hiç hatırlamıyordu. Babası onun ölümünü iyi karşılayamadı ve Ethan'ın amcası onu evlat edindi. Anaokuluna başlamadan önce annesinin erkek kardeşinin yanına taşındı. Yani amcası onu büyütüyordu ve çok çalışıyordu.

Ethan'a yıllar boyunca ne kadar sık sormuş olsam da babası hakkında hiç konuşmadı. Amcası babamın elit golf kulübünün bir parçası ya da kasabamızda önemli bir figür olmadığı için babam arkadaşlığımızdan hoşlanmıyordu.

Ancak bu noktada annem benim için devreye girdi. Babama bunun benim hayatım olduğunu ve kötü bir etkisi olmadığı sürece kiminle arkadaş olmak istediğimi seçebileceğimi hatırlatmak için devreye girdi ki babamın itiraz etmemesinin tek nedeni de buydu. Ethan'ın ailesi benimkiyle aynı statüde değildi ama o çok zekiydi. Notları ve akademik başarıları ortaokulumuzun ilk yüzde 10'u içindeydi ve herkes onun kim olduğunu biliyordu.

Öğretmen

ler.

Müdürler.

Ebeveynle

r.

Hepsi çocuklarının onu örnek almasını istiyordu. Arkadaşlığımız söz konusu olduğunda annem her zaman arkamı kolladı. Sanırım babamı en çok rahatsız eden şey, Ethan'ın benim yaşımdaki çoğu kızın sahip olduğu gibi bir kız değil de bir erkek en iyi arkadaşı olmasıydı.

Tanrıya şükür babam gece gündüz çalıştığı için evimizde Ethan'la karşılaşmasından hiç endişe etmedim ama karşılaşsalar bile günün sonunda ev hanımı ve bakıcı annemdi. Kuralları babam koyuyor olabilirdi ama o uyguluyordu ve şanslıydım ki Ethan'ı çok seviyordu.

"Hadi Livvy!" Ethan bağırdı. "Ayaklarını sürüyorsun!" "Sadece bu aptal kaykayın üzerinde boynumu kırmamaya çalışıyorum!" "Bu kadar dramatik olmayı bırak ve sana öğrettiğim gibi ayağını daha hızlı vur!"

Ayağımı ne kadar hızlı vurduğumun bir önemi yoktu. Ona asla yetişemeyecektim. Bacaklarım onunkilerden çok daha kısaydı ve o da bunu biliyordu. Ethan beni yemliyordu. Bu onun en sevdiği şeylerden biriydi, benimle durmadan dalga geçmekle birlikte.

Nefes nefese, "Ayağımı tekmeliyorum Ethan!" diye bağırdım.

"Kız gibi davranmayı bırak ve ayağını daha hızlı vur!" "Ugh!"

Ona yetiştüğimde, bunun tek nedeni sokağın sonunda durup beni beklemesiydi. Bu Ethan'dı. Bir dakika önce benimle uğraşıyordu. Sonra, her zaman benim için bulduğu bir uğur böceğini bana uzatıyordu. Aşk ve iyi şans anlamına geliyorlardı ve onları ne kadar çok sevdiğimi biliyordu.

Gülümsedim. "Onları her zaman nasıl buluyorsun?"

"Ne diyebilirim ki?" Sırıttı. "Kadınlar beni seviyor."

Gözlerimi devirerek kıkırdadım. "Çok mu alçakgönüllüsün?" "Ben sadece gerçekleri söylüyorum."

Yalan söylemiyordu. Kendimi bildim bileli kızlar en iyi arkadaşına akın ediyordu. Yine de hiç önemli değillerdi. Ethan onların ilgisine hiç ilgi göstermezdi. Göğüslere ve ikinci aşamaya geçmeye takıntılı on dört yaşındaki normal çocuklar gibi değildi.

Popüler olmasına ve tam da Öyle olan arkadaşları olmasına rağmen Ethan sessizdi.

Rezerve edilmiştir.

Biraz düşünceli.

Çok ciddi.

Özellikle de diğer insanların yanındayken.

Onları her zaman oldukları gibi okuyabilirdi ve yalnız olduğumuzda bana açıkça gösterdiği yönlerini kimsenin görmesine izin vermezdi. Onu kimseyle paylaşmak zorunda olmadığım zamanlarda kendime ait olmasını seviyordum. Bu konuda hiçbir şey düşünmedim.

Hangi kız en iyi arkadaşını paylaşmak ister ki?

Ona karşı hissettiklerimin normal olduğunu düşünüyordum. "Seni yumruklayacağım," diye şakacı bir şekilde şımardım.

Gülümsedi ve uğur böceğini bana uzattı. "Evet... Öyle yapsan bile bir zararı olmaz."

Ben ona şakayla karışık vuramadan kaykayıyla havalandı. Ethan benden çok daha iyi bir kaykaycıydı ama iyi olmadığı pek bir şey de yoktu. Öğretmenlerimiz ona yetenekli derdi.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen bir yolculuktan sonra ormandaki su birikintisine ulaştık. Ethan burayı birkaç yıl önce bulmuştu ve burası bizim gizli yerimiz haline gelmişti. Bizden başka kimse bilmiyordu.

Burası çizgilerin aşıldığı, sınırların bulanıklaştığı ve limitlerin test edildiği yerdı. Arkadaşlığımızın ipi, bir an bile beklemediğimiz bir anda yüzümüze çarpacaktı.

Tişörtümü ve şortumu çıkarıp çimlerin yanındaki bir ağaç dalına attım. Mor, tek parça bir mayo giyerek suya doğru ilerlerken Ethan'ın arkamdan kışını kaldırıp nehre atladığını duydum. Suyun altından çıkar çıkmaz saçlarını yüzünden geriye doğru savurdu ve kıyıya yaklaşarak beni beklemeye başladı.

Yüzümü buruşturdum ve ayaklarım kaygan adımlarımın dibine batarak bataklık otlarının arasında sendeledim. Ethan başını yana salladı ve benim de sırtımda neden oldu. Bu onun sırtından sarkmam için yaptığımız sessiz bir anlaşmaydı. Gülümsedim ve arkasından yüzerek kollarımı boynuna, bacaklarımı da gövdesine doladım.

Sonraki bir saat boyunca onu ipten suya sallanırken izledim. Geçen ay bir ağaca bağlamıştı ama ben henüz yapmamıştım.

"Sıra sende," diyerek yanımda yüzmeye başladı.

"Ummm... hayır, ben iyiyim."

En iyi yüzücü değildim ve akıntı değişebilir, beni kolayca sürükleyebilirdi.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğimi biliyorsun," diye hatırlattı.

"Nehrin akıntısını kontrol edemezsin Ethan."

Başını yana eğdi. "Yine de seni kontrol edebilirim." Bir kaşımı kaldırdım, bekliyordum...

Ne için, bilmiyorum.

ETHAN

Bir parçam, onun içimde uyandırdığı duyguların farkında olduğunu her zaman biliyordum. Ne yaptığı önemli değildi. Gözlerim onu her yerde takip ediyor, sürekli beni ona biraz daha aşık edecek başka bir şey yapmasını bekliyordum.

Bunun normal olduğunu düşünmüştüm.

Ona karşı hissettiklerim. Sonradan yanıldığımı öğrendim. İstesem daha fazla yanılmış olamazdım. Livvy'nin ve benim arkadaşlığımız, karmaşık bir hal alana kadar hiç karmaşık olmamıştı. Sanırım çocukken ruh eşinizle tanıştığınızda ve anında en iyi arkadaş olduğunuzda olan buydu.

Bilmemiz gerekirdi.

Bu bizi yıllarca süren hatalardan ve bu şekilde birlikte geçirdiğimiz zaman kaybından kurtarabilirdi.

"80 kilo ağırlığındasın Livvy."

Ona böyle hitap eden tek kişi bendim. Diğer herkes ona Liv ya da Elizabeth derdi.

Livvy sadece benim ona taktığım isimdi.

"Akıntı değişirse," diye ekledim gülümseyerek. "Onunla birlikte sürüklenmeni kontrol edebilirim."

"Öyle mi? Bu teoriyi test etmek istemiyorum."

"Pekâlâ," diye tersledim, korkusunun benimle birlikte bundan zevk almasına izin vermemesinin kırılma noktasına ulaşmıştım. "Bu kadar yeter." Bununla birlikte, tam kışını kaldırıp kaçmak üzereyken onu belinden yakaladım. Onu omzuma atarak ipe kadar taşıdım.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır," diye tekrarladı, bacaklarını tekmeliyor ve vücudunu kıvırıyordu.

"Bunu birlikte yapacağız," diye ısrar ettim. "Benimle kavga etmeyi bırak Livvy. Seni sırtıma yatıracağım ve tek yapman gereken dayanmak."

Derin bir iç çekti, çabucak pes etti. Bana asla hayır diyemezdi. "Peki, ama bir kez buluştuğumuzda beni bırakmayacağına söz vermelisin. su."

Samimi bir ses tonuyla, "Söz veriyorum" diye yemin ettim.

BÖLÜM

İKİ

ETHAN

TEK BİR HAREKETLE vücudunu sırtıma doğru kaydurdım. "Şimdi sıkı tutun ve ne yaparsan yap, beni bırakma," diye emrettim.

Derin bir nefes daha aldı ve başını salladı. İpi tuttum, gözlerini kapatıp alt dudağını ısırmadan önce bir saniyeliğine ona baktım.

"Dudağını ısırma. Hazır mısın?"

Tereddüt etti. "Hayır..."

"Üçe kadar sayınca atlayacağım-bir, iki, üç," diye haykırdım, ayak bileklerini karnıma kilitleyip kollarıyla boynumu sıkarken bedenlerimizi havaya kaldırdım.

Sert bir sıçramayla nehre düştük ve beni anında bıraktı. Yüzeye doğru olabildiğince hızlı kürek çektim ama çok geç kalmıştım. Etrafıma bakarken kalbim boğazımda düğümlendi. Adrenalinim aşırı hızlandı ve onu bulma aciliyeti dışındaki tüm duygularımın yerini aldı. Sonunda buldum. Ayaklarımı ona doğru tekmelemeden önce nefesimi tutacak zamanım olmadı.

Öksürürken başı birden suyun üstüne çıktı, "Ethan! Yardım edin!"

Birkaç metre önümde, güçlü akıntı tarafından çekiliyordu.

O anda kendimi çok kötü hissettim, en başta onu dinlemediğim için kendime kızdım. Suçluluk duygusundan kurtulmaya çalışarak ona doğru daha hızlı yüzdüm. Akıntı onu sürüklemeye devam ederken aceleyle yanına gidip ayağından tuttum.

Bir saniyeliğine tereddüt edip onu öyle bir güçle kendime doğru çektim ki bu beni de geriye savurdu.

Paniklemeye başladı, başını suyun üstünde tutmak için bana tırmanmaya çalışıyordu. "Livvy." İkimizi de yukarıda tutarak su tükürdüm. "Sakin ol, yoksa bizi boğacaksın.

İkisi de."

Yaptı ve ben de onu sırt üstü çevirerek yüzünü yukarıda tutmayı başardım, böylece onu kıyıya doğru çekerken nefes alabilecekti. Vücudunu adım atabileceği yere çekerken akıntının bu kadar güçlü hissettirmesini beklemiyordum. Tek başıma yüzdüğümde akıntı tamamen farklı hissettiriyordu.

"Livvy, ayaklarını tekmele!" diye bağırdım.

O başladığında, bizi kıyı şeridine çok daha hızlı ve kolay bir şekilde ulaştırabildim. Altımdaki zemini hissettiğimde hâlâ nefes nefese kalmıştım. Livvy benden kısa bir süre sonra aşağı indi ve göz göze geldik. İkimiz de nefes nefese kalmıştık, göğüslerimiz kabarmış ve bakışlarımız genişlemişti. Gözlerinde oluşan yaşları görebiliyordum ve bu beni daha da kötü hissettiriyordu.

Livvy ağlamadı.

Hiç.

"Sana söylemiştim!" diye bağırdı ve hemen bana saldırdı. "Sana oraya gitmek istemediğimi söylemiştim! Bunu bana neden yaptın?"

"Livvy, sakin ol," diye ikna ettim ve kollarından tutarak içeri girmesine yardım ettim. Onu kendime doğru çekerek daha sıkı sarıldım. "Bir şeyin yok. Çok üzgünüm ama iyisin."

Kollarımda çırpınıyordu. "Ethan Carter, bırak beni!"

"Böyle yapma."

"Ne gibi? Boğulabilirdim!" "Asla

boğulmayacaktın."

"Nereden biliyorsun? Her şeyi bildiğini sanıyorsun!"

"Livvy..."

"Beni bu ses tonuyla Livvy'leme! Şimdi

bırak beni!" "Hayır," diye karşı çıktım. "Beni

affedene kadar olmaz."

Çılgılık attı, bileklerini tutmamı gerektirecek kadar geri çekildi. "Çılgılık atmayı kes," diye emrettim başımı sallayarak.

"O zaman bırak beni!" diye yüzüme doğru dişlerini sıkarak karşılık verdi. "Beni affedecek misin?" Geri adım atmadan sordum. "Kesinlikle affetmeyeceğim."

"Çok inatçı bir şeysin." Onu öne doğru, yüzüme yaklaştırdım ve ayağını kaybetti.

Ben sadece ona tutunurken, neredeyse hiç terlemeden ya da gücümün hiçbirini kullanmadan mücadele etmeyi bırakmadı. Çabalarının bir önemi olmadığını biliyordu. Beni asla alt edemeyecek ve kaçamayacaktı. Ben daha iriydim ve ben istemedikçe hiçbir yere gidemezdi. Bunun onu her şeyden çok kızdırdığını biliyordum.

"Kız gibi davranmayı bırak," dedim basitçe.

Gözleri büyüdü, yüksek sesle soluk soluğa kaldı. "Aman Tanrım! Bırak beni! Bırak beni hemen!"

"Tamam!" Onu serbest bıraktım ve bana ters ters bakarak tökezledi. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

"Sen bir pisliksin!"

"Bu kadar tavır yeter. Üzgünüm ama sana bir şey olmasına asla izin vermem, bunu sen de biliyorsun."

Ve sonra beni itti, tam anlamıyla itti, ve ben neredeyse hiç tereddüt etmedim, bu sadece beni tekrar itmek için onu kızdırdı. Gözlerim büyüdü, şaşırdım ve bana her zaman bir şeyler yapan alıngan ruhuyla kısmen eğlendim.

Aklıma gelen tek şeyi yaptım. Saf bir dürtüyle hareket ederek onu yumuşak çimlere yatırdım. Vücudumu onunkinin üzerine koyarak onu altımda tuttum.

"Sarılmaya ihtiyacın var mı? Mesele bu mu?" Ona daha sıkı sarılarak yüksek perdeden bir sesle alay ettim.

"Aman Tanrım, Ethan! Bu hile!"

Hiç tereddüt etmeden aşağı uzanıp kalçasını kavradım ve o da hemen kendini kaybetti. Gülerek ve sağa sola çırpınarak vücudunu çırpıttı ve benim acımasız işkencemden kurtulmaya çalıştı.

"Bak..." Gülümsedim. "Tek ihtiyacın olan benim sevgimdi."

Kendimi bildim bileli birbirimizi sevdiğimizi söylüyorduk. Yine, bunun normal olduğunu düşündüm. En iyi arkadaşını kız olmasına bakmaksızın sevmen gerekir.

"Şimdi bitti mi?" Diğer kalçasını gıdıkladım.

"Dur!" Güldü, nefesini tutmaya çalışıyordu. "Sihirli kelimeleri söyle, ben de söyleyeyim."

"Senden nefret ediyorum!" Daha sert güldü.

"Şimdi sen de özür dilemek zorunda kalacaksın."

"Korkunçsun!"

"Ve bunun için beni seviyorsun." "Ethan, sen utanmazsın!"

"Üzgün olduğunu ve öyle demek istemediğini söyle!" "Asla!"

"O zaman sen yapana kadar durmayacağım." "Lütfen!" diye yalvardı, aklının sonuna gelmişti. "Beni affettiğini söyle."

Çılgılık attı ve kıkırdama krizine girdi. "Tamam! Seni affediyorum ve öyle demek istememiştim."

Duramadım ve ekledim, "Şimdi beni sevdiğini söyle."

"Ugh!" Biraz daha kıkırdandı. "Seni seviyorum!"

Sonunda saldırımı durdurup dizlerimin üzerine çöktüm ve o da hareketlerimden aldığı ivmeyle beni iterek çimlerin üzerine düşmeme neden oldu.

"Pislik!" Ayağa kalktı ve yüzünde memnun bir ifadeyle bana gülümsedi.

"Bunu ödeyeceksin." Sırıttım.

Gözlerini devirdi ve kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Beni tekrar çimlerin üzerine itmeyeceğine güvenmem birkaç saniyemi aldı. Bunu yapacağını sırtımdan anlayabiliyordum. Bunu yapmadan önce elini tuttum ve onu üstüme doğru çektim. Göğsüme düştü ve ikimiz de gülmeye başladık.

Ancak o zaman ağızlarımızın birbirimize ne kadar yakın olduğunu fark ettik. İkimiz de daha önce kimsenin dudaklarına bu kadar yakın olmamıştık. Onunki ayrıldı, nefesini içine çekti. İlk kez aramızda bir şeylerin büyük ölçüde değiştiğini hissettim ama ben daha fazla düşünmeden gözlerini kırıştırdı ve bakışlarındaki ateş söndü.

"Sadece sen beni **k e n d i n l e** birlikte düşürürsün! Bazen tam bir **k a b a d a y ı** oluyorsun!" Geri çekilmek için göğsümü itti. "Sana inanamıyorum-" Kendi momentumunu kullanarak boynunun arkasını kavradım ve onu kendime, dudaklarıma doğru çektim. Aklımdan milyonlarca düşünce geçti ama ağızını dudaklarımda hissettiğim anda hepsi yok oldu. Başka hiçbir şey o anda Önemliydi.

Ne yaptığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki yemin ederim duyabiliyordu. Şimdiye kadar yaşadığım en ezici duyguydu.

Dudaklarım açılmaya başladı ve o da beni takip ederek kendi dudaklarını benimkilerle aynı ritimde ayırdı. Ağızlarımız birbiriyle senkronize bir şekilde hareket ediyordu, sanki hayatımız boyunca öpüşüyormuşuz gibi.

En azından bana Öyle geldi.

Dilim dudaklarına değdi ve dilimi geri çekerek onunkini usulca ağızıma sokmasını sağladığımda çok çılgınca bir his oldu. Ballı dudak parlaticısından geriye kalanların tadına baktım, bu kokuyu alıp onu düşünmeden asla edemeyeceğimi biliyordum.

Dudaklarını son bir kez daha gagladım ve yavaşça ondan uzaklaşarak nefessiz kalmasına neden oldum. Gözlerimiz aynı anda yavaşça açıldı ve onun gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey gördüm.

Gözbebekleri büyümüşü ve alışık olduğum zümrüt yeşili havuzlar artık yoktu. Gördüğüm iki büyük siyah halka o kadar çok duygu barındırıyordu ki neredeyse baskın geliyordu ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

En iyi arkadaşımı tanıyamamak beni korkuttu ama aynı zamanda heyecanlandırdı da. Onu bıraktım ve hafifçe dudaklarına dokundu, parmaklarını ağzında ileri geri kaydırdı. Yoğun bir bakışla onun her hareketini izledim.

az Önce aramızda ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Gözlerimi onunkilerden ayıramıyordum.

"Bunu neden yaptın?" diye fısıldadı, bakışlarımız hala kilitliydi.

Omuz silktim ve ona gerçeği söyledim. "Bana daha fazla bağırmanı istemedim."

"Ah." Bir an için gözlerini indirdi. "Livvy."

Adını duyar duymaz bakışlarını bana doğru kaldırdı. Bakışlarımız bir kez daha birleştiğinde, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım.

"Bana hâlâ kızgın mısın?"

"Hiç sanmıyorum."

"Güzel," diyebilirdim sadece.

Kendime engel olamadım ve dudaklarımı yalayarak ondan geriye kalanların tadına baktım. Onun için hissettiklerim, birbirimiz için hissettiklerimiz yıllar sonra anlaşılacak olsa da.

Her şey burada başladı.

O zaman bilmiyordum ama birbirimize olan sevgimizi o zaman göstermeye başladık.

Bu sadece arkadaştan sevgiliye olan ilişkimizin başlangıcıydı.

BÖLÜM

ÜÇ

LIVVY

ON ALTI YAŞINDA

Sadece biraz huzur ve sessizlik için bisikletimle sık sık ormandaki nehrimize giderdim. Düşüncelerim ve duygularımla baş başa kalabileceğim تنها bir yer. Birdenbire üniversite ve başvurmamı istediği üniversitelere kabul edilmek için SAT notlarımın ne olması gerektiği konusunda başımın etini yiyen babamdan uzakta.

Biraz egzersiz yaparak kafamı boşaltmak için toprak yoldan özel noktamıza doğru sürdüm. Bisikletimi söğüt ağacının yanına park ettim, sırt çantamdan güneş gözlüklerimi, radyomu ve kulaklığımı aldım ve su kenarına doğru ilerledim. Kıyı şeridinin yakınında sandaletlerimi çıkarıp uzun otların arasından geçerek bulanık, ılık suya girdim. Cırcır böceklerinin cıvıltılarını dinlerken sıcak güneşin üzerime vurmasına izin verdim.

Bir söğüt dalından suyun hemen üzerine sarkan ip salıncağa tırmandım. Ethan on beşinci doğum günümde bana bununla sürpriz yapmıştı. Kulaklığımı taktıktan sonra Spotify'ımdaki şarkılar arasında gezindim ve aradığım melodileri buldum. The Canons'ın "Loving You" şarkısının yumuşak melodisiyle sallanmaya başladım, bir yandan da şarkı sözlerini usulca kendime söylüyordum.

Birden salıncak geriye doğru sarsıldı ve neredeyse beni suya düşürüyordu. Bir çığlık attım ve arkamda kimin olduğunu görmek için döndüm.

Ethan kıkırdadı. "Seni merhametime bırakmayı seviyorum."

"Sakın ha!" diye uyardım ve hemen salıncaktan atladım. Suyu tekmeleyerek arkamdan üzerine sıçrattım.

Ethan, ukala bir tavırla sırıttı. Başını yana eğerek, "Kazanamayacağın bir savaş başlatma Livvy," diye meydan okudu.

"Öyle mi?" Hiçbiri ıslanmasın diye tüm eşyalarımı sandaletlerimin yanına, kıyı şeridine atarken gözlerimi ondan ayırmadım.

Yüzümde boktan bir sırıtışla öne doğru eğildim ve yapmak üzere olduğum şeyin beklentisini artırdım. Ellerimi suyun içine doğru iterek yüzüne kocaman bir dalga gönderdim.

Geri adım attı, az önce yaptığım şeyin şokuyla gözleri büyüdü. "Benimle taşak geçme," diyerek gülümsemesini gizledi.

"Çoktan yaptığımı sanıyordum." Onu tekrar ıslattım, bu sefer ellerimde çok daha fazla su vardı. Tüm kıyafetlerini giymiş olmasını umursamadan.

Meydan okuyan bir ifadeyle, "Bunu bir kez daha yap ve neler olacağını izle Livvy," dedi.

"Hmm..." Parmağımı dudaklarımın kenarına koyarak yem attım. "İzle beni!"

Cevap vermesine fırsat vermeden tüm gücümle üzerine gittim ve elimden geldiğince su sıçrattım. Tüm bu süre boyunca kıcımla gülerек hiç durmadım, ona yığınla su fırlattım. Her biri bir öncekinden daha kötüydü.

"Seni uyarmadığımı söyleme" dediğini belli belirsiz duydum. "Ne-"

Sanki hiçbir şey değilmişim gibi beni omzunun üzerinden fırlattı ve beni tamamen gafil avladı. Dizlerimin arkasından tutarak beni olduğum yerde kilitledi.

"Bekle! Ne yapıyorsun? Bu hiç adil değil! Sen benden daha büyüksün!"

Beni nereye taşıdığını görmek için ellerimi sırtına bastırdım.

Kot pantolonunun sırlıslıklam olmasını umursamadan nehrin derinliklerine doğru ilerledi.

"Hayır!" Ne yapacağının tamamen farkında olarak ılık attım. "Oraya girmek istemiyorum, Ethan! Güzel bir elbise giyiyorum! Lütfen!" Tekmeleyerek ve ılık atarak yalvardım.

Elleri belimi kavramak için yer değiştirdi, düşünülemez olanı yapmaya hazırlanıyordu. nemli olmadığını, benden daha güçlü olduğunu bilsem de ona daha sıkı sarıldım.

"Bu durumda yalvarmanın sana bir faydası olmaz. Bunu asla kaybetmeyen bir adamla savaş başlatmaya karar vermeden önce dşnmeliydin."

"zr dilerim!" zr diledim. "Sadece oynuyordum! İndirin beni! Lütfen!" "Tamam, ama sadece çok nazikçe istediğin için."

Kazandığımı düşünerek gülümsedim. Daha fazla yanılmış olamazdım. Birdenbire beni belimden tutup kaldırdı, kollarımı ondan ayırdı ve beni bir bez bebekmişim gibi havaya fırlattı. Suya düştüm, suyun altında kaldım.

Hava almak için yukarı çıkarken, "Seni pislik!" diye bağırdım. Ona doğru geri yzddm, diz boyu suda durabildiğimde tkezeleyerek ayağa kalktım. Ellerimi iki yana açarak aşağıya baktım. "Bak!" diye bağırdım. "Bak benim güzel beyaz elbiseme ne yaptın! Senin yüzünden sırılsıklam oldum!"

Ona ters ters baktım, önümde dururken ona cehennemi yaşatmaya hazırdım ama yüzündeki ifade beni susturdu. Gözleri sırılsıklam vücudumda geziniyordu. Kalalarımdan başlayıp gğşme ve yırtıcı bir bakışla yüzüme kadar.

Gözlerimiz kilitlendi ve uzanıp yanağımdaki bir su damlasını sildi. Sıcak başparmağı içimdeki duyguları harekete geçirerek dudaklarımdın aralanmasına ve bedenimin titremesine neden oldu.

Beni öptüğünde gözlerinde beliren parıltıyı hatırlıyordum ama o parıltı bir anda yok olmuştu. Silkindi, boğazını temizledi ve gözlerini benden kaçırdı. Boynunun arkasını ovuşturdu ve aramızdaki havayı aniden rahatsız edici bir sessizlik doldurdu.

Bakışlarının izini takip ederek elbiseme tekrar baktım. Sonunda beni neden bu kadar hararetle içine çektiğini anladım. Beyaz, dökümlü pamuk vücuduma ikinci bir deri gibi yapışıyor, kıvrımlarımı ve göğüslerimi vurguluyordu. Sütyen giymiyordum ve külotumun dış hatları da dahil olmak üzere kumaşın içi görünüyordu.

Bacaklarım hafifçe titrerken meme uçlarım sertleşmişti. Sertçe yutkundum, aniden kendimi açıkta ve savunmasız hissettim, ama kendimi örtmek için hareket etmedim. Siyah gömleğinin eteklerine uzanarak onu başının üzerinden çekti ve kaydırarak çıkardı.

"Al," dedi ve gözlerini kaçırarak bana doğru fırlattı.

Beni görememesine rağmen başımı salladım. Giymeyi bitirdikten sonra görünüşüme bakarak kıkırdadım. Tekrar yüzüme baktı ve bana gülümsedi. Tam daha fazla rahatsız olamayacağımı düşünürken, en iyi arkadaşıma onun bana yaptığı gibi aval aval baktım. Az önce aramızda geçenlerden dolayı vücudu o kadar gergindi ki, kollarındaki her şık, tonlanmış kası, yontulmuş göğsünü ve sekiz paketini vurgulayan oyulmuş karın kaslarını gösteriyordu.

Ayakkabıları suyun içindeydi ve kot pantolonunun altını ıslatıyordu. Suyun ağırlığı pantolonu ince belinden aşağıya doğru sürüklüyor, mutlu izinin hemen üzerindeki V'sini gösteriyordu. Bu bile başlı başına bana bir şeyler hissettiriyordu. Az önce beni süzerken yaptığım gibi, o da benim açıkta kalan vücuduna bakışlarımı takip etti.

Tekrar yüzüme baktığında sırtımmaya çalışarak dudaklarını büzdü. İstemesem de gözümü ondan kaçırma sırası bendeydi. Yanaklarım kızarmış, kalbim hızla çarparak göğsümü sıkıştırıyor ve dizlerimin bağı çözülüyordu. Onun sessizliği aramızdaki durumu daha da garipleştirdi.

"Benim kıyafetlerimi ilk kez giymiyorsun," diye hatırlattı. "Dolabının yarısı benim çalıntı kapüşonlularımla dolu."

Sırıttım. "Onları bana sen verdin."

Yarı gülümsedi. "Onları geri alacağımı umuyordum."

"Onları almama izin vermeden önce bunu açıkça belirtmeliydin. Senin kıyafetlerin her zaman benimkilerden daha rahat. Neden erkeklerin kıyafetlerini hep kızlardan daha iyi yapıyorlar? Bunun tam tersi olması gerekirdi."

"Kaç tane erkek kıyafeti giyiyorsun Livvy?"

"Bilirsin işte... Ben öpüşmem ve söylemem."

Bir kaşını kaldırdı. "Evet, benim kıyafetlerimi giyince hiç de fena görünmüyorsun."

Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokup güçlü yapısını vurgularken gözlerine bakmayarak kızdım.

"Burada olduğumu nereden biliyordun?" Konuyu değiştirerek sordum.

Boğazını tekrar temizledi ve boğuk bir sesle, "Çünkü kızımı tanıyorum," dedi.

Bunu sahiplenme anlamında söylediye de anlamamıştım. Ben onun kızıyım. Hep Öyleydi, hep Öyle olacaktı.

"Bu beni takip ettiğin anlamına mı geliyor?"

Sorumu duymazdan geldi. "Neden hüzünlü şarkı, Livvy? Bugün birçok erkeğinden biri kalbini mi kırdı? Çünkü ben onların bacaklarını kıracağım."

Kıkırdadım.

Geçtiğimiz iki yıl boyunca, muhtemelen kadın olma konusunda beni en çok değiştiren şey erkeklerden gördüğüm ilgi oldu. Her gün çıkma teklifleri alıyordum ama babamın kuralı on yedi yaşına kadar biriyle çıkmama izin verilmemesiydi. Ancak bunun bir önemi yoktu. Hiçbirine ya da hiç kimseye karşı bir ilgim yoktu. Her zaman sadece Ethan ve ben vardık ve bu şekilde olmayı seviyordum. O varken başka erkeklerin ilgisine ihtiyacım yoktu.

Ethan başka kızlarla da ilgilenmiyordu. Hiç kimseyle çıkmadı ya da kız arkadaşı olmadı. Zamanımızın çoğunu birlikte geçirmemize rağmen. Bu onu rahatsız etmiyordu. Kızlar her zaman onu fark etmeye çalışırlardı ama o bundan hiç etkilenmezdi. Sanırım o noktada buna alışmıştı. Ethan benimle değilse, kafasını kitaplardan kaldırmazdı. Sürekli bir şeyler öğrendiği için ders çalışmanın onun işi olduğunu düşünürdünüz.

Sanki kendine ya da belki de diğer insanlara kanıtlaması gereken bir şey varmış gibiydi. Babam hâlâ ondan hoşlanmıyordu ve nedense zaman geçtikçe küçümsemesi daha da artıyordu. Annem ve Ethan'ın amcası yeni bir kural koydular: Geceleri birbirimizin odalarına girmemize izin verilmiyordu. Artık pencerelerimizden gizlice giriyor ve yakalanmamak için kapılarımızı kilitliyorduk. Henüz böyle bir şey olmamıştı çünkü çok dikkatliydik. Olursa kaybedecek çok şeyimiz vardı.

Kıyı şeridindeki eşyalarımı doğru ilerledim ve ayaklarımı suda sarkıtmak için ellerimin üzerine yaslanarak oturdum. Ethan da peşimden gelerek yanıma oturdu.

Kot pantolonunu ve spor ayakkabılarını başıyla işaret etti.

"Bak ne yaptın." "Hak ettiğini buldun."

Sırtarak kendi omzuyla omzumu dürttü. "Orada iyi misin?" Omuz silktim. "Neden olmayayım ki?"

"Livvy, beni deneme."

Uzun, siyah kirpiklerimin arasından ona bakarak gülümsedim. "Önemli değil."

Gerçeği söyledi...

"Bana öyle geliyor."

BÖLÜM DÖRT

LIVVY

Yüzünün yan tarafına bakarak tekrar omuz silktim, ne diyeceğimi bilemeden sonunda itiraf ettim: "Tüm hayatın senin için planlanmış gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

"Baban hâlâ sana zorluk çıkarıyor mu?"

"Her zamankinden daha kötü." İçimi çekerek derin bir nefes aldım. "O sadece senin için en iyisini istiyor."

"Her zaman onun tarafını tutuyorsun." "Ben her zaman senin tarafındayım." "Konu o olduğunda hariç."

"Baban söz konusu olduğunda mesele taraf tutmak değildir Livvy."

"Ethan," dedim inatla, "senden hâlâ hoşlanmıyor. Arkadaşlığımızın üzerinden on yıl geçmesine rağmen, senin adın geçtiğinde hâlâ iğneleyici bir şeyler söylüyor. Bu hiç adil değil. Amcanızın onun elit topluluğunda yer almamasından siz sorumlu tutulamazsınız ve ben onu bir an bile suçlamıyorum. Babam da dahil olmak üzere hepsi züppe."

"Babanın benim hakkımda ne düşündüğü beni hiç rahatsız etmedi. Bu ne öyle."

"Bu konuda her zaman çok soğukkanlısın."

"Sen benim en iyi arkadaşım s ı n ve baban bunu değiştirmeyecek. Ne kadar yapacağ ı n ı düşünürse düşünsün."

"Yani amcan benim hakkımda sürekli kötü konuşsaydı, bu seni rahatsız etmez miydi?"

"Bu farklı."

"Nasıl?"

"O benim babam değil," dedi ve bir an durakladı. "Ve ben ikinizin arasına girmeyeceğim."

Derin bir nefes daha çektim. "Mezuniyet sınıfımızın veda konuşmacısı olma yolundasın Ethan. Üniversite kredin olduğundan bahsetmiyorum bile ve biz daha ikinci sınıftayız. Seni en iyi arkadaşım olarak kabul etmesi için ne gerekiyor? Ona başarılarını fazlasıyla kanıtladın ve hala yeterince iyi değil. Hepsi amcan kışını yüz dolarlık banknotlarla silmediği için."

Gözleri alaycı bir şekilde genişledi. "İşte görmek istemediğim bir görsel."

Kıkırdadım. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Sırıttı. "Beni savunmak istemeni takdir ediyorum ama benimle savaşmana ihtiyacım yok."

"Sen onlarla savaşmıyorsun, o yüzden birinin savaşması gerek." Omuz silkti. "Dediğim gibi, neyse o." "Beni başından savmandan nefret ediyorum."

"Bunun seni etkilememesi gerekirken hâlâ etkilemesine izin vermenden nefret ediyorum."

"Ne yani? Hayatımın geri kalanında, senin benim hayatımda olmak için yeterince iyi olmadığını düşündüğü gerçeğini kabullenmem mi gerekiyor?"

"Hayat hep böyle olmayacak."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte. Sen sadece onun küçük kızıydın Livvy. O sadece her iyi babanın yapacağı gibi işini yapıyor."

"Bir kez olsun mantıklı olamaz mısın?" Şımardım. "Sen harika bir adamsın. En iyi arkadaşım böyle harika bir insan olduğu için mutlu olmalı."

"Ona yeterince sık hatırlatıyorsun."

"Çünkü umursayan tek kişi benim."

"Seni önemsiyorum ve benim için önemli olan tek şey bu."

"Bu gerçekten üzücü." Hayal kırıklığıyla başımı salladım. "Kızgın olmalısın." "Peki bu neyi çözecek, ha?"

"Bilmiyorum ama hiçbir şey söylememekten iyidir."

"Tam olarak ne söylemem gerekiyor? O senin baban. Bunu ikimize de yetecek kadar yaptığında ortalığı karıştırmayacağım."

"Her neyse." Gözlerimi devirdim.

"O sadece senin için en iyisini istiyor."

"Şunu söylemeyi kes! Sadece onun için bahaneler uyduruyorsun." "Livvy-"

Dilimi tutamayıp itiraf ettim: "Stanford Üniversitesi'ne gitmemi istiyor Ethan. Kaliforniya'daki gibi. Beş saatlik bir uçak yolculuğu kadar. Buradan kırk saatlik araba yolculuğu mesafesinde. Başka bir kıyıya gitmemi istiyor."

Geri çekildi. Bunu ona ilk kez itiraf ediyordum.

"İşte şimdi dikkatini çektim," diye alay ettim. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Bir dakika boyunca sessiz kaldı. Düşüncelerini toparlamaya çalıştığı belliydi.

"Burası en iyi okullardan biri" diye ısrar etti.

"Oh, hadi ama!" Azarladım. "Biliyorsun, çünkü o üniversite senden en uzakta olanı."

"Livvy, bunu bilmiyorsun."

"Güven bana, biliyorum. Kaç burs aldığın önemli değil. Önemi olmayacak. O üniversitenin harçları çılgınca ve ikimiz de senin bu çılgınlığı karşılayamayacağını biliyoruz."

Ondan istediğim şekilde cevap vermedi. Onun yerine, "Ne söylememi istiyorsun?" diye sordu.

Beni tetikliyor...

patlamak için.

ETHAN

"Zaten bildiğin halde neden soruyorsun?"

"İşte bu kadar." Kalçasını kavradım ve onu gıdıkladım.

Onun bu tavrını aşmıştım. Anında boşuna dönüp durdu ve sonunda pes etti, mücadele edemeyecek kadar çok gülüyordu. Ben de güldüm. Kahkahası her zaman bulaşıcıydı. Onun ufak tefek bedeninin üzerine düştüm. Ancak o zaman birdenbire içinde bulunduğumuz tehlikenin farkına vardım ve gözlerindeki ifadeye bakılırsa o da farkına varmıştı. Şimdi onun üstünde yatıyordum.

Gülümsedim, o bana tam olarak okuyamadığım ani bir ifadeyle bakarken ben de ona baktım. Gözlerinin ardında çok fazla duygu vardı. Bunu sadece bir kez daha, ilk öpüşmemizi yaşadığımız bu aynı noktada görmüştüm. Saçlarını yüzünden çekip kulaklarının arkasına tutturdum.

Elim yanağını okşadı ve bunu yapmamam gerektiğini biliyordum ama kendime engel olamadım. Boynunun arkasından tutarak onu kendime doğru çektim ve zahmetsizce boşaldı. Dudakları hatırladığım gibiydi, hatta daha iyiydi. Bal aromalı dudak parlaticısının tadındaydılar ve şimdi sadece kokusunun bile beni sertleştireceği şekilde aletimi harekete geçirdi.

Bu çılgıncaydı.

Bu benim en iyi

arkadaşımdı. Bu Livvy'ydi.

Ne haltlar dönüyor?

O benimkini bulmaya fırsat bulamadan ben onun dilini aradım, onu tatma ihtiyacı duydum ve ağzımda inlettim. Her iki elim de yüzünün yanlarını buldu ve elleri saçlarımı bulup çekti. Ellerim vücudunda aşağı doğru kaymaya başlamadan önce çok sevdiğim yüzünü çerçevelerken dudaklarını hissettim.

Siktir, iyi hissettiriyor.

Islak elbisesi yukarı kalkmış, kalçalarını ve ipeksi pürüzsüz tenini ortaya çıkarmıştı.

Durmam gerekiyordu.

Durmamız gerekiyordu.

Ama devam etmekten başka bir şey istemiyordum. Livvy şimdiye kadar öptüğüm tek kızdı ve bana geldiğinde onun için de aynı şeyin geçerli olduğunu biliyordum. Dudaklarımız sanki ikimiz de bir anı yaratıyormuşuz gibi birbirini yutuyordu. Keşke o kollarımdayken hissettiğim yoğunluğu tarif edebilseydim. Ama bunu hakkıyla yapamazdım bile. Kalbimde hissettiklerimi kelimelere dökemezdim.

Başlangıçta hep orada olan şey.

Beni alt etti. Bu, kontrolü ele geçirmesine izin verdiğim ikinci seferdi ve büyük bir parçam tedbiri elden bırakıp sadece onunla gitmek istedi.

Ben yapmadım.

Yapamadım.

Dudaklarını çekmeden önce son bir kez daha dudaklarını dudaklarıma değdirmenin tadını çıkardım ve onun bu kayıp karşısında inlemesine neden oldum.

"Elizabeth," diye nefes verdim, ağzından birkaç santim uzaktaydım. Alnım onunkine değiyor, ellerim yüzünün kenarlarını tutuyordu.

Hemen gözlerini açtı. Karanlık ve genişlemiş görünüyorlardı. Ona en son ne zaman tam adıyla seslendiğimi hatırlamıyordum.

"Ethan," diye nefes nefese karşılık vererek beni tekrar içine çekti.

Dudaklarını usulca gagaladım, kendi dudaklarımı onunkilere sürttüm. "Lütfen," diye boğuk bir sesle yalvardı, sesi yumuşak ve yırtıktı.

Ne istiyor? Biliyor mu ki?

"Ne-"

Cep telefonu çaldı ve beni yarıda bıraktı. Sesle sıçradık ve o telefonu almak için sırt çantasına uzanırken ben üzerinden uçtum.

"Baba," diye cevap verdi. "Evet, hayır, biliyorum. Biliyorum baba. Yakında evde olacağım. Tamam, ben de seni seviyorum." Sona geldi ve oturdu, aramızdaki kısa mesafeden gözlerimiz kilitlendi.

Hiçbiri bir . Biz dedi Hiçbir şey. Bizim yoğun bakışlar
konuştu kendileri için.

"Gitmem gerekiyor," diyerek sessizliği bozdu.

Başımı salladım.

"Tamam." Önce o ayağa kalktı, ben de hemen onu takip ettim.

Ben onun yanında yürürken o da bisikletiyle evine kadar yürüdü.
Evine kadar olan uzun yürüyüş boyunca hiç sesimiz çıkmadı.

Evinin önüne geldiğimizde, "Sabah seni okuldan alacağım" dedim.

Gözlerime bakmadan başını salladı.

Birkaç ay önce ehliyetimi aldım, yani onun yeni şoförü oldum.

"Yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum," dedim basitçe. "Sabah görüşürüz." İçeri girip yanağına bir
öpücük kondurdum. "Tatlı rüyalar, Livvy."

Yarı gülümsedi. "Evet, sen de."

Merdivenlerden ön kapıya doğru ilerledi ve son saniyede kapıyı
açmadan önce dönüp tekrar bana baktı. İçeri girmesi için başımı salladım ve
yatak odasının penceresinden dışarı baktığında hala orada durduğumu fark
etmedim. Tüm duygularım ve kafa karışıklığım bir mengene gibi etrafımı
sarmış halde orada öylece kalakaldım.

Beni tüküyor.

O anda anladım... Livvy
gerçekten benim kızımdı.

BÖLÜM

BEŞ

LIVVY

ONSEKİZ YAŞINDA

Sağdan soldan baloya gitmemi istediler ama hepsini geri çevirdim. Gitmek istemediğime karar verdim, bu yüzden bilet alma zahmetine bile girmedim. Bir şey beni son yılının bu özel gecesine katılmaktan ve tadını çıkarmaktan alıkoyuyordu. Bir şeyler eksikti ve ben bunun ne olduğunu bulamıyordum. Her son sınıf öğrencisinin hayatı boyunca beklediği o gece nihayet gelmişti ve ben o geceyi kanepede oturup korku filmi izleyerek geçirecektim.

Ethan şehir dışında olduğu için bu akşam yalnızdım. Arkadaşlığımız her zamanki gibiydi, öpüştükten sonra aramızda hiçbir şey değişmemişti. Onun kapüşonlarından birini giyerek mutfığa girdim ve babamla karşılaştım. Ona tek kelime bile etmeden buzdolabına gittim.

"Bana karşı sessiz davranmaya daha ne kadar devam edeceksin Elizabeth?"

"Ne fark eder ki?" Yüzümü ona döndüm. "İstedini aldın." "Biricik kızımdan sessizlik muamelesi görmek istemedim."

"Ben artık bir bebek değilim. Hâlâ kontrol etmek istediğin bir yetişkinim." "En iyi eğitimi almanı istemek kontrol değildir."

"Ben de Güney Carolina Üniversitesi'nde en iyi eğitimi alabilirim."

Bakışlarını bana dikti. "Gerçekten Stanford ile SCU'yu karşılaştırmak mı istiyorsun?"

"Aslına bakarsanız var."

"Ses tonunuza dikkat etmeniz gerekiyor, genç bayan."

Bana doğru ilerlerken meydan okurcasına kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdu. Önümde durduğunda başımın yan tarafını okşadı.

"Senin için en iyisini istediğim için özür dilemeyeceğim."

"Ben de bu yüzden takındığım tavır için özür dilemeyeceğim."

Başını yana eğerek derin bir iç çekti. "Bir gün kendi çocukların olduğunda nereden geldiğimi anlayacaksın."

"Çocuğumu istemediği bir üniversiteye gitmeye asla zorlamam."

"Sanırım bunu zaman gösterecek ve göreceğiz."

Başımı salladım. "Beni hiç anlamıyorsun."

Geri çekildi ve mutfak adasına yaslandı. "Seni anlamadığımı mı sanıyorsun?"

"İstemediğini biliyorum."

"Pekala..." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak benim duruşumu yansıttı. "Yani Ethan Stanford'a gitseydi, yine de gitmek istememe gibi bir itirazın mı olacaktı?"

Başka tarafa baktım. Bakmak zorundaydım.

"Evet," diye sertçe cevap verdi, bana seslenerek. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Beni göndermek istemenin sebebinin o olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" "Seni göndermek mi? Tatlım, yapacağım son şey seni uzakta."

"Bana öyle gelmiyor."

"Çünkü o çocuğa duyduğun saplantıdan ötesini göremiyorsun."

"Sana milyonuncu kez hatırlatayım, o çocuk benim en iyi arkadaşım. Takıntı değil."

"Elizabeth, sen hiç biriyle çıkmadın. Hiç çıkmadın. Bir kere bile. Tek bir. çıkmadın. Hiç erkek arkadaşın olmadı. Seni Ethan Carter dışında başka bir erkeğin yanında hiç görmedim."

"Onun adını böyle küçümseyerek söylemek zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?" "Çok az tanıdığım bir adama karşı nefret beslemiyorum."

"Aynen öyle! Onu tanımak için hiç zaman ayırmadın ve en son hatırladığım kadarıyla on yedi yaşına kadar biriyle çıkmama izin vermemiştin."

"Bu bir yılı aşkın bir süre önceydi ve henüz kızımı bir randevu için almaya gelen birini görmedim."

"En iyi arkadaşım ile takılmaktansa rastgele erkeklerle çıkmamı mı tercih ediyorsun?" "Sözlerimi çarpıtma, Elizabeth."

"Diğer erkekleri mi öğrenmek istiyorsun baba? Sana diğer bütün erkekleri anlatacağım. Erkeklerin tek istediği seks! Tek düşündükleri bu. Tek ilgilendikleri bu. Ethan öyle biri değil. Hiç öyle olmadı. Ağzında gümüş kaşıkla doğmadığı için hayatımda olacak kadar iyi olmadığını düşünüyorsun... Flaş haber! Soylu ailelerde doğan tüm o şehir kulübü çocukları, hepsi daha da berbat!" Nefesimi tutmak için durakladım. "Sevişeceklerini düşünmüyorlar baba. Bunu bekliyorlar. Hepsi o lanet gümüş kaşık yüzünden."

Ne paylaştığımı çabucak anladığında kibirli ifadesi kayboldu.

Zaten yanmakta olan ateşini körüklemek için ekledim, "Ama kim bilir, baba. Belki de Kaliforniya'da çıkmadığım tüm randevuları telafi ederim. Bilirsin, kayıp zamanı telafi etmek için."

Bana ters ters baktı.

"Ne?" Masum rolü yaptım. "Sadece benden istediğin şeyi yapıyorum. Tüm ebeveyn taleplerinin amacı bu değil mi?"

"Bu kadar yeter" diye tersledi.

Dilimi ısırarak isteksizce teslim oldum. "Tatlım, seni çok seviyorum."

Ugh! Harika, şimdi de bana suçluluk duygusu aşıyor.

"Tek istediğim senin için en iyisi ve şu anda dünyanın en iyi okullarından birine gitmen seni hayata hazırlayacak. Senin istediğin de bu değil mi? Güzel bir hayata sahip olmak? Benim sana verdiğim gibi."

"Varlıklı olmak benim için senin için olduğu kadar önemli değil." "Oh, anlıyorum. Sence bu mu? Sadece zengin olmak istediğimi mi?" Omuz silktim. "Eğer ayakkabı uyuyorsa."

"Daha fazla yanılamazdın. Sana ve annene hak ettiğiniz hayatı vermek için ne kadar çok çalıştığımı biliyor musun?"

"Ben bu hayatı hiç istemedim. Kariyerinin kölesi olmaktansa senin yanımda olmandan daha çok mutlu olurum."

Geri çekildi.

"Duygularını incitmeye çalışmıyorum baba. Ben sadece..." Sözlerimi toparlamaya çalışarak oyalandım, böylece nereden geldiğimi anlamaya çalışabilirdi. "Tüm hayatımı toparlayıp yepyeni bir eyalette ve kimseyi tanımadığım bir şehirde başlamak istemiyorum. Tamamen yalnız olacağım ve sırf beni Ethan'dan uzak tutmak için bunu tercih ettiğine inanamıyorum."

"Elizabeth-"

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Neden bunu kendine itiraf edemiyorsun?"

Sert bir sesle, "Sana kendimi açıklamak zorunda değilim. En iyisinin ne olduğunu biliyorum ve bu da senin Stanford'a gitmen."

"Her neyse."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul etmek zorundayız, anlaşıldı mı?" "Sanırım."

Cevap vermek için ağzını açtı ama kapı zili çaldı ve sözünü kesti. "Zil kurtardı," diye mırıldandım nefesimin altında, cevap vermeye giderken

o.

Bunu yaptığımda, orada siyah giysili birinin duracağını hiç tahmin etmemiştim. elinde bir korsajla smokin giyiyor.

ETHAN

Livvy kendisine gösterilen ilgiden habersizdi. Erkeklerle karşı sahip olduğu manyetik çekim inanılmazdı ve on sekizinci yaş gününün çoğunu kulüpte onlarla savaşarak geçirdim. Doğal güzelliği onu cezbediyordu. Kokusunu bir mil öteden alabiliyorlardı.

Livvy şehir dışında olacağını biliyordu ve bana baloya gitmeyeceğini çünkü kendini iyi hissetmediğini söylediğinde bunun bir saçmalık olduğunu anlamıştım. Çocukluğumuzdan beri balo gibi aptalca lise şeylerinden bahsederdi. Onlara kilometre taşları ve ömür boyu sürecektir anılar derdi.

Annesini aradım ve bir gece cep telefonunda biriktirdiğini gördüğüm elbiseyi almasını istedim, gerisini de ben hallettim. Bu yıl onun için zor geçmişti. Yaz sonunda Kaliforniya'ya taşınacaktı ve yıllar önce okul otobüsünde tanıştığımızdan beri ilk kez birbirimizden tamamen farklı iki hayata başlayacaktık.

Benim için de zordu.

Yalnız kalacak olmasından nefret ediyordum.

Bu kadar uzakta olmasından nefret ediyordum.

Onu her gün göremeyecek olmaktan nefret ediyordum.

Stanford'a gitmesiyle ilgili nefret ettiğim şeylerin listesi saymakla bitmezdi.

Annesi ise elinden gelen her türlü yardımı yapmaya hazırdı. Livvy'nin lisedeki son yılından güzel bir anısı olacağı için çok mutluydum. Beyaz dantel elbisesine uygun bir smokin kiraladım.

Kapıyı açar açmaz yüzündeki ifade paha biçilemezdi. İhtiyacım olan tek güvence buydu.

"Ethan," diye selamladı, karşısında dikilmeme şaşırmıştı. "Aman Tanrım, harika görünüyorsun. Burada ne işin var?"

Gülümsedim. "Senin için buradayım."

"Hafta sonu için amcanla Kansas'a gideceğini sanıyordum."

"Sen benim için daha önemlisin Livvy. Bu yüzden senin parlak zırlı şövalyen olmak için buradayım. Seni baloya götürme onurunu bana bahşet."

Ağlamaklı gözlerle "Ne?" diye sordu. "Beni duydun."

"Ama... Giyecek hiçbir şeyim yok. Biletim bile yok." Kendine baktı. "Yani, bana bir bakın. Berbat haldeyim."

"Bakıyorum." Onu kıyafetlerimin içinde görmek hoşuma gidiyordu. "Sen her zaman mükemmelsin, ama annen-"

Tam bu sırada annesi kapıyı biraz daha araladı. "Ethan, harika görünüyorsun. Çok yakışıklısın."

"Teşekkür ederim, Bayan Collins."

Livvy aramızda bir ileri bir geri baktı, biz bir şey söylememize gerek kalmadan olayı kavradı.

"Tatlım, elbisen yatağının üzerinde," diye paylaştı Bayan Collins. "Sana aldığım topuklu ayakkabılarla birlikte senin için hazırladım."

"Siz ikiniz işbirliği mi yaptınız?"

Ona göz kırptım. "Gerisini ben hallettim."

"Peki ya babam?"

Annesi gülümsedi. "Baban için endişelenme. Bunu senin için mahvetmemesi konusunda onu çoktan uyardım."

Livvy hemen kollarını annesine doladı. "Teşekkür ederim anne. Sana sahip olduğum için çok şanslıyım."

"Ve bunu asla unutma."

Livvy gülümsedi ve merdivenlerden yukarı koşmadan önce yüksek sesle bir çığlık attı. Oturma odasında onu bekledim ama babasının gelmesi uzun sürmedi. Boğazını temizlerken çıkardığı ses arkamı dönmeme neden oldu. Kemerin altında duruyordu, uzun boylu ve korkutucuydu. "Balo konuşması "na başlamak üzere olduğunu anladım.

Kızıma dokunma.

Belli bir saate kadar evde olsun.

İçki yok.

Sorumluluk sahibi olun ve bu
böyle devam eder. "Merhaba,
Bay Collins."

Başıyla kanepeyi işaret etti. "Otursana Ethan. Seninle bir dakika konuşmak istiyorum."

"Elbette," diye nefes verdim, yanına oturdum ve tüm dikkatimi ona vermek için döndüm.

Bu bana şimdiye kadar söylediği en fazla şeydi ve kendimi endişeli hissetmekten alıkoyamadım.

"Zamanın ne kadar hızlı geçtiğine inanamıyorum."

Başımı salladım, sözlerini anladım ve zihinsel olarak kendimi hazırladım. Kendimi olacaklar için hazırladım. Beklediğim gibi olmayacaktı. Çok daha kötü olacaktı. Her şeyin bir nedeni olduğunu, hayatımızın zaman çizelgesi boyunca belirli beklentileri karşılamaya mahkûm olduğumuzu söylerler. Bunlar kaçınılmazdır. Çoktan planlanmıştır.

Eğer bu doğruysa, o zaman bu bizim için sonun başlangıcı olurdu. Her şey babasıyla başladı ve babasıyla bitti.

"Kızım ile olan arkadaşlığınız hakkında ne hissettiğimi söylememe gerek yok sanırım?"

Başımı salladım. "Hayır, efendim."

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü, beni ve ona verdiğim tepkiyi okumaya çalıştı. Kendimi tuttum. Ona asla saygısızlık etmedim ve benimle erkek erkeğe bir konuşma yapmaya çalıştığı çok açıktı. Ona dinleyecek kadar borçluydum.

"Elizabeth'in yeni şeyler deneyimlemeye ve büyümeye ihtiyacı var Ethan. Tek bildiği sensin. Bunu sana söylememe gerek yok, değil mi?"

"Benim de sahip olduğum tek şey o."

Bakışlarını bana dikti. "İkinizin de birbiriniz olmadan yeni şeyler deneyimlemeye ihtiyacınız var. Sadece birbirinize sahip olmanız sağlıklı değil."

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için çenemi kapalı tuttum. Bunun yerine

dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum ve başımı öne eğdim.

Biliyorum.

Her Şeyi biliyordum.

Her Şeyi ve bunun nereye gittiğini biliyordum.

BÖLÜM

ALTI

ETHAN

"Livvy'yi sen de bizim kadar iyi tanıyorsun. İnatçı ve dik kafalıdır. Onunla kaç kez konuşmaya çalıştığımızın bir önemi yok. Bizi dinlemiyor. Tüm okul yılını ona ulaşmaya çalışarak geçirdik ama hiçbir şey yapamadık. Ne söylediğimizin bir önemi yok, nasıl isterse öyle hissedecek."

"Anlıyorum, efendim."

"Öyle mi? Çünkü bildiğini sanmıyorum."

"Efendim, ben-"

"SCU'ya başvurduğunu biliyor musun?"

Geri çekildim. Bunu bilmiyordum. "Sence neden?"

Ona cevap vermek zorunda değildim. Oraya neden başvurduğunu bildiğimi biliyordu. Güney Carolina Üniversitesi'ne bedava girme şansım vardı. Oraya gitmemek aptallık olurdu. Onunla birlikte olmayı ne kadar istesem de ve Stanford'a kabul edilmeme rağmen bunu karşılayamazdım.

Aklımdan geçenleri okudu. "Ben öyle düşünmemiştim. Bu yıl onu izlemek annesi ve benim için çok zor oldu. Her ebeveynin, çocuğunun kendi yararına olduğunu anlayamadığı bir şey yüzünden acı çekmesini izlemesi acı verir, bu yüzden bize yardım edebileceğinizi umuyorum."

Öfkeyle gözlerimi kapattım, boğazımda safra yükseldi ama yuttum. Ona kızgın değildim. Livvy'ye de kızgın değildim. Kendime kızgındım. Benden yapmamı beklediği şeyi hiçbir şey değiştiremezdi. Bunun bir önemi yoktu.

İstedikimden en uzak şey olmasına rağmen ne yapmam gerektiğini biliyordum. Yine de haklıydı. Bu gerçeği görmezden gelemedim.

O haklı.

Sözleri benimle alay ediyordu ve ben de bunu biliyordum.

"Livvy'ye değer verdiğini biliyorum. Öyle olmasaydı burada oturuyor olmazdın. Bu yüzden doğru olanı yapacağını ve onun kendi yolunu bulmasına izin vereceğini biliyorum. Seninkini değil. Beni anlıyor musun Ethan?"

Duygularımı kontrol altında tutarak hafifçe başımı salladım.

"Kızımın bağımsız olmasını ve kendi seçimlerini yapmasını, kendisi için neyin doğru olduğuna karar vermesini istiyorum ve sen yanındayken bunu yapamaz. Bunu sen de biliyorsun, değil mi?"

Yine belli belirsiz başımı salladım, sözcükleri ve hatta tutarlı düşünceleri bir araya getiremiyordum.

"Umarım nereden geldiğimi anlıyorsundur." Elini omzuma koyduğunda eli yandı ve gelecek için onu içermeyen bir yara izi bıraktı.

"Belki bu gece bir kapının kapanışı ama başka bir kapının açılışı olabilir. İkiniz için de."

Topuklu ayakkabıların parke zeminde çıkardığı tıkırtıyı duydum ve hemen ayağa kalkıp onu görmek için döndüm. Livvy'yi daha önce hiç o saniyedeki kadar muhteşem görmemiştim. Elbise ona tam da hayal ettiğim gibi oturmuştu. Saçları yüzünden ve sırtından aşağıya gevşekçe dökülüyordu. Makyajı inceydi, mükemmel ve kusursuz yüz hatlarını vurguluyordu ve ballı dudak parlaticısının kokusunu odanın öbür ucundan alabiliyordum.

Nefes kesici.

"Livvy," diye kekeledim o utangaç bir şekilde gülümserken.

Annesi fotoğraf üstüne fotoğraf çekti ve sonra ayrıldık.

"Hadi gel." Elimini sırtının çukuruna koydum ve onu kamyonetin kapısına doğru yönlendirirken tüm vücuduma ılık bir sıcaklık yaydım.

Merdivene çıkmaya çalıştı ama topukları buna izin vermedi. Onun yerine arkadan belinden tutup kaldırdım. Kapıyı arkasından kapattıktan sonra kaputun etrafından dolandım ve arabaya atladım. Sessizlik içinde dansa doğru sürdük. Ne olduğunu anlamadan, balomuza ev sahipliği yapan ziyafet salonunun kapılarından içeri girdik.

Kalabalık gibi süslemeler de kilometrelerce uzanıyor gibiydi. Salonun her santimi bir çeşit flama, konfeti ya da balonla kaplıydı. Fotoğrafçıyla geleneksel balo fotoğrafımızı çektirdik, ancak hemen smokin ceketimin içine yerleştirdiğim için bakma şansı olmadı.

Elini tuttum ve beni balo salonuna kadar takip ederken daha fazla düşünmedim. Her zaman yaptığımız gibi takıldık, güldük ve birbirimizin arkadaşlığını sevdik. Her zaman kendi dinamiğimize sahiptik, bizden başka hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin önemli olmadığı kendi küçük dünyamızda yaşıyorduk.

Livvy tuvalete gitmek için izin istediğinde duvara yaslanıp herkesin nasıl da mutlu ve aşık görüldüğüne baktım. Dışarıdan bakıldığında da böyle görünüp görünmediğimizi merak ettim. Hoparlörlerden onun en sevdiği şarkılardan birinin, Lynyrd Skynyrd'dan "Simple Man "in çaldığını duyduğumda sorum yanıt buldu.

Yüzümde kendini beğenmiş bir sırıtışla Livvy'yi bulana kadar etrafıma bakındım, dans pistinde benimle buluşmasını bekliyordum. Onu kollarımın arasına alıp müziğin ritmiyle daireler çizerek göğsüme yaklaştırtırken usulca şarkıyı söyledim. Aramızda hiç boşluk olmasın istiyordum. Başını göğsüme yasladı ve ben de çenemi başının üstüne koyarak ona şarkı sözlerini tekrar söyledim. Şarkının nakaratında bir şeylerin değiştiğini hissettim.

Farklı hissediyordu.

Gözlerimin içine baktı ve "Hadi buradan gidelim" dedi. Ve nereye gideceğimizi merak etmeme gerek kalmadı.

LIVVY

Otuz dakika sonra kamyonetini bizim nehrin kenarına park etti. Dizel motorun gürültüsü bir an için bedenlerimizin altında uğuldadı, sonra arka koltukta tuttuğu battaniyeyi aldı ve kamyonunun kasasına oturmak için hareket ettik. Bizim için pek çok anıyı ve ilki saklayan suya baktım. Ama artık çocuk değildik.

Biz yetişkindik.

Erkek ve kadın.

Birbirleri olmadan bir yolculuğa çıkmak üzereler.

Gerçek şu ki, onu kaybetmekten çok korkuyordum. Onsuz bir hayat düşünemiyordum ve bu durum beni içten içe öldürmüyormuş gibi davranmak istemiyordum. Sanki babam içimi parçalıyor, her geçen saniye nefesimi biraz daha çalıyormuş gibi hissediyordum. Keşke anlamasını ya da en azından anlayış göstermesini sağlayabilseydim. Faydası yoktu. Bu asla kazanma şansımın olmadığı bir savaştı.

İkimiz de sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca hiçbir şey söylemedik, ta ki sonunda sessizliği bozup "Neden bana SCU'ya başvurduğunu söylemedin?" diye sorana kadar.

"Bilmiyorum."

"Saçmalık."

Başımı koltuk başlığına yasladım. "Onun onayı olmadan katılabileceğimi düşünmüştüm."

Yüzünü bana döndü. "Livvy, neden?"

"Ne demek neden? Seninle olmak istediğimi biliyorsun.

Yapabileceğimizi düşünmüştüm-"

"Hayır," dedi kesin bir ifadeyle ve hemen dönüp ona bakmamı sağladı.

"Hayır mı?" Kafam karışmış bir şekilde tekrarlardım.

"Oraya benim yüzümden gitmiyorsun. Benim yüzümden Stanford'dan vazgeçmiyorsun."

"Neden olmasın?"

"Çünkü sadece beni takip ediyorsun."

"Öyleyse ne olmuş?"

Yenilgiyle başını öne eğdi ve ben de kucağına atlayıp her şeyi unutturmak istedim. O üzgünken her zaman yaptığı gibi.

"Beni takip edemezsin," diye haykırdı. Artık ona sarılmak istemiyordum; şimdi sadece ona bağlamak istiyordum.

"Bana ne yapacağımı

söyleyemezsin!" "Söyleyemem

amına koyayım." diye alay etti.

Hararetle başımı salladım. "Bunu kastetmiyorsun. Seninle olmak istiyorum ve senin de benim orada olmamı istediğini biliyorum."

Sanki beni yok etmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kapattı. Ona bu hoşgörüyü gösteremezdim.

"Kalbimi kırarsan en azından bana bak Ethan. En azından bunu hak ediyorum, değil mi?"

Gözlerini daha sıkı kapattı ve ben geri adım

atmadım. "Seni seviyorum Ethan."

Yanımda oturan eğik başlı ve mesafeli tavırlı adamı tanıyamadım.

O benim Ethan'ım

değildi.

Oğlum benim.

En iyi arkadaşım.

Ethan bana zarar vermezdi. Kalbimi kırmaz ve bunu yaparken gözlerimin içine bakma nezaketini göstermezdi. Onun için kanımı akıtmazdı.

"Senin de beni sevdiğini

sanıyordum." "Seviyorum."

"O zaman sorun ne? Üniversiteye gideceğim yer ve geleceğimle ilgili ne yapacağım konusunda babamın onayına ihtiyacım yok."

"Bu senin geleceğin değil Livvy. Benim geleceğim."

"O zaman neden Stanford'a başvurdun? Kampüsü sevdiğin için olmadığını biliyorum. Sen de benimle olmak istediğin için yaptın. İtiraf et. Babam sana ne söyledi de şimdi benden uzaklaşıyorsun?"

İçimde bir boşluk hissi oluştu. Boşluk hissi kalbimden tüm vücuduma yayıldı ve kendimi kırılmış ve gerçekten yalnız hissetmeme neden oldu.

Sanki bende bir sorun varmış gibi.

Söyleyecek ve yapacak hiçbir şeyim kalmamıştı. Orada ne kadar oturduk bilmiyorum, ikimiz de düşüncelerimiz ve hayal kırıklıklarımız içinde kaybolmuştuk ki arkadaşlığımızın geleceğini kurtarmak için bana kalan tek şeyi yaptım.

Kucağına tırmandım, beline sarıldım... Ve onu öptüm.

BÖLÜM YEDİ

ETHAN

Çok hafifçe dudaklarımı gagaladı ve ona ne kadar karşı koymak istesem de yapamadım.

Yapmayacağım.

Bunun yerine, isteyerek teslim oldum ve onun yolundan gittim. Livvy ilk kez aramızda bir öpücük başlatmıştı. Bunca zamandan sonra hâlâ bunu yaptığım tek kız oydu ve bu durum onun için de değişmemişti. Onun dudaklarına dokunan tek erkek bendim. Böyle öpüşeceğimizi hiç düşünmemiştim. Dillerimiz birbirine değmiyordu ama yine de tüm hayatımın en samimi öpüşmesi gibi hissettiriyordu.

Dili dilime değdiği anda sikimin kıpırdadığını hissettim. Bir kez daha, son iki seferde olduğu gibi saf bir dürtüyle, boynunun arkasını kavradım ve sanki zaten yeterince yakın değilmiş gibi onu kendime doğru sürükledim. Bu sadece üçüncü öpüşmemizdi ama önemli değildi. Bu kadarı yeterliydi. Onu ağızma doğru çektim. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı ve dudaklarımız tekrar birbirine değdiği anda kontrolü ele aldım.

Dilimin ucuyla onu kızdırdım, dudaklarının arasında gezdirdim. İpeksi dilinin verdiği his daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Hareketlerimiz birbiriyle senkronize olmuştu.

Çok kolaydı.

Doğal.

Home.

Alnımı onunkine yaslayıp derin derin nefes alana kadar onu son bir kez daha gagaladım.

Sırıttım. Bakışları karanlık ve genişlemişti, onu tekrar öpmek istemem için beni cezbediyordu. Yüzüne dökülen uzun, dağınık saçları etrafımızda dalgalanıyordu. Bakışlarımız sanki bu anı hafızalarımıza kazıtmaya çalışıyormuşuz gibi birbirine bağlı kaldı. Saçlarını yüzünden uzaklaştırarak dudaklarımı onunkilere değdirdim, bir o yana bir bu yana.

"Ne yapıyoruz Livvy?"

"Bilmiyorum, son dört yıldır ne yaptığımızı." "Durmamı mı istiyorsun?"

"Hayır."

"Devam etmemi ister misin?" "Evet."

"Bunu ne kadar ileri götürmemi istiyorsun?" Çarpan kalbim onunkini yansıtıyordu. Göğsümde hızla attığını hissedebiliyordum.

Ona benim için ne kadar önemli olduğunu, benim için her zaman ne kadar önemli olduğunu söyleyemeden önce soruma uzun, tutkulu bir öpücükle cevap verdi. Kalbimin derinliklerinde hissettiklerimi ona anlatmak için.

En iyi
arkadaşım.

Ailem.

Kızım benim.

Bildiğim tek yolla cevap verdim, onu öptüm ve kendimi onunla birlikte kaybolmaya bıraktım.

Ağzıma karşı nefes nefese kalarak, "Devam et, birlikte öğreneceğiz," diye ikna etti.

Ellerimi yavaşça vücudunda gezdirdim, elbisesinin üzerinden teninin yumuşaklığını hissettim. Vücudum öne doğru düştüğünde nefesi kesildi ve onu kamyonetimin kasasına geri iterek kalçalarının arasına uzandım. Tüm ağırlığımı kollarıma vererek yüzünü kucakladım ve iki çılgın gibi öpüştük.

Birbirlerine doyamayan gençler. Onu öpmeyi asla bırakmak istemedim.

Onu tutuyorum.

Onun üstünde olmak.

Smokin ceketime uzanıp ceketimi çıkardığında ve yanıma attığında gözlerim ellerinin hareketini takip etti. Aramızdaki bu keşfedilmemiş bölgeye devam etmem için beni işaret etti. Memnuniyetle inledim. Saniye saniye, kasıtlı olarak ağırdan aldım. Kendimden emin bir şekilde vücudunda aşağı doğru ilerlerken, dudaklarımı göğüslerinin üst kısmında hafifçe gezdirdim ve dudaklarımla teninin her yerinde karıncalanmaları ateşledim.

Daha sonra elbisesinin alt kısmına uzandı ve benimle baş döndürücü bakışları kilitlendi. Elbiseyi vücudundan çıkarıp sadece külotuyla kaldığında onu durdurmadım. Onu ilk kez üstsüz görüyordum; ilk kez bir filmde ya da dergide olmayan bir kızı üstsüz görüyordum.

Sertçe yutkundum, arkadaşlığımızdaki bu keskin dönüşü hiç beklemiyordum ama yine de takdir ettim.

"Tanrım, harikasin Livvy." Tek yalvardığı "Durma" oldu.

Ve iki kez söylememe gerek yoktu. Meme ucunu ağzıma alıp emerken, sırtının yataktan kalkışını ve battaniyeyi yumruklayışını izledim. Vücudu devam etmem için yalvardı ve ben de seve seve kabul ettim.

Ona istediğini verdim.

İkimizin de umutsuzca istediği şey.

Karnından aşağıya doğru öpücükler kondururken, minyon bedenindeki turuma devam ederken yırtıcı bakışlarım gözlerinden hiç ayrılmadı.

"Devam edeyim mi?"

Kızgın bakışlarının arasından başını salladı.

"Açıklığa kavuşturalım... Seni öpmemi mi istiyorsun?" -sırıttım-
"Oradan mı?"

Kızardı.

"Şimdi de bana karşı utangaç mı davranacaksın? Burada pamuk ipliğine bağlıyım."

"Utangaçlığım seni tahrik mi ediyor?"

"Diğer şeylerin yanı sıra."

"Külotumu çıkar, Ethan."

"Şimdi de bana emir mi veriyorsun?"

Kıkırdadı ve yine iki kez söylememe gerek kalmadı. Külotunu uzun, tatlı bacaklarından aşağıya doğru çektişirdim ve ne kadar lezzetli görüldüğünü aklıma not ettim. Gözlerim onun seksi vücudunu tarıyor, yumuşak teninin her santimini açgözlülükle yalayıp yutuyordu. Pembe yanaklarından başlayıp mükemmel şekilde kızarmış, diri göğüslerine, yuvarlak kalçalarına ve ince uyluklarına kadar. Gözlerimin en çok görmek istediği yere kadar.

Amm!

"Benim için bacaklarını açar mısın Livvy?"

Sanki benim için bir hediye açıyormuş gibi yavaşça söyleneni yaptı ve kapüşonlu gözlerle her hareketini izledim. Onu içime alırken hiç tereddüt etmedim.

Pembeydi.

Islak.

Mükemmel.

Ne yaptığımı düşünmeye fırsat bulamadan girişinden klitorisine kadar yaladım.

"Oh Tanrım." Gözleri başının arkasına doğru yuvarlandı.

Ne yapacağımı bilecek kadar porno izledim. Benimle ilgili bir şey varsa, yeni şeyler öğrenmeyi ve her şeye hazırlıklı olmayı severdim. İnledi, ateşli bakışlarını üzerimde dalgalandırdı. Bakışlarımız kilitlendi ve ben onun yarığını aşağıdan yukarıya doğru yalarken o da beni izledi. Dilim klitorisine dokunduğunda neredeyse çözülecekti.

"Bana neyi sevdiğini söyle," diye emrettim, klitorisini ağzıma alarak. "Hoşuna gitti mi?"

Tek kelime etmedi. Nefes alışını zar zor duyabiliyordum.

"Ya da..." Başımı bir o yana bir bu yana hareket ettirerek tekrar emdim. "İşte böyle."

Bu sefer yüksek sesle inledi ve bu da ona bir gülümseme kazandırdı.

Saklamaya bile çalışmadım.

"Hoşuna gitti

mi?" "Evet..."

Dilimle klitorisine yaptığım tatlı işkenceye devam ettim ve o da yaptığım şeye karşı kalçalarını salladı. Dilimi çekirdeğine kadar sokup tadını severken dudaklarından bir inilti kaçtı. Dilime, dokunuşuma karşı eridi, yaptığım her şeyden ayrı düşüyordu. Klitorisini daha sert ve daha hızlı emerek, benim için gelmesini sağlama arayışında acımasızdım.

"Tanrım... tam orası. Lütfen... tam orası..." "Tam orada mı?" Alay ettim, onu sınırın ötesine ittim.

Sırtını tekrar yatağa yasladı ve çarşafı o kadar sert yumrukladı ki parmak eklemleri beyazlaşmaya başladı. Yaklaşan orgazmı onu tamamen tüketmişti.

"Konuşmayı kes ve... tam

orada..." "Burada mı?"

"Tanrım, evet-işte..."

"Bunu hissediyor musun?" Onun boşalırkenki görüntüsünü ve hissini takdir ederek boğuk bir şekilde inledim.

Yakındı, neredeyse oradaydı. Çılgınca hareketlerinden ve düzensiz nefes alışından bunu anlayabiliyordum. Daha fazla bekleyemedi. Saniyeler içinde bacakları titremeye başladı ve gözlerini açık tutamadı. Elleri hemen saçlarımı kavradı ve ben zevkle homurdandım.

"Hmm... ah... mmm..." diye nefes verdi,

geliyordu... Uzun.

Sert.

Hızlı.

Çenemden aşıya kadar.

Kendimle gurur duyarak gülümsedim. Dudaklarımı yalayarak vücuduna doğru ilerlemeden önce elimin tersiyle çenemi sildim. Yüzüne geldiğimde durdum.

"Nasıl oldu bu?"

Gözleri hâlâ kapalıyken kocaman gülümsedi. "Bu inanılmazdı." "Evet, öyleydi."

Bakışlarını açtı ve kemerime uzanırken görebildiğim tek şey karanlık coşku havuzlarıydı. Kaşlarım birbirine çarptı, ellerine bakıyordum.

"Livvy-"

"Sadece benimle ol, Ethan."

"Her zaman sen olacaktın." diye eklemesini beklemiyordum desem yalan olur.

BÖLÜM SEKİZ

ETHAN

"EMİN MİSİN?"

"Hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." "Sanmıyorum-"

"Lütfen... Sadece benimle ol." "Prezervatifim yok."

"Sorun değil. Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Gözlerim büyüdü. "Bunu gerçekten yapacak mıyız?"

"Yapmak istemiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum."

"O zaman seni durduran ne?"

"İlk kez böyle seks yapmak zorunda mısın? Burada mı?"

"Daha iyi bir yer düşünemiyorum. Burası bizim yerimiz Ethan. Her zaman bizim oldu."

O haklıydı. Haklıydı.

Sonuçlarını düşünmeden hemen ona teslim oldum. Yakalı gömleğimin düğmelerini açarak kemerimi, pantolonumu ve boxer külotumu çıkardım.

Vücudumun aşağısına baktı, bakışları sertleşmiş sikimin üzerine düştü. "Kahretsin."

"Ne?"

"Aletin kocaman. Bunu bana neden hiç söylemedin?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Bu konuşmayı gerçekten şu anda yapmak istiyor musun?"

"Evet." Tereddütle gülümsedi. "Bu şey beni kıracak."

Güldüm. Elimde değildi. Çok sevimliydi. Sikimi daha fazla tartışmak istemediğimden, agresif bir şekilde onu öperek ağzını tekrar talep ettim. Sikimi girişine yerleştirip orada tuttum.

Onu öperken, "Eğer bunu yaparsak, aramızdaki her şey değişecek," diye mırıldandım.

"Söz mü?"

"Livvy, arkadaşlığımızı mahvetmek istemiyorum. Bu benim için çok önemli." "Etmeyeceğiz. Arkadaşlığımız her zaman önce gelir, Ethan. Ne olursa olsun ne."

Onun güvencesi, devam etmek için duymaya ihtiyacım olan şeydi.

"Belki de bu yaz birbiriyle seks yapan en iyi arkadaşlarızdır?"

Kıkırdadım, dudaklarını gagladım. "Çıkarları olan arkadaşlar gibi mi?"

"Evet," diye nefes nefese dilini ağzımın içinde kaydırdı. "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum."

"Neden?"

Dilimi dudaklarının arasından kaydırdım. "Çünkü o sensin." Kıkırdadı ve sikim seğirdi.

"Artık konuşmayı bırakalım ve sadece benimle ol, Ethan."

Hiçbir şey kız arkadaşımın hissettikleriyle, içimde uyandırdığı duygularla kıyaslanamaz ya da ona yaklaşamazdı bile. Bu sadece seksten, iki beden bir araya gelmesinden, daha önce deneyimlediğimi düşündüğüm her şeyden daha fazlasıydı.

Bu oydu.

En iyi arkadaşım.

"Bunun geri dönüşü yok." O da kabul etti, "Biliyorum."

"Seni incitmek istemiyorum, o yüzden incitiyorsam söyle, tamam mı?"

Başını salladı.

"Çok güzelsin amına koyayım," diye inledim, vücudunun her santimini sahiplenmek istiyordum.

Yavaşça içeri ittiğimde alt dudağını ısırdı, etrafıma sarılmış hissi, inç inç, anında ve neredeyse dayanamayacak kadar fazlaydı. Yüzündeki ifadeden canını yaktığımı anlayabiliyordum ve zaten hassas olan klitorisini ovma için uzandım, durumu onun için daha iyi hale getirmeye çalıştım. Nefesi kesildi ve dudakları aralandı, amcığı daha da daraldı.

"İyi misin?" Biraz daha soktum. "Mmm..." Tek cevap verebildiği buydu.

"Neredeyse geldim. Siktir Livvy, çok sıkıydın."

Tamamen içine girdiğimde bir an durdum, ona bakmak için arkama yaslandım, onu her zaman bu şekilde hatırlamak istedim.

Uzun, ipeksi kahverengi saçları her tarafa yayılmıştı.

Yanaklarının hafifçe kızarması ve allığının boynuna kadar inmesi.

Dudakları saldırım yüzünden nasıl şişmişti ve sakın gözleri nasıl donuklaşmıştı.

Çok güzel.

Çok güzel.

Boynundaki nabzına yumuşak bir öpücük kondurdum, dudaklarıma çarpma hissini seviyordum. Dizimi biraz daha yukarı kaldırarak bacağının benimkiyle birlikte eğilmesine neden oldum. Nefes alış veriş hızlandı ve bu açıdan G noktasına daha iyi vuracağımı biliyordum.

Nefesimizi tutup bir ritim bulmaya çalışırken yüzüm onunkinin üzerinde geziniyordu. İkimizin bir araya gelmesi zahmetsizdi. İtişlerim başladı, ilk başta nazikçe.

"İyi misin?"

"Evet... Benim için
endişelenmeyi bırak." Söylemesi
yapmaktan daha kolay.

Vücudu benimkine mükemmel bir şekilde karşılık verdi. Göğüslerini yalıyordum, ona doyamıyordum.

"Ethan," diye nefes verdi ve yemin ederim sikim daha da sertleşti.

Tekrar yüzüne doğru ilerledim ve ağızlarımız ayrıldı, ikimiz de bolca nefes aldık. Ne kadar süre böyle kaldık bilmiyorum, tamamen birbirimizi tükettik, ta ki ben dağılmaya başladığımı hissedene kadar.

"Siktir, iyi hissediyorsun. Nasıl bu kadar iyi hissediyorsun?" "Mmm..." İnledim, amı sikimi kavırıyordu.

Klitorisiyle daha hızlı, daha sert oynadım. Ben içindeyken tekrar boşalmasını sağlamaya çalışıyordum. Onun doruğa ulaştığını hissettiğimde ve adımı haykırdığını duyduğumda, beni yanına aldı. Serbest bırakılmamla sallandım ve tutkuyla onu öptüm.

Boynundan.

Göğüslerine.

Dudaklarına kadar.

Buradan sonra nereye gideceğimizi bilmiyordum. Bundan sonra geri dönüş yoktu. Sınırı aşmıştık. Cevaplarım yoktu çünkü soruları çok az biliyordum.

O benim en iyi arkadaşımdı ve onu seviyordum. Onu hep sevmiştim. Hayatım gözlerimin önünden geçti.

Anılarımız.

Çocukluğumu

z. İlklerimiz.

Bu sonuncusu muydu?

Geçmiş.

Şimdiki

zaman.

Gelecek...

Livvy'nin yeni şeyler deneyimlemeye ihtiyacı vardı. Ona engel olamazdım. Bu adil olmazdı. Babası haklıydı. Kafam çok karışık.

Birdenbire, "Elimizde sadece bu yaz var Ethan. Buna değecek bir şey yapabilir miyiz?"

Detaylandırmasına gerek yoktu. Bu konuda başka seçeneğim yoktu, bu yüzden kalbim benim adıma konuştu...

"Hayır demek için tek bir neden bile düşünemiyorum."

"Ah..." uyandı, başparmağım başlığını çekip parlak kırmızı klitorisini ortaya çıkarırken sırtını yataktan kaldırdı.

Kahvaltı için amlnı yemeye başladığmda ağzım hemen güçlü bir emme hareketiyle ona saldırdı.

"Lanet olsun..." diye uykulu ama seksi bir sesle soludu, başının üstündeki çarşafı kavradı.

Sert ve ona aç bir şekilde uyandım. Yavaş ve sabit bir tempoyla battaniyenin altından kaymayl hiç düşünmeden, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onun kalbine doğru sürünerek ilerledim. O daha ne yaptığımı anlamadan yüzüm bacaklarının arasına gömülmüş, resmen benim olan şeyin tadını çıkarıyordu.

Zaman hızla akıp geçti ve yazın neredeyse iki ayı dolmuştu. Zamanımızın çoğunu bu şekilde geçiriyorduk. Bu noktada denemediğimiz pek fazla yer ya da pozisyon kalmamıştı. Sanırım kaybettiğimiz zamanı telafi ettiğimizi söyleyebiliriz.

"Ethan, yapamayız..."

Klitorisini daha sert emdim, başımı daha hızlı hareket ettirdim. "Bunu yapmaya devam et... oh, Tanrım..."

Bir o yana bir bu yana, bir yukarı bir aşağı, onun boşalması için amansızca uğraşıyordum.

Onu yüzümden aşağı ne kadar hızlı damlatabileceğimi görmek bir meydan okumaya dönüştü. "Nasıl bu kadar iyi yapabiliyorsun?"

Mırıldandım, yumruğunu yüksek bir sesle serbest bıraktım. Eğer iyi olduğum bir şey varsa, o da onun neyi sevdiğine dikkat etmektir. Vücudu dokunuşlarıma karşı inanılmaz derecede duyarlıydı. Teninde öpmediğim ya da dokunmadığım bir santim bile kalmamıştı.

ezberlemişti. Yüzündeki, boynundaki, göğüslerindeki her bir çile kadar, hatta amının yanında ve üzerinde bile vardı.

Klitorisine yumuşakça üfledim. "Kızımı tanıyorum."

İki parmağımı onun sıcak, davetkâr ateşinin içine sokup tam G noktasına doğru yönelttiğimde bakışlarımız kilitlendi.

"Durmamı mı istiyorsun?" Alay

ettim. "Ah... Sadece

söylüyorum..."

Parmaklarımı ileri geri hareket ettirdim, Önce yavaşça, sonra da ıslaklığını artırarak. Livvy'yi bir kitap gibi okuyabiliyordum ve onunla seks yapmak da farklı değildi. Sanırım en başarılı olduğum yer de burasıydı.

"Biz... durmadan seks yapıyoruz... Yani... şikayetçi falan değilim ama... Tanrım... günde iki, üç kez... biraz... fazla... olabilir..."

"Benim için boşalacak mısın?" Söylemeye çalıştığı her şeyi görmezden gelirken klitorisini dudaklarımın arasına geri çekerek sııttım.

"Tamam..." diye cevap verdi, amını ağzıma sürtüyor ve kalçalarını başımın aşağı yukarı hareketinin tersi yönde sallıyordu.

Tatlı amcığını yalayıp yutarken ağzım onu çılgına çevirdi.

Zorla.

Acilen.

Hepsi tüketiliyor.

BÖLÜM DOKUZ

ETHAN

Bacakları dilimin sıyrıkları yüzünden titremeye başladı ve benim için güzelce sırlıslıkam oldu. Neredeyse gelmişti.

"Ben... geleceğim..." diye kontrol edilemeyen bir zevkle inledi.

Ellerim göğüslerine gitti, sert meme uçlarını yoğururken bir yandan da amını yalıyordu. Vücudunun her yerinde karıncalanma hissinin oluşması uzun sürmedi. İpeksi tenindeki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordum. Ayağını omzuma koydu ve yüzümü sikmeye başladı ve saniyeler sonra ağzıma boşaldı.

Hırladım, kabaca onu tuttum. "Bu çok fazla Ethan... Yapamam..."

Peşini bırakmadım, sonunda istediği merhameti gösterene kadar aklını kaçırmaya devam etmesini istiyordum. Klitorisini son bir kez öperken, aşırı uyarılmaktan dolayı sarsıldı.

"Böyle bir uyandırma çağrısını hak edecek ne yaptım ben?" diye nefes nefese soludu ben vücuduna tırmanırken. "Sanki sana teşekkür etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum?"

Sırıttım. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Bunu kendim için yaptım."

"Peki o zaman." Gülümsedi. "En azından iyiliğinin karşılığını vereyim."

Bizi ters çevirdi ve şimdi üstümdeydi, doğrudan sert horozumun üzerine oturdu ve seğirmesini sağladı.

Dudaklarımı yaladım, hala ağızımda onun tadını alıyordum. Ellerimi çıplak kıkına koyarak başparmaklarımı kurnazca aşağı yukarı ovuşturdum. Livvy'nin çıplak, sıcacık ve memeleri yüzümde hazır olması asla unutamayacağım bir görüntüydü.

Üzerinde kıyafet tutamazdım. Ya çıplaktı, ya benim tişörtlerimin içindeydi ya da her zaman kık yanaklarının altını gösteren külotlu küçük atletler giyiyordu. Şikayet ettiğimden değil. Kendi kıyafetleri yerine benimkileri giymesi hoşuma gidiyordu. Bana ait olan bir şeyi giymesi sikimin zonklamasına neden oluyordu ve aklım onu çıkardıktan sonra ona yapacağım şeylere gidiyordu.

"Her ne kadar seni dizlerinin üzerinde ağızda sikimle görmek istesem de. Bugün için başka planlarımız var."

"Planlar mı?" Başını yana eğdi. "Oh, bunun ne olduğunu anlıyorum." Sırıttı, "Bana bir yere gideceğimizi söylemeyi unutarak kaçırmaya çalışıyordun."

Güldüm. "Az önce bütün gün bunu yapamayacağımızı söylememiş miydin?"

"Hmm..." Bir an için bunu düşündü. "Şimdi ne olacak?"

LIVVY

"Bizim için ne tür eğlenceli şeyler planladınız?"

"Önce karnını doyururum diye düşündüm, eğer gerçekten iyi bir kız olursan seni sinemaya bile götürebilirim." Sırıttı.

"Randevu gibi mi?" "Belki."

"Annemle babamın ve amcanın aynı anda şehir dışında olmalarını ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim? Dün gece pencereye gizlice girmek zorunda kalmadım ve geceyi burada geçirdim."

"Bu yatıya kalmaları seviyorum."

"Değil mi? Bir düşünsene." Kaşlarını oynattı. "Yakında kendi evlerimizde yaşıyor olacağız ve birbirimizi ziyaret ettiğimizde yatıya kalabileceğiz."

Odadaki hava bir anda birbirimize henüz sormadığımız cevapsız sorulara dönüştü. Balodan beri kelimenin tam anlamıyla birlikte en iyi hayatlarımızı yaşıyorduk. İlk kez öpüştük, el ele tutuştuk ve istediğimiz zaman birbirimize dokunduk. Aramızdaki bu yeni seks dünyasını keşfetme yollarımızın listesi sonsuzdu.

Başlangıçta ikimiz de bakireydik ama bu sadece tüm bu yeni pozisyonları ve birlikte olabileceğimiz yerleri denemenin heyecanını artırdı. Kabul, bu yeni cinsel dinamiğe başlayalı sadece iki ay olmuştu ama bunun bir önemi yoktu. Muhtemelen en az yüz kez seks yapmıştık. Ethan içimde daha çok zaman geçiriyordu.

Ne kadar eğlenceli olduğunu anlatamam. Bu şekilde özgür olabilmek her şeydi. Arkadaşlıktan sevgililiğe sanki dünyanın en kolay şeyiymiş gibi geçtik.

Doğal
hissettirdi.
Basit.

Ama yaz neredeyse bitmek üzereydi. Yakında farklı yönlere gidiyor olacaktık. Kilometrelerce ve saatlerce ayrı. Bambaşka bir hayat. Yaklaşan sonumuzu düşünmemeye çalıştım.

Bu bitmek zorunda, değil mi?

Gelecek hakkında ya da oradan nereye gideceğimiz hakkında konuşmamıştık. Sonsuza kadar en iyi arkadaşlar olarak kalacaktık. Mesele bu değildi. Asıl soru şuydu.

Daha fazlası olabilir miyiz?

Kendimi daha fazla tutamayarak, "Ethan, ne yapıyoruz?" diye ağzımdan kaçırdım. "Şu anda üstümde çıplaksın."

Kıkırdadım. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Livvy, eğer ciddi bir konuşma yapmak istiyorsan, o zaman üzerine bir şeyler giymen gerekecek çünkü şu anda odaklanabildiğim tek şey seni yatağa yatırıp köpek stili sikmeyi ne kadar çok istediğim."

"Onlar sadece meme. Sen tam bir erkeksin." Çarşafı tutup üzerimi örttüm. "Daha iyi mi?"

"Pek sayılmaz. Islak amın hâlâ sert sikimin üzerinde."

Başımı salladım. "Lütfen beş dakikalığına odaklanabilir misin?"

"Bunu söylemek bana ne kadar acı verse de, üzerimden kalkman gerekecek. Sen üzerimde çıplak otururken düzgün düşünemiyorum. Beyaz çarşaf seni sadece daha seksi yapıyor. Açmak istediğim bir hediye gibisin."

"Aman Tanrım!" Yerimden sıçradım ama tam yataktan kalkacakken. Boynumun arkasından tuttu ve kaçınılmaz tartışmayı yapmayacakmışız gibi beni öptü.

"O kadar güzelsin ki," diye dudaklarıma doğru nefes verdi.

"Her zaman söylenecek doğru şeyleri biliyorsun."

"Ben sadece gerçeği söylüyorum." Bununla birlikte, gitmeme izin verdi.

Yerden kapüşonunu aldım, külotumla birlikte üzerine attım ve sonra ona bakmak için döndüm.

"Aklındaki daha çok bu muydu?" "Pek değil, ama iş görür."

Spor şortunu giydikten sonra, ben yatağın kenarına otururken o da yatak başlığına yaslandı.

"Neden bu kadar uzakta?"

"Eğer sana yaklaşırsam, o zaman bir şey diğerine yol açar ve biliyorsun... doyumsuzsun."

"Sadece sana gelince."

Gülümseyerek, "Ne yapıyoruz?" diye tekrarladım. "Neye istinaden?"

Aramızda bir ileri bir geri işaret ettim. "Buna."

"Biz en iyi arkadaşız."

"Biliyorum, ama o zaman biz sadece neyiz? Çıkarları olan en iyi arkadaşlar mı?" "Senin istediğin de bu değil miydi?"

"Evet..."

"O zaman sorun ne?"

"Yani bu sadece bir yaz kaçamağı mı?"

"Livvy, sen bir kaçamaktan ya da sadece bir düzüşmeden çok uzaktasın. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

"Biliyorum. Bu yazdan sonra ne olacak?"

"Kaliforniya'ya taşınacaksın."

"Doğru..." Başımı öne eğdim. "Peki sen ziyaret ettiğinde ya da ben ziyaret ettiğimde, kaldığımız yerden devam edecek miyiz?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Evet," diye onayladım başımı sallayarak. "Ben de bilmiyorum."

"İstediğin bu mu? Kaldığımız yerden devam etmek mi?" "İstiyor musun?"

"Livvy, sadece seni hayatımda istiyorum ve seni her şekilde yanıma alacağım."

Tekrar başımı salladım. "Ben de, ama bu... en iyi arkadaş olmaya geri döneceğimiz ve bunun arkadaşlığımızda sadece bir aşama olduğu anlamına mı geliyor?"

"Benim için asla sadece bir aşama olmayacaksın. Hayat bizi nereye götürürse götürsün, her zaman benim kızım olacaksın."

"Kız arkadaş olarak mı?"

Kaşları birbirine sıkıca kenetlenmişti ve bu benim tamamen geri çekilmem için yeterliydi.

"Boş ver." Aniden ayağa kalktım. "Söylediklerimi unut."

Ben uzaklaşmadan bileğimden tuttu ve beni kendine doğru çekti. Yüzümü ellerinin arasına aldıktan sonra gözlerimin derinliklerine baktı.

"Sana öylece bir etiket yapıştıramam Livvy. Bize bir etiket yapıştıramayacağım gibi. Sen herhangi bir kelimenin açıklayabileceğinden çok daha fazlasısın."

Benim için ne ifade ediyorsun? Kız arkadaş, senin hayatımdaki yerini anlatmaya yetmez. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Sanırım biliyorum."

"Sen taşındıktan sonra biriyle birlikte olmayı planlayıp planlamadığımı soruyorsan, cevabım hayır. Eğer sen taşındıktan sonra biriyle birlikte olmayı planlayıp planlamadığımı soruyorsan, cevabım eğer planlarsan onun lanet bacaklarını kırarım."

Kıkırdadım. Elimde değildi.

"Bu sorularınıza cevap oldu mu?"

İşıldadım, kendimi çok daha iyi hissediyordum. "Evet."

Cevap vermekte tereddüt

etmedi... "Güzel."

BÖLÜM ON

LIVVY

İlk hedefimiz olan hayvanat bahçesi ve akvaryuma **doğru yola** çıktı. Hayvanlar arasında bana rehberlik ederek, bana sürpriz yaptığı özel sahne arkası turumuz boyunca elimi tuttu. Ethan hayvanları ne kadar çok sevdiğimi biliyordu. Ne tür olduğu önemli değildi. Eğer kürklüyse, ona takıntılıydım.

"Ah! Şu bebeklere bakın. Birini eve götürmek istiyorum," diye ifade ettim aslan yavrularının kafeslerine bakarak.

"Birini tutmak ister misin?"

Yüzümde **şaşk**ın bir ifadeyle hemen ona döndüm.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Kıkırdadı ve arkamdan başını salladı.

Bir anda bir adam belirdi ve takip etmemiz için kapıları açtı.

Yavrulardan birini yanımıza getirene kadar **köşede** beklemek zorunda kaldık.

"Bu Meiko. Dört aylık," diye bilgilendirdi eğitmen onu yere bırakırken.

Onu sevmek için eğildim ve elimi yalamayı bırakmadı. "Meiko kadınları seviyor," diye ekledi ve beni güldürdü.

"Hey, Meiko," dedi Ethan. "Bu benim."

Gözlerimi devirdim, bir aslanla bile olsa onun sahipleniciliğinin tadını çıkartıyordum.

Ethan, devasa dairesel akvaryuma geçmeden önce telefonuyla fotoğraflarımızı çekti.

Ethan'ın elini bırakarak "Vay canına," diye haykırdım. Balıkların ve deniz yaşamının tüm renkleri karşısında büyük bir şaşkınlık içinde etrafta dolaştım. "Çok güzeller. Oh, buna bayıldım!"

"Bu bir Clarion melek balığı." "Bunu da çok seviyorum!" "Bu bir koi." "Peki ya şu?" "Muhteşem bir tang."

Yüzlercesini gösterdim ve her birini biliyordu.

"Nereden biliyorsun?"

"Bunu bir kitaptan öğrendim."

"Bilmediğin bir şey var mı?"

Bana gülüp geçti ama bu gerçek bir soruydu. Ethan bilgi hazinesiydi ve bunun beni ne kadar tahrik ettiğine inanamıyordum. Turumuzu bitirdikten sonra beni dondurma almaya götürdü. Tatlıya çok düşkündüm. Gerekirse tatlı yiyerek yaşayabileceğim şakası yapılıyordu.

Ethan'da en çok sevdiğim şeylerden biri de buydu. Her zaman küçük şeylere dikkat ederdi. Her durumu sevgi dolu bir hale dönüştürebilirdi ve bu da beni genellikle ona hayran bırakırdı.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" Otoyol çıkışına geldiğinde sordum. "Sana sürpriz yapamaz mıyım?"

Kaşımı kaldırdım ve başımı yana eğdim. "Evet... iyi bir noktaya değindin," dedi.

Gülümsedim.

"Doğum günün yaklaşıyor."

"Doğum gününe daha birkaç ay var."

"Doğum gününün ne zaman olduğunun farkındayım," dedi ve kalçama uzandı ama son anda elini engelledim.

"Ohhh! Gördün mü, koca adam? Bundan daha hızlı olmalısın. Kedi gibi reflekslerim var."

"O da neydi?" diye alay etti, hızla iç baldırımı kavradı. "Özür dilerim, anlayamadım? Kedi gibi ne?"

Sonunda bırakana kadar ırpındım, ıılık attım ve aynı anda güldüm.

Nefesimi tuttuktan sonra, "Şimdi ne diyordunuz?" diye sordum.

"Yani kaba bir şekilde sözüm kesilmeden önce mi?"

"Evet, ondan önce."

Sırıtarak bana baktı.

"Kaza yapmadan önce nereye sürdüğüne bak."

Bir kez daha memnun bir şekilde gülümsedi. "Bunu on dokuzuncu yaş günün için bir ön kutlama olarak düşün."

Elimi tuttu ve beni götüreceğı yere kadar yolculuğun geri kalanı boyunca kucağında tuttu.

ETHAN

Livvy'nin buranın güzelliğini kavrarken gözlerinin nasıl açıldığını izlemek asla unutamayacağım bir manzaraydı. Bunu onun için yapıyordum ama aynı zamanda kendim için de yapıyordum. Yüzündeki ifade, ona ne sürpriz yapacağımı öğrenmek için beklemesine değdi.

Tüm iekleri ve gülleri daha iyi görebilmek için iek bahçesinin ortasındaki tahta köprünün üzerinden geçişini izledim. Baştan çıkarıcı parlak yeşil gözleri omzunun üzerinden bana baktı ve ben hiçbir şey düşünemedim. Onu hiç o anki kadar güzel görmemiştim. Parlayan güneşin ışığı yüz hatlarını belirginleştiriyor, düğme burnu ve yontulmuş yanaklarındaki illeri vurguluyordu.

Göz kamaştırıcı.

Beklemediğim tüm bu duygular zihnimde ön plana çıktı ve hiçbirini kontrol edemedim. Bunca yıldan, bunca zamandan sonra,

Livvy en iyi arkadaşım gibi değil, ilk kez gördüğüm bir kadın gibi görünüyordu.

Tam Őurada.

O anda daha fazlasını istedim.

Hepsini istedim.

Muhteşemdi, saçları yüzünün etrafında gevşekçe dalgalanıyordu. Güzelliği dikkatimi çekse de beni en çok etkileyen yüzündeki ifadeydi. Livvy'nin her halini görmüştüm.

Mutlu.

Üzgün.

Harap

olmuş.

Heyecanlıy

ım.

Onun bir şekilde dahil olmadığı bir duygu, bir zaman, bir anı yoktu. Ancak onu hiç böyle görmemiştim.

Dudaklarını hafifçe aralayarak parmaklıklara yaslandı ve ben ne düşündüğünü bilmek istedim. Ne hissettiğini.

"Bu tek kelimeyle inanılmaz Ethan. Buraya daha önce nasıl gelmedik? Buranın varlığından bile haberim yoktu."

Ayaklarım kendiliğinden hareket etti ve aniden onun arkasında durdum. Göğsümü sırtında hisseder hissetmez nefesi kesildi.

Arkasını dönmedi.

Hareket etmedi.

Nefes aldığından bile emin değildim.

Bir dakika boyunca onu içime çektim. Aramızda gečen her saniyede vücudunun sıcaklığının içimi daha fazla yaktığını hissettim. Boynunun arkasından sadece birkaç santim uzakta eğilerek nefesimin kulağına değmesine izin verdim.

Başım bir duygu kasırgası içinde dönüyordu ve kendimi bu duyguların içinde kaybolmaya bırakmıştım.

Onun içinde.

Gözlerinin, vücuduna dolanan güçlü kollarımın hareketini takip ettiğini hissedebiliyordum. Kaburgalarının yanlarını sırtarak ellerimi önündeki korkuluklara koydum ve onu gövdemin içine hapsettim.

Benim
kokum.

Benim
düşünceleri
m.

Benim
sözlerim.

Duygularım.

Hepsi birbiriyle iç içe geçmiş gibiydi, bir halat çekme oyunu gibi itiyor ve çekiyorlardı.

Derin bir nefes aldığını duydum, mutlu olduğunu biliyordum. Genel olarak bakıldığında bu çok basit bir jestti ama Livvy için bu her şey demekti ve ben henüz en büyük sürprize gelmemiştim. Bu onun en sevdiğim özelliklerinden biriydi. O diğer kızlar gibi değildi. Onu gerçekten gülümseten basit şeylerdi.

Benim için taşınmasının en zor yanı, hayatındaki bir başka bağımsız anı deneyimlemek için orada olamayacak olmamdı. Yutması en zor şeydi ama onu bensiz yeni şeyler deneyimlemekten alıkoyamazdım.

Ancak, ben de bundan hoşlanmak zorunda değildim.

Onun hayatındaki rolüm, bana ihtiyacı olduğunda yanında olmaktı ve bu durum da farklı değildi. Boynunu öptüm, elini tutup onu ormanın derinliklerine götürmeden önce dudağımın bir süre oyalanmasına izin verdim. Onu beklediğim sürprize adım atması uzun sürmedi.

Uğur böceği kavanozlarını gördüğü anda yüksek sesle nefesi kesildi. Kulağına, "Onları serbest bırakabileceğimizi düşünmüştüm." dedim.

"Bunu yaptığına inanamıyorum."

Birkaç tanesini serbest bırakmak için ilk kavanozu açtı. O fark etmeden telefonumla onu çekmeye başladım. Bu anıyı kaydetmek istiyordum, böylece istediğim zaman izleyebilecektim. Tüm uğur böceklerini serbest bırakırken etrafında dönen bir Disney prensesi gibi görünüyordu. Her

saniyesine bayıltıyordum.

Kapalı eğlence parkına giderken yol boyunca bana teşekkür etti ve otoparka girdiğimizde kucağıma tırmanıp sikime binerek ne kadar minnettar olduğunu gösterdi.

Livvy olabildiğince rekabetçiydi. Onu her oyunda yendikten sonra hile yaptığımı iddia etti ve artık benimle oynamak istemedi, ben de onu dönme dolaba bindirdim ve benimle oynamak istediğini hatırlattım.

"Vay canına... ilk randevumuz için gerçekten de her şeyi yapmışsın," diyerek akşam yemeği için restoranda önümde otururken beni ikna etti.

"Henüz bitmedi." Gülümsedim, ortamızda duran paketlenmiş bir kutuyu masanın üzerine koydum.

"Bu da ne?"

"Aç ve öğren."

Onu eline aldı. "Ama çok güzel paketlemişsin."

"Elimden geleni yapıyorum."

"Neden hediye alıyorum?"

"Doğum gününde birlikte olamazsak diye."

Üzüntüyle gülümsedi. "Doğru..." Silkelenip açtı. "Ethan..." Üzerinde bir anahtar asılı olan altın bir kolyeydi.

Gözlerimiz

kilitlendi.

"Neden

anahtar?"

Cevap vermekte tereddüt etmedim.

"Çünkü kalbimin sahibi sensin."

BÖLÜM ON BİR

ETHAN

YAZ NEREDEYSE BITMEK ÜZEREYDİ.

Livvy yakında California'ya taşınacaktı. Tam olarak iki hafta. Bundan sonra nereye gideceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece bir keresinde bana birbirimiz için ne olduğumuzu sorduğunda kısaca konuşmuştuk. Şimdi taşınma günü hızla yaklaşırken, patlamayı bekleyen saatli bir bomba gibi hissediyordum.

Bu yazdan sonra en iyi arkadaş olmaya nasıl geri döneceğiz?

Bu her şeyi değiştirdi. Şimdi geriye dönüp baktığımda, Livvy'nin işleri bu kadar ileri götürdüğümüz için pişman olduğunu hissetmeye başladım. Son birkaç gündür benden uzaklaşmaya başlamıştı.

Sessizdi.

Dikkatsiz ve tepkisiz.

Çoğu zaman kendi küçük dünyasında kaybolmuş gibi görünüyordu.

Günün sonunda, benim için gerçekten önemli olan tek şey arkadaşlığımızdı. Mezuniyet gecesinde her şeye başlamadan önce ilk günden beri bunu söylemiştim.

Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, belki de mesafe bizim için iyi olacaktı. Kızının bekâretini aldığım gece babasının benden ne istediğini düşünmeden edemiyordum. Birlikte yatmamızın sonuçlarını düşünmemiştim ve şimdi, hayatım boyunca, onları düşünemezdim. Özellikle de bunca zamandır onunla birlikte olmanın ne kadar doğru bir his olduğunu.

Ama şimdi telefonlarıma cevap vermiyordu.

Ya da mesajlarıma cevap vermek.

Sanki ortadan kaybolmaya çalışıyor gibiydi.

Bu konuşmadan geçirdiğimiz en uzun sureydi, bu yüzden o sabah bana mesaj atıp su birikintimizde buluşmak istediğinde, kamyonuma atlayıp belirsizlik ve endişeden başka bir şey olmadan o tarafa doğru yola ıktım. Gelecekte ve onun bana söyleyeceklerinden duyduğum korku beni neredeyse felç ediyordu. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve bunu en kötü düşmanımın bile yaşamasını istemezdim.

Kamyonetimi park ettim ve onu salıncağında otururken buldum. Aramızdaki mesafeye rağmen ona doğru ilerlerken ağladığını görebiliyordum.

"Siktir," diye mırıldandım nefesimin altında.

Bu iyi bir şey olamaz. Livvy ağlamadı. Bundan nefret ediyordu ama hâlâ çok güzeldi, nefes kesecek kadar güzeldi. Saçları açıktı ve hafif esintiyle dalgalanıyordu, rahat hareket eden tek parçasıydı. zerinde en sevdiğim renk olan beyaz bir elbise vardı ve bunu benim için mi yaptığını merak ettim.

Kendi derisinin içinde rahatsız olduğunu gözle görülür bir şekilde söyleyebilirdim. Ona yaklaşıkça daha yavaş yürüyordum. Yanında durduğum anda, sanki yanımda olmak ona acı veriyormuş gibi gözlerini kapattı. Genelde ondan yayılan sıcaklık kaybolmuştu.

Soğuktu.

Kopuktu.

Suya doğru bakmak için gözlerini tekrar aana kadar birkaç saniye yutkunmakta zorlandım. Aniden başını karnıma yasladı ve kolumu ona dolama isteğimi geri çektim, ama sonra bunu kendisi yaptı.

Bana karşı biraz rahatlamadan önce üç derin, sabit nefes aldığını hissettim. Öğleden sonrasının geri kalanında tam bir sessizlik içinde kaldık ve sanki içindeki tek iki kişi bizmişiz gibi dünyanın etrafımızda dönüşünü izledik. Gökyüzünün parlak renkleri yerini akşam karanlığına bırakmaya başlamıştı.

koyu turunculara ve ateş kırmızılıarına dönüşürdü. Charleston'da günbatımı her zaman görölmeye değeri. Nerede olursanız olun.

Sessizliğı ilk bozan ben oldum. "Livvy, bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?"

Cevap v e r m e k yerine beni koltuğına çekti, belime sarıldı ve kucağıma oturdu.

"Sen ne-"

Parmağını dudaklarıma koydu. "Shhh..."

Kafamı yana eğdim, kafam karışmıştı.

"Şşşt..." diye tekrarladı, dikkatle gözlerimin içine bakıyor, bakışlarımda tam olarak çıkaramadığım bir şey arıyordu.

Zaten dudaklarımda olan parmağını kullanarak nazikçe ağzımda ileri geri gezdirdi. Nefesimi hissedebileceğı iç kısma sürmek için dudaklarımı ayırdı. Onu durdurmadım. Kızımı tekrar görebilmek umuduyla istediğini, ihtiyacı olanı yapmasına izin verdim.

Yavaşça, parmağını yüzümün kenarı boyunca kaydıldı, çene kemiğimi bir taraftan diğerine izledi. Yanaklarıma, sonra burnumun köprüsünden alnıma doğru ilerledi. Tenime çok yumuşak bir şekilde dokunuyordu. Gözlerimiz tüm bu süre boyunca birbirine bağlı kaldı. Parmağını çenemde ve boynumda gezdirirken dudaklarını yaladı, başparmağıyla boğazımın önünü okşamak için durdu.

Göğsüme doğru ilerlerken göz temasını keserek kalbime odaklandı ve parmaklarını kalbimin üzerinde gezdirerek bana neredeyse hiç dokunmadı. Sağ elinin avuç içini sıkıca kalbimin üzerine yerleştirdiğinde yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdiğini gördüm.

Çabuk oldu ama oradaydı.

Sol ellerimizi birleştirdi ve kalbine doğru kaldıldı, parmaklarını elimin arka tarafına bastırarak yerinde tuttu. Dakikada bir mil hızla atlıyordu, benim sabit atışımla kıyaslanamazdı bile. Bir sonraki hamlesini bekledim,

Beni öpmek için eğildiğinde hızlı kalp atışlarının elime çarptığını hissediyordum.

Yavaş.

Nazik.

Ağzımı keşfetmek için zaman ayırdı.

Kot pantolonumun kemerini çözdüğünü hissetmeden önceki her saniyenin tadını çıkardım. "Livvy-"

Sikimi çıkardı ve inlememe neden oldu.

Sanki aklımı okuyormuş gibi, tereddütlerimi hissetti ve fısıldayarak, "Sadece benimle ol. Lütfen..." Sesinde çok fazla hüznün vardı.

Umutsu

zluk.

Acı.

Neler oluyor?

Vücudumda dolaşan ve konuşacak kelime bulamadığım muazzam duygularla isteksizce başımı salladım.

Elbisesini başının üzerine kaldırdığında bakışları eridi ve üzerinde sadece külotu kaldı, ama onlar da çabucak kayboldu. Bacaklarını belime doladığında düşüncelerinin zihninde bir savaşa dönüştüğünü hissedebiliyordum.

"Kızım nerede?" Kulağını tırmaladım. "Livvy'm nerede?"

"Buradayım."

Elleriyle yüzümü çerçeveleyerek beni öptü. "Seni istiyorum," diye inledi.

Bu an, bundan önce her seferinde olduğu gibi hissettirmiyordu. "Livvy," diye nefes aldım ağzına karşı.

"Konuş benimle."

Minik, narin eli sikimi aşağı yukarı okşadı. Şaftımı zar zor kavırıyor, taşaklarımın ağrıtmasına neden oluyordu.

Yüzündeki her kızarıklık.

Dudaklarından çıkan her

inilti.

Sikim acıyla zonkluyordu, onun içinde olmak için ölüyordum.

Hızlı bir hareketle sikimden aşağıya doğru indi. Santim santim, her seferinde biraz daha fazla, ta ki ağzı ayrılıp gözleri sıkıca kapanana kadar. Onu sonuna kadar doldurdum.

Bağlantımız.

Arkadaşlığımız

.

Bizim aşkıımız.

Ethan.

Livvy.

Bir.

Sert ve güçlü bir tutuşla kalçalarını kavradım ve onu sikimin üzerinde ileri geri salladım.

Tekrar ve tekrar.

Kollarını boynuma doladı ve beni tüm dünyayı kapattığımız salıncağına bindirirken hararetle öpüştük.

Sadece ikimiz vardık. Ve

ben hiç ayrılmak istemedim.

"Sikim içindeyken çok güzelsin."

Diğer elim kabaca kalça kemiğine saplandı ve bana binmesine yardım etti. Amının sıkılaştığını, sikimi bir mengene gibi kavradığını hissedebiliyordum. Belli belirsiz titrediğini hissediyordum.

"Siktir... iyi hissediyorsun." diye homurdandım. Kalçalarımı yukarı doğru iterek kalçalarını tekrar kabaca kavradım.

Ağzlarımız

ayrıldı.

Nefes nefese.

Birlikte uçurumun kenarından düşmeyi bekleyerek uçuyoruz.

Amının zonkladığını, uzun ve sıkı bir şekilde titreştiğini hissettiğimde dilimi ağzına kaydıldım.

"İşte benim kızım," diye inledim, bunu duymasını istiyordum.

Gözleri hemen taze yaşlarla doldu ve yanaklarından aşağı süzülürken hepsini öptüm.

"Sorun nedir?" Umutsuzca yüz ifadesini okumaya çalışarak ve bulamadığım bir cevap için yüzünü arayarak sordum.

Bakışlarıyla her zaman çok uyumluydum ve o anda, tarif edilemezlerdi, ama umurumda değildi çünkü onun içindeydim. Birlikteydik ve elimden geldiğince uzun süre ona tutundum. Livvy benim için ne ifade ettiğini asla tam olarak anlayamayacaktı.

Belki de bu benim hatamdı.

Belki de bunu ona daha çok söylemeliydim.

Belki de bu, takip eden günlerde ve gelecek yıllarda olanları durdurabilirdi.

Belki...

Belki...

Belki...

Bir şey beni ele geçirdi. Bu ilkel dürtü, boşalmamızın acı verici ritmine zarar verdi. Çok sert boşalana, sikimi sıkana ve beni de kendisiyle birlikte götürene kadar ten tene temasımızın her hissine yapıştım. Serbest bırakılmamla sarsıldım ve tutkuyla ağzını tekrar talep ettim. Kilitli ve anahtarlı kolyem teninde parlarken, ona verdiğim her şeyin her onsunu geri verdi.

Geri durmak yoktu. Karşı

koymak yok.

Sevişiyorduk ve o anda hiçbir şeyin onunla kıyaslanamayacağını biliyordum.

Bizim için.

Önümüzdeki on yılı bu boşluğu, bu deliği, içimde bıraktığı bu hissi doldurmaya çalışarak geçirecektim. Bunun faydasız olduğunu hiç fark etmedim. Sonunda onu kalbimden söküp atabileceğimi düşündüm, ama kalbim ona aitti ve ben de isteyerek ona verdim. Bir kez bile geri istemedim.

"Kızım," diye inledim öpücüklerimin arasında. Umutsuzluğunun kaynağına inme ihtiyacı duyarak, "Lütfen bana sorunun ne olduğunu söyle?" diye yalvardım.

"Ethan..." Başını öne eğdi. "Özür dilerim... Çok özür dilerim..." Kalbim küt küt atıyordu.

Midem bulandı.

Tüm dünyam göz açıp kapayıncaya kadar paramparça oldu.

Veda mı ediyor?

Gözyaşları muhteşem yüzünden aşağı akıyordu. Birbiri ardına. Onları kontrol etmek mümkün değildi.

"Livvy... beni korkutuyorsun."

"Geç kaldım..." diye o kadar alçak sesle fısıldadı ki zar zor duyabildim.

Kaşlarım birbirine çarptı çünkü bunun ne anlama geldiğini hâlâ anlayabilmiş değilim.

"Neye geç kaldın?"

Olabilecekleri keşfetmeye fırsat bulamadan beş kelime bizi ayırma gücüne sahipti. Seksin arkadaşlığınızaı değiştirebileceğini düşünmüştüm ve sonunda haklı çıktım.

Çünkü tek bir nefeste ağladı...

"Reglime geç kaldım."

BÖLÜM ON İKİ

LIVVY

GÖZLERİ GENİŞLEDİ ve yüzü hemen soldu. İtirafımın

ağırlığını hissederek, "Biliyorum," dedim.

"Ne kadar
geç?" "On
gün."

Bunu ilk kez yüksek sesle söylediğimi duymak bile beni bir anda mahvetmeye yetti.

Yıkıldım.

Ağlıyor.

Sallanıyor.

Tamamen savunmacı.

"Bunu yapamam," diye ağladım, hâlâ kucağında otururken başımı hararetle salladım. "Ben sadece on sekiz yaşındayım. Sen de sadece on sekiz yaşındasın. Anne baba olamayız. Kendime zar zor bakabiliyorum ve üniversite ne olacak? Üniversitede bebek sahibi olamam. Babam beni öldürecek, Ethan. Beni öldürecek."

"Sorun yok." Beni en sıkı sarılışıyla kendine çekti. "Sen iyisin."

Onu ittim ve kucağından atlayıp elbisemi kaptım ve üzerime geçirdim. Duymak istediğim şey bu değildi. Gerçi ne duymak istediğimi bile bilmiyordum. Kafam çok karışık. Zihnim gelecekle ilgili düşüncelerle dolup taşıyordu. Soru üstüne soru zihnimi didik didik ediyor, sonu gelmiyordu.

Nefes alamıyordum.

Nefes alamıyormuşum gibi hissettim.

Sadece onun sakin tavrına tepki göstererek, "İyi olmaktan çok uzağım Ethan!" diye çıktım.

Ellerini teslimiyetçi bir hareketle kaldırdı. "Bir yolunu buluruz."

"Nasıl çıldırmıyorsun?"

Sorumu duymazdan gelerek "Sınava girdin mi?" diye sordu.

Başımı tekrar sallayarak yüzümü buruşturdum. "Ne diyeceğinden çok korktum."

Tereddütle başını salladı. "Yapmamız gereken ilk şey bu."

"Ama ya-"

"Livvy, o köprüyü oraya vardığımızda geçeceğiz. Öncelikle, taşınma konusunda stresli olduğun için geç kalmadığından emin olmamız gerekiyor. Bu yüzden olabilir."

"Ama ya değilse?"

Omuz silkti. "O zaman

değil." "Tüm söyleyeceğin

bu mu?" "Şimdilik, evet."

Umursamaz duygularımı kontrol edemeyerek ısırdım, "Bunun olmasına nasıl izin verebildik? Nasıl, Ethan?! Ben hap kullanıyorum! Saat gibi her gün aynı saatte alıyorum. Böyle bir şey olamaz. Olamaz! Bu kötü bir rüya olmalı! Ebeveyn olamayız!"

Aklımın ucundan bile geçmiyordu. Tutunduğum ip ortadan ikiye ayrılmıştı ve söylediklerinde içimi rahatlatacak bir şey bulamıyordum. Aksine, bu beni daha da sinirlendirdi.

Ateş püskürerek, "Bu sana olmuyor!" diye kükredim. Sertçe kendimi işaret ettim. "Bu bana oluyor! Bu benim bedenim! Her şeyi yaşamak zorunda kalacak olan benim."

Aniden ayağa kalktı ve şortunun kemerini bağladı.

"Bu adam için çok kolay! Bu benim tüm hayatımı değiştirecek, Ethan! Her saniyesini!"

Mantıksız davrandığımı biliyordum ama elimde değildi. Bu onun sorunu gibi gelmiyordu. Sadece benimmiş gibi hissediyordum ve bunun ötesini göremiyordum.

"Sakin olman gerek. Henüz hamile olup olmadığını bile bilmiyoruz. Bu olabilir-"

"Baştan hiç seks yapmamalıydık! Bu kadar ileri gitmesine nasıl izin verdik? Böyle bir şeyle başa çıkabileceğimizi düşünecek kadar pervasızdık."

Bunu gözlerinde görebiliyordum, haklı olduğumu biliyordu. Cinsel bir arkadaşlığa girmenin sonuçlarını düşünmek için durmadık. Birbirimizin beynini sismekten başka bir şey düşündüğümüzü sanmıyorum.

Ama bu Ethan Carter'dı.

Sıradan bir çocuk değildi.

Sıradan bir sikiciydi.

Bu benim en iyi arkadaşımdı.

O benim en iyi arkadaşımdı.

Saçlarımı geri çektim, kafamdan koparmak istiyordum. "Ugh! Siktir!"

Söylediklerimi anlayan bir hareketle bana doğru uzandı.

"Livvy."

Geri adım attım. "Lütfen şu anda bana dokunma. Tek düşündüğüm on sekiz yaşında olduğum ve hâlâ bir çocuk olduğum. Kendim hâlâ bir çocukken nasıl olur da bir çocuğa bakabilirim? İkimiz de öyleyiz."

"Kesinlikle, bu konuda yalnız değilsin. Şu anda öyle hissettiğini biliyorum ama eğer hamileysen bunu birlikte çözeceğiz. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Bir test yapmamız gerek."

"Ama ya öyleysem?"

"Ama ya değilsen?"

"Ama ya öyleysem?" Israr ettim. "Ben asla geç kalmam. Asla." Başım patlayacakmış gibi hissediyordum. "Her şey çok hızlı geliyor Ethan. Biz birlikte değiliz. Ben senin kız arkadaşın değilim, sen de benim erkek arkadaşım değilsin. Bir ilişkimiz yok ve şimdi ikimizin de hayatını mahvetmiş olabiliriz."

"Sadece korkuyorsun Livvy ve çıldırıyorsun."

"Nasıl değilsin? Bu senin tüm geleceğini mahveder." "İşe yaramasını sağlarım."

"Sana hatırlatmama izin ver, tam burslusun Ethan. Eğer not ortalamanı yükseltmezsen, tahmin et ne olur? Bursu kaybedersin. İşi bırak, bebek için bile vaktin yok."

"Neden bu konuda endişelenmeme izin vermiyorsun, tamam mı?" "Sana inanamıyorum."

Omuz silkti. "Bir bebek her zaman bir nimettir. Ne kadar zahmetli olursa olsun."

"Harika, sanırım bu beni bencil bir sürtük yapıyor çünkü geleceğimizi düşünüyorum."

"Kelimeleri ağzıma tıkma."

Bir an için duygularımı toparlamaya çalışarak derin bir iç çektim. "Bunun geleceğimizi ne kadar mahvedeceğini göremediğim için üzgünüm."

Ona doğru bir adım attım ve bu sefer benden geri çekilmemesi beni şaşırttı. Geri çekilmediği için uzandım ve parmaklarımın tersiyle yanağını okşadım.

"Şu anda yapabileceğimiz tek şey bir test yapmak ve oradan yola çıkmak, ama eğer öyleysen, o benim de bebeğim ve bunu asla unutma. Bu işte beraberiz. Beni anlıyor musun?"

Başımı salladım, kollarımı boynuna doladım ve o da anında bana sarıldı.

"Ne olursa olsun seni seviyorum Livvy," diye mırıldandı kulağıma. "Ve bunu da asla unutma."

Ben olsam
yapmazdı
m.

Yapamadı
m.

Tüm içtenliğimle "Ben de seni seviyorum" dedim. Hayatımı kurtarmak için ona çılgınca sarıldım.

ETHAN

Beş kelimenin hayatımızın geri kalanını değiştireceğini sanmışım ama yanılmışım.

Bir

taneydi.

Hamile.

Parlak.

Kalın.

Okumak için gün gibi açık.

Livvy banyomun zemininde yere yığılmadan önce sonuçları kaydetmeye ancak zamanım oldu. Onu hemen kollarıma çektim ve yüzü boynumun kıvrımlarına gömüldü.

Anında yıkıldı.

O kadar çok ağladı ki vücudu titriyordu.

Vücudundan akıp giden duygu tsunamisini kontrol edemiyordum.

Sanki onu bir arada tutacaktım gibi ona olabildiğince sıkı sarıldım.

"Sorun yok... Söz veriyorum her şey yoluna girecek," diye tekrarladım, beni dinleyeceğini umarak.

Ben.

Bana inanın.

İçimizde.

Söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey onu rahatlatmadı, ben de ağlamasına izin verdim.

kollarımda. Onu yerden kaldırıp yatağıma taşıyana kadar saatlerce öylece kaldık ve gecenin geri kalanını onu bildiğim tek şekilde teselli ederek geçirdim.

Birdenbire benden uzaklaştı ve aniden ayağa kalktı.

"Livvy-"

"Gitmem gerek." Kendini toparladı ama yeterince hızlı değildi.

Yatağımdan atladım ve o daha bir adım atmadan yüzüne bakıyordum.

Yüzünü ellerimin arasına alarak ona şunu hatırlattım: "Her şey yoluna girecek. Beni duyuyor musun?"

Tek kelime etmedi.

Bakışları cansız görünüyordu.

Sanki uyuşmuş ya da şoktaydı.

"Doktordan randevu alacağım. Hiçbir şey için endişelenme.

Bunu bizim için

halledeceğim." Yine

sessizlik.

"Livvy, hiçbir yere gitmeyeceğimi bildiğini söylediğini duymam gerek."

Hiçbir şey.

Tek bir lanet şey bile yok.

Böyle olmasındansa korkmuş olmasını tercih ederdim. Bu onun karakterine hiç uymuyordu, bu da beni her şeyden çok korkutuyordu.

Yavaşça dudaklarını öptüm ve ilk kez dokunuşuma karşılık vermedi. Ne kadar denesem de ona ulaşamadım. Beni duymazdan geldi. Onun yerine, isteksizce gitmesine izin verdim ve gidişini izledim.

En kötüsünden korktum.

Hamile olduğu için değil ama...

Arkadaşlığımızı mahvetmiş
olabiliriz.

BÖLÜM ON ÜÇ

LIVVY

Ethan'ın kamyonetinin yolcu koltuğundaki koltuk başlığına yaslandım. Ne kadar sık ulaşmaya çalışsa da son bir haftadır onu görmemiş ya da konuşmamıştım ama o beni çoğunlukla yalnız bırakmıştı. Sanırım onun da en az benim kadar yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Bir dakika, en iyi arkadaşız.

Sonra, hamileyiz.

Her şey çok hızlı oluyordu ve ben zar zor hayatta kalıyordum. Kimse neler olduğunu bilmiyordu. Aileme söyleyecek cesareti kendimde bulamıyordum. Bildikleri kadarıyla önümüzdeki hafta taşınıyordum ve annem dün gece benim için toplanmaya başladı.

Bana zorluk çıkarmadı. Sanki bir şeyler yaşadığımı biliyor gibiydi. Tahminimce bunun sadece Ethan ve ondan uzaklaşmakla ilgili olduğunu düşünüyordu. Hayatımın beklenmedik bir şekilde dönüştüğü felakete nasıl tepki vereceği konusunda çok endişelendiğim için istediği şeyi varsaymasına izin verdim. Sanki hayatım parçalanmıyormuş gibi onun odamda zahmetsizce dolaşmasını izlerken içten içe çıldırmıyormuş gibi davranmak için elimden geleni yaptım.

O sabah her şey doruğa ulaştı. Kadın doğum uzmanının bizi görmesi bir hafta sürdü ve Ethan'a her şeyi hallettiği için daha fazla minnettar olamazdım. Yapmak istediğim son şey onunla tekrar tartışmaktı. Bunun için enerjim yoktu. Çok fazla şey olmuştu ve ben zaten

ona nasıl hissettiğimi anlattım. Bunun beni ne kadar üzdüğünün tamamen farkındaydı ve söyleyebileceği ya da yapabileceği hiçbir şey bunu ortadan kaldıramazdı.

"Livvy," diye anons etti Ethan, artık arabayı onun kullanmadığını ve doktorun muayenehanesinin otoparkına park ettiğimizi fark etmemi sağladı.

Hâlâ ona bakmadan gerçeği söyledim, "Bunu yapamam. Bunu nasıl yapacağız?"

Elimi tuttu ve ona doğru bakmama neden oldu.

"Bu yola girmeden önce doktorun ne diyeceğini görelim, tamam mı?"

"Nasıl hâlâ bu kadar sakınsın?" Fısıltının üzerinde mırıldandım, sonunda ona iyice baktım.

O da en az benim kadar bitkin görünüyordu. Öğrendiğimizden beri uyumamış gibi görünüyordu ve en iyi arkadaşımın yanında olamadığım için kendimi çok kötü hissediyordum.

"Ethan, özür dilerim. Bunun seni de etkilediğini biliyorum ve sakın kalmanı gerçekten takdir ediyorum. İkimizin de kendini kaybetmesiyle başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Özür dilemesi gereken kişi benim. Geçen hafta senin yanında olmalıydım ama ben-"

"Biliyorum." Güven vermek için başımı salladım. "Bunun arkadaşlığımızın arasına girmesine nasıl izin verdik? Hiçbir şeyin bunu etkilemesine izin vermeyeceğimize yemin etmiştik ama şu halimize bak, neredeyse hiç konuşmuyoruz."

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Ama iyi olacağız, söz veriyorum."

Hafifçe gülümsedim. "Ne olursa olsun, Ethan. Seninle olmasına sevindim."

"Ben de Livvy."

Ofise girdiğimizde adımın söylenmesi ve muayene masasına oturtulmam uzun sürmedi. Ethan odanın köşesindeki boş sandalyeye oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, yere bakıyordu. Nedense onu o şekilde görmek kalbimi hiç beklemediğim şekilde kırmıştı. Hangisinin daha

kötü olduğunu bilmiyordum, onu sakın görmek mi yoksa bu şekilde görmek mi?

Tanrı'ya şükür ki zaten bildiğimiz şeyi doğrulamak için tek yapmaları gereken kanımı almaktı. İkimiz de orada oturmuş, tahmin etmediğimiz bir geleceğin kargaşası içinde kaybolmuştuk. Bir saniye bile.

Kapı yüksek sesle çalındığında, daha sonra olacaklara tamamen hazırlıksız olduğum için yerimden sıçradım. Birkaç dakika sonra Dr. Taylor içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Merhaba," diye selamladı, elindeki dosyama bakarak. "Ben Dr. Taylor." Başını kaldırıp baktı. "Siz Elizabeth olmalısınız?"

"Evet."

Gülümsedi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Ethan'ı işaret ettim. "Bu Ethan. O benim en iyi arkadaşım."

Bakışları benimkilerle kilitlendi.

"Sizinle buraya gelmesi ne kadar hoş. Bunu çok fazla göremiyorum." Durakladı, dosyama son bir kez daha baktı ve ekledi: "Hemşirem her şeyi anlattı ve hamilelik testiniz için kan sonuçlarınız elimde."

Sanki bayılacakmışım gibi hissederek başımı salladım. "Sonuçlarınızı teyit etmemi ister misiniz?"

"Kanınız gösteriyor ki siz..." Bu gerçek anıydı.

Üç.

İki.

Bir.

"Hamile değilim."

"Ne?" Hazırlıksız yakalandığım için haykırdım. "Yaptırdığım hamilelik testi hamile olduğumu söylüyordu."

"Bazen yanlış pozitif sonuçlar çıkabilir ama kan yalan söylemez. Hamile değilsin, Elizabeth."

Anında gelen rahatlama damarlarıma adrenalin pompalanması gibiydi. "Çizelgenizde doğum kontrol hapı kullandığınızı görüyorum, doğru mu?"

"Evet."

"Tamam, harika. Zamanında almanın ve gün atlamamanın ne kadar önemli olduğunu söylememe gerek yok sanırım? Özellikle de cinsel olarak aktıfseniz."

"Evet, tabii ki. Öyleyim."

"Bunu duymak harika." Ayağa kalktı. "Başka doğum kontrol yöntemlerimiz de var, ancak doğum kontrol hapı kullanmayı tercih ediyorsanız prezervatif kullanmanızın da bir zararı olmaz."

"Doğru, bu muhtemelen akıllıca."

"Henüz çok gençsiniz ve bebek sahibi olmaya hazır olana kadar tedbirli olmak üzülmekten daha iyidir."

"Evet, Dr. Taylor. Tavsiyeniz için teşekkür ederim."

"Sorun değil. Bana sormak istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Hayır, böyle iyiyim, teşekkürler."

"Seninle tanışmak güzeldi, Elizabeth." Aramızda bir ileri bir geri baktı. "Kendinize iyi bakın."

Keşke bunun aramızdaki her şeyi anında düzelttiğini söyleyebilseydim, ama yalan söylemiş olurum. Evime dönerken ikimiz de konuşmadık. Ethan kamyonetini garaj yolumun sonunda durdurduktan sonra içeri gelmeyeceğini biliyordum ve neden gelmesini beklediğimi de bilmiyordum.

Özellikle de yaşadığımız onca şeyden sonra. Bariz

olanı söyleyerek, "Gelecek hafta ayrılıyorum,"

dedim. Başını salladı, gözlerini önüne dikti.

"İyi miyiz?"

Bana baktı. "Tabii ki."

Ani sessizlik sağır ediciydi.

Ne söyleyeceğime, hatta nasıl söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Nereden başlayacağımı, nasıl bitireceğimi. Her ne kadar hamile olmadığım için rahatlamış olsam da. Başka bir duygu daha ortaya çıktı ve o da seks yapmadan önceki halimize geri dönemeyeceğimiz korkusuydu.

Onu kaybetmek
istemedim.

Kaybedemezdim.

Ben hayatta kalamazdım.

Sanki aklımı okumuş gibi, "Toplanmana yardım etmemi ister misin?"
diye sordu. "Evet, eğer istersen."

Hafifçe gülümsedi ve kamyonetini garaj yoluna park etti.

içinde. Sonraki birkaç saati odamı toparlayarak geçirdik, ta ki annem gelene kadar.

"Ah," diye itiraf etti elini kalbinin üzerine koyarak. "Bu belki de
Bir süre için bu odada son kez birlikte oluyorsunuz."

Ethan selamladı, "Merhaba, Bayan Collins."

"Elizabeth'in toplanmasına yardım etmen ne kadar hoş. Seni çok
özleyecek."

"Anne..."

"Biliyorum, biliyorum. Telaşlanmamı istemiyorsun ama annen olarak şu
anda duygusal hissetmeye hakkım var. Küçük kızım üniversite için
taşınıyor. Seninle gurur duyuyorum ama bu gideceğin için üzülmediğim
anlamına gelmiyor."

"Bunun için kocanı suçlayabilirsin," dedim kendimi tutamayarak.

Bana sempatik bir gülümseme verdi, yatağımın kenarına oturdu, ben de
Ethan yanımdayken kitap raflarımı toplamak için yere oturdum.

"Tatlım, öyle hissettiğini biliyorum ama biz sadece senin için en iyisini
istiyoruz."

"Beni bildiğim her şeyden uzaklaştırarak mı?"

"Bağımsızlığınızı keşfetmeniz için mükemmel bir zaman. Kendimi
bildim bileli birbirinizden hiç ayrılmadınız. Zamanın ne kadar hızlı
geçtiğine inanamıyorum. Sanki daha dün evin içinde koşturup saklambaç
oynuyormuşsunuz gibi geliyor." Durakladı ve sözlerinin iyice yerleşmesine
izin verdi.

"Babana kızgın olduğunu biliyorum ama inan bana seni deli gibi özleyecek. İkimiz de özleyeceğiz. Ama ikinizin de buna ihtiyacı olduğunu biliyoruz. Siz ikiniz her zaman en iyi arkadaşlar olacaksınız. Mesafe bunu değiştirmeyecek. Ayrıca, sık sık ziyaret edeceksin ve eminim Ethan da seni ziyaret edecektir. Bu ikinizin birbiriniz için ne kadar önemli olduğunuzu anlamanız için harika bir fırsat."

Haklı mı?

"Ethan, seni çok sevdiğimi biliyorsun ve her zaman küçük kızımın yanında oldun. Kızım için daha iyi bir arkadaş isteyemezdim. Hayatında sen olduğun için her gün şükrediyorum. Olumlu bir etkiden başka bir şey olmadın ve onu yürekten sevmek için hiç göz ardı ettiğim bir şey değil. Birbirinize sahip olduğunuz için şanslısınız." Gülümsedi. "Söz veriyorum. Bu sadece arkadaşlığınızı güçlendirecek ve bir gün, kim bilir, belki başka bir şeye dönüşecek, ama ikiniz de kendinizi bulana kadar asla öğrenemeyeceksiniz. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, haklıydı. Babamdan gelen telefona cevap vermek için ayrıldıktan sonra -kulakları çınlıyor olmalıydı- Ethan bana döndü.

"O haklı."

Hafifçe soluklandım.

"Sanırım bu son bir iki hafta onun ne kadar haklı olduğunu kanıtladı." "Bunu kastetmiyorsun."

"Biliyorum ve sen de biliyorsun. Sadece bunu kabul edemeyecek kadar inatçısın, bu yüzden ikimiz için de bunu yapacağım."

"Ne diyorsun sen?"

"Sonsuza dek en iyi arkadaşlar olacağımızı ve hiçbir şeyin bunu değiştirmeyeceğini söylüyorum, ancak bu hamilelik korkusu bir şeyi kanıtladıysa, o da bundan başka bir şey olmaya ne kadar hazır olmadığımızdır."

"Seks yaptığımız için pişman olduğunu mu söylüyorsun?"

Omuz silkti. "Emin değilim. Tek bildiğim bir daha asla seksin aramıza girmesini istemediğim. Sen benim için çok nemlisin."

"Ama-"

"Haklıydın Livvy. Ben senin erkek arkadaşıñ değilim. Sen de kız arkadaşıñ değilsin. Bir ilişkimiz yok. Hiç de olmadık. Üniversiteye gitmeni ve bu yaz aramızda olanları dşnmemeni istiyorum. En önemli şey olan arkadaşlığımıza geri dönmek istiyorum. Seni kaybedemem. Kaybetmeyeceğim."

"Evet..." Tek cevap verebildiğim buydu.

"Ben her zaman senin yanında olacağım ve senin de benim yanımda olacağını biliyorum. Bunu hiçbir şey değiştiremez. Aramızda kaç kilometre olduğu önemli değil. Sen benim bir paramsın, tıpkı benim senin bir paran olduğum gibi."

Bunu duymasını istediğim için, "Seni seviyorum

Ethan," diye ikna ettim. Gülümsedi. "Hâlâ benim kızım mısın?"

İnançla konuşurken tereddüt etmedim... "Her zaman."

BÖLÜM ON DÖRT

ETHAN

"ETHAN..."

Başımı sallayarak inledim. Karmakarışık beyaz çarşaflarımın altında uyandığımda birinin dudaklarının boynumun kenarına yumuşak öpücükler bıraktığını hissettim.

"Ethan, özür dilerim. Çok özür dilerim."

Gözlerim dalgalandı, uyanmaya çalıştım ama bedenim buna izin vermedi ve uyku galip geldi. Son iki haftadır uyumadığım için çok yorgundum ve o gece başımı yastığa koyduğumda ışık gibi sönmüştüm.

Sadece Livvy'yi hayal
ediyordum. Yarın gidiyordu.

Taşınlıyordu.

Bütün hafta toplanmasına yardım etmiştim ve derin uykumda bile hâlâ onun sarhoş edici bal kokusunu alabiliyor ve pürüzsüz dudaklarını sıcak tenimde hissedebiliyordum.

"Ethan, uyan..."

"Mm-hmm," diye mırıldandım, dudaklarının karnıma doğru ilerlediğini hissettim. Öpücük öpücük.

Gaga gaga.

Santim
santim.

Mutlu izime ulaşana kadar, ağzının sikime bu kadar yakın olmasının baş döndürücü hissiyle sikimin seğirmesine neden oldu. Çarşaf larımı yumrukladım, dudaklarının sikimin etrafına sarılmasını istiyor, buna ihtiyaç duyuyordum.

Narin parmaklarının spor şortumun kemerini aşağıya doğru çektiğini ve *"Lütfen, sadece benimle ol"* diye fısıldadığını hissettim.

Nefesim kesildi ve gözlerim iri iri açılarak tepemde dolaşan görmeyi beklediğim son kişiyle yüz yüze geldim.

Livvy.

Hâlâ rüya görüyor olmamın imkânı yoktu ama eğer bu rüya içinde bir rüyaysa, o zaman asla uyanmak istemiyordum. O anda dünya dönmeyi, hareket etmeyi bıraktı ve zaman bizim için durdu. Ayın loş ışığında bile onun güzel yüzünü önümde görebiliyordum.

Aynı anda hem çarpıcı hem de işkence görmüş görünüyordu. Kelimelerle ifade edemiyordum.

Düşünemiyordum.

Bana Öyle bakarken olmaz.

Gözlerimin içine baktı, bakışlarımda bir şey artıyordu. Sanki benim kim olduğumu ya da belki de benimle birlikteyken kim olduğunun izlerini artıyordu.

"Livvy..." Sesim belirsizlik ve endişeyle kalınlaşmıştı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Uçağım sabah." "Biliyorum."

"Arkadaşlığımızın son birkaç haftasını silmeden gidemezdim." Başımı yana eğdim ve kaşlarım birbirine çarptı.

"Sadece son bir kez seninle birlikte olmak istiyorum." "Livvy, daha yeni-"

"Biliyorum. İnan bana, tamamen farkındayım ama son sevişme anımızın, sana regl dönemime geç kaldığımı söylemeden önce bir salıncakta olmasını istemiyorum. Biz

böyle bitemez, Ethan. Bu şekilde bitmesini reddediyorum." "Bu çok pervasızca olur eğer biz-"

Bana bir prezervatif gösterdi. "Ve adet dönemimi yeni bitirdim. Bunun olması neredeyse imkansız."

Bir an düşündüm. O haklıydı.

"Senin de bu şekilde bitmesini istemediğini biliyorum. Bunun aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum, ama en azından son zamanımızın kaçmaya çalışmanın çaresizliği değil de bizimle ilgili olduğunu hatırlayabilmem için kapanışa ihtiyacım var. Lütfen... sadece benimle ol."

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Nasıl hissedeceğimi bile bilmiyordum.

"Gitmeden önce daha iyi bir vedaya ihtiyacım var. Bütün hafta odamda bizimle birlikte bir fil varmış gibi hissediyorum ve bunun her şeyin nasıl bittiğinden kaynaklandığını biliyorum. Bunun ikimizin de hayatına devam etmesine yardımcı olacağını biliyorum. En azından benim için. Sen sonsuza dek benim en iyi arkadaşım olacaksın ama ben sevgilimi kaybediyorum ve ona veda etme şansım bile olmadı. Bunu birbirimize borçluyuz. Sence de öyle değil mi?"

Bakışlarımı kısmıştım. "Livvy-"

"Shhh..." Öne doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. "Düşünmeyi bırak. Sahip olduğumuz tek şey şu an. Sadece şu an. Tam şu an. Şimdi." Gözleri yaşardı, gözyaşlarıyla savaştı. "Lütfen..."

Güzel yüzünden tek bir damla gözyaşı süzülürken yalvaran sesi beni derinden sarstı. Bildiğim bir sonraki şey, beni öptü ve aynısını yapmam için beni çağırdı.

"Livv-"

"Şşşt..." diye ağzıma karşı yalvardı. "Sahip olduğumuz tek şey şu an," diye tekrarladı.

Zihnim kalbimle savaşıyor, kazanma şansımın hiç olmadığı bir savaş veriyordu. Onun yalnızlığı beni canlı canlı yiyip yuttu. Onun için ve kendim için yapabileceğim tek şeyi yapmaya karar verdim. Benim için yeterince iyi olan şu ana sığındım.

Ben de yapmam gerekeni yaptım, bana doğru geleni ve çok doğru olanı.
Nefes alamıyormuşum gibi hissettiğim son üç haftayı telafi ederken
kalbim parça parça kırılıp yere düşerken onu öptüm.

Her gözyaşı

için. Her

pişmanlık

için.

Her an birbirimize ihtiyacımız vardı ama birbirimizin yanında değildik.

En iyi arkadaş olduğumuz geçmişe ve sevgili olduğumuz bugüne,
birlikte olmayı çok istediğimiz geleceğe kadar, ama sonsuza dek
yolumuzda sonsuz sayıda engel olacaktı.

Öpüştük.

Ve

Öpüştüler.

Ve biraz daha öpüştük.

Hiçbir şeyin önemi kalmayana kadar öpüştük, ta ki birbirimiz için nefes
aldığımızı hissedene kadar. Sonunda geriye kalan tek şey.

Bizdik.

Ethan ve Livvy.

Her zaman olması gerektiği gibi, ne olursa olsun. Karnımın
derinliklerinde, bunun aramızdaki hiçbir şeyi değıştirmeyeceğini
biliyordum. Hayatlarımız iki farklı yolculuktaydı.

Bunun üzerinde durmak yerine boynunun arkasını tuttum ve sanki zaten
yeterince yakın değilmiş gibi onu kendime yaklaştırdım. Ayağa kalkarak
vücutlarımızı ters çevirdim, böylece şimdi onun üstünde yatıyordum ve onu
altımda hissetmek için can atıyordum.

Kollarımı yüzünün yanlarına dayayarak, bedenimi onun minyon,
titreyen bedenine doğru indirmeye başladım. Dudaklarımızın birbirine
değdiği her saniyenin tadını çıkarıyorduk. Ağızlarımız şefkate aç,
sıcaklığa acıkmış ve kendimizi kaybetmeyi arzuluyordu.

Elbisesinin eteklerine uzanarak, onu vücudundan kaydırdım, külotu ve
sıkıntısından başka bir şey bırakmadım.

Çok açıkta.

Çok

savunmasız.

Çok acı çekiyorum.

Yırtıcı bir bakışla, çıplak teninin her santimini, pembe renkli meme uçlarından şımarık, esnek göğüslerine, dar, ince beline, tatlı kıkına ve kalçalarına kadar yuttum ve külotunu çıkarıp vücuduna süründüm. Bacaklarını benim için açarak aralarına uzandım ve onu tekrar tekrar öptüm.

Dudaklarından, yanaklarından, burnunun ucuna ve boynunun kenarlarına kadar. Öpüyor, yalıyor, meme uçlarına doğru okşarken parmaklarım pürüzsüz, ipeksi teninde geziniyor, çıplak vücudunun her yerinde iz sürüyordu.

Çıkardığı bağımlılık yapan sesler.

Vücudunun benimkinin altında titremeye devam etmesi. Onun uyarılma kokusu.

Aklımı kaçırmama neden oldu.

Meme uçlarını fiskeledim, emdim, hafifçe ısırdım, onu ihtiyaçtan çılgına çevirdim. En çok olmak istediğim yere doğru ilerlerken, gözlerimin yarıklarından ona baktım.

Sinsi bir sırtıtışla spor şortumu indirdim ve sert, kalın sikimi serbest bıraktım. Elimde sarsarken gözleri fal taşı gibi açıldı. Dudaklarımı onun çıplak teninde gezdirirken gözlerimi bir an olsun onunkilerden ayırmadım.

Sertçe yutkunmasını izledim, göğsü inip kalkıyordu, bekliyordu, istekliydi, hazırды...

Sırıtarak burnumu kıvrımları boyunca gezdirdim ve her seferinde hafifçe üfledim. Yavaş yavaş, hafifçe, dilimin ucunu klitorisinin üzerinde gezdirdim, ağır ve derin nefes alışını duydum.

"Bunun için mi geldin?"

"Lütfen," diye yalvardı nefes nefese bir ses tonuyla.

Gözlerimiz birleşti ve sikimi bırakıp kalçalarını kavradım. Onları yüzümün yanlarında kilitleyerek, onu tam olarak istediğim yere koydum. Kalçalarını salladı, sırtını eğdi ve yüzüncü kezmiş gibi hissettiren bir şekilde sikimin seğirmesine neden oldu.

Klitorisini ağzıma alır almaz, bacakları etrafımda sıkılaşırken onun tadının ve hissinin tadını çıkarırken inledi. Parmağımı onun daracık küçük deliğine kaydırarak, nazikçe, bilerek G noktasını parmakladım, onu güzelleştirdim ve sikimi almaya hazır hale getirdim.

Onu yuttum, şehvetle bir aşağlı bir yukarı, bir o yana bir bu yana yaladım. Çok ıslaktı.

Tadı çok güzeldi.

Amı zonkluyordu.

Vücudu titriyordu.

Ağzıma boşalırken tekrar tekrar, "Ethan," diye nefes aldı.

"Ethan, lütfen..." diye merhamet diledi ama ben durmadım.

Duramazdım. Beni tüketti.

Zihnimden ruhuma, sikime kadar.

Gitmesine nasıl izin veririm?

Sonunda onu benim yaptıktan sonra.

"Ethan... Yapamam... Daha fazla... gelemem..."

"Bir tane daha, bana bir tane daha ver."

Ve yaptı da. Ama bu bile benim için yeterli değildi. Ele geçirilmiş bir erkek gibiydim, onu yalayarak temizliyordum. Dilimi onun ağzına sokarken, ona doyamıyordum.

Hepsini arzuladım.

Son damlasına kadar.

Aşırı uyarılmış klitorisini son bir kez acımasızca öptüm ve dudaklarına doğru sürünmeden önce tekrar titremesine neden oldum. Onu öptüm

sanki hayatım buna bağılıymış gibi, ona kendini tattırıyordum. Başka hiçbir erkeğin ona bu şekilde sahip olamayacağını anlamasını istiyordum.

O benimdi.

O her zaman benim olacaktı.

Ağzının içine hırlayarak yeni şeytanlarla savaştım. Başka bir adamın ağzını onun üzerinde hayal ettim.

Başka bir adamın elleri.

Başka bir adamın siki.

"Livvy." Alnımı onunkine dayadım ve gözlerinin içine baktım. "Bunu yapamam. Bu her şeyi daha da zorlaştıracak."

"Lütfen..." diye yalvardı aynı özlem dolu ses tonuyla, gözlerinde aynı çaresiz bakışla.

Ona hayır deme şansım yoktu. Ben ona aittim.

Bana sahipti.

Her bir parçam onundu.

Derin bir nefes alarak gözlerinin derinliklerine baktım, kızımı arıyordum. Beni öptü, kalçalarını kaldırdı ve sessizce devam etmemi istedi. Yeterince hızlı hareket etmediğimde, aletime uzandı ve elini shaftımın etrafına sardı, nefesimin dudaklarına çarpmasına ve aletimin onun kavrayışında sarsılmasına neden oldu. Hiç tereddüt etmeden prezervatifi sikimin shaftından aşağı yuvarladı.

"Düşünmeyi bırak Ethan ve sadece benimle ol."

Beni rahatsız eden düşüncelerim gitmeme izin vermiyordu. Tamamen içine girdikten sonra bir an durarak bu hissin içinde kaybolmak için çok uğraştım ama faydası olmadı.

Beni tekrar öptü. "Ben de hepsini hissediyorum." Kalçalarını yavaş yavaş döndürerek aletimin büyüklüğüne uyum sağladı.

Çok sıkıydı.

Çok sıcaktı.

Çok mükemmel.

"Ne olursa olsun ya da kim gelirse gelsin, her zaman ilk önce benim olduğunu hatırlayacağına söz verir misin?"

Gözlerinden yaşlar süzüldü ve yüzünün kenarlarından aşağı kaydı. Başını salladı, "Söz veriyorum" diye inledi.

Duygular, hatalar ve pişmanlıklar, yarının ve ondan sonraki her günün acısıyla dolu bir denizde yüzen iki bedendik.

Parmaklarımla klitorisine sürtündüğünü hissettiği anda nefesi kesildi. Hızımı artırdım, onu daha da uçurumun kenarına sürükledim, düşmek üzereydi.

"Ethan... tam orada."

"Nerede, bebeğim,
burada mı?"

"Tanrım... evet... tam orada..." Dudaklarına yapıştım, şaftımdan aşağı boşalırken çığlıklarını bastırdım.

Sikimi sıkıyor. Daha sert.

Daha

hızlı.

Daha

derin.

"Sikime gel Livvy. Evet, aynen böyle."

Tatlı amcığı sikimi emip kuruttu. O kadar sert boşaldım ki, yıldızları gördüm. Vücudum onunla birlikte titredi. İkimiz de birlikte uçurumun kenarından geçtik, zar zor düz görebiliyordum. Acı bizi ele geçirene kadar zevkimiz yeterince uzun sürmedi. Onun sessizce yıkıldığını hissederken, vücudu kollarımda titredi ve gözyaşları muhteşem yüzünden aşağı aktı. Az önce seviştığımız çarşafların üzerine düşüyordu.

Ne kadar süre öyle kaldık bilmiyorum, cehennemimize dönüşmüş olabilecek cennetimizde. Sanki aramızdan bir sonsuzluk geçmiş gibi hissediyordum ama yine de onunla geçirdiğim zaman yeterli değildi.

Asla yeterli zaman olmaz.

Yüzünün her yerini tekrar öptükten sonra yavaşça, istemeyerek de olsa ondan ayrıldım ve bu durum onun irkilmesine neden oldu. Burnunun ucunu öptüm ve doğruca banyoya giderek ayağa kalktım. Hazır olmadığım bir şey için kendime bir dakika ayırmam gerekiyordu. Kendimi temizlerken duygularım beni rehin almıştı. Kendimi toparlama çabamda sefil bir şekilde başarısız oluyordum.

Derin bir nefes alarak odaya geri döndüm. Onu bıraktığım pozisyondaydı, tavana bakıyordu. Çıplak gövdesini saran beyaz çarşafımla kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Ne yaptığımı anlamadan onu yakaladım ve üstüme yatırdım.

Gözlerinde taze yaşlarla bana baktı ve alt dudağını ısırdı. Bunalmış ve darmadağınlıktı. Gözlerimi kapattım. Kapatmak zorundaydım. Her zaman bakmayı en çok sevdiğim şey olmasına rağmen ona daha fazla bakamıyordum. Bildiğim bir sonraki şey, yüzümün her tarafını öptüğü, kollarını ve bacaklarını etrafıma sardığı, kucaklamamda ihtiyaç duyduğu rahatlığı aradığı.

Onu öptüm, dudaklarını usulca gagaladım, dilimin her bir darbesi onunkine dolanırken acele etmedim.

Gözyaşlarının tadına baktım.

Gözlerimi açtığımda, hissettiğim her duyguyu onun bakışlarında gördüm. Onu tekrar görmeme izin verdi. Duvarları yıkılmış, bayrağı dikilmişti.

Teslim oldu.

Benim için.

Bizim için.

Acı çeken yüzünden daha fazla gözyaşı süzüldü ve onları da öperek uzaklaştırdım. "Bunu en başından beri balo gecesinde söyledim. Ne olursa olsun

Ama bu sonsuza dek en iyi arkadaş olacağımız gerçeğini değiştirmez. Seni kaybetmeyeceğim Livvy. En azından bu şekilde değil."

Elizabeth Collins benim başlangıcımdı ve şimdi sonumuzun zamanı gelmişti. Hangisinin daha çok acı verdiğini bilmiyordum, bunun bizim sonumuz olduğu gerçeği mi?

Ya da yarın gideceği gerçeğini.

BÖLÜM ON BEŞ

ETHAN

YIRMI YAŞINDA

Bayan Collins kapıdan giren herkesi "MUTLU TEŞEKKÜRLER" diye karşıladı.

Livvy'ye sürpriz yapmak istemiş ve beni tatil için evlerine yemeğe davet etmişti. Bu, Şükran Günü'nü Collins malikânesinde geçirdiğim ilk gün değildi ve son gün de olmayacağından emindim. Herkesin orada olmasını istediğini söylemişti, herkes derken herkesi kastetmiştim. Evleri tıklım tıklım doluydu ve Livvy'nin uçağı bir saat önce inmişti.

Amcamın işi nedeniyle taşındığı Kansas'ta olacağımı düşünüyordu ve annesi birkaç gün önce beni arayıp onlara katılmam için yalvarana kadar ilk planım buydu. Davetine minnettar kaldım. Livvy'yi en son yazın görmüştüm. Bir hafta boyunca onun evinde kaldım ve arkadaşlığımız her zamanki haline döndü.

Birbirimizi yılda birkaç kez görüyorduk ama haftada birkaç kez konuşuyor ve her gün bir şeyler hakkında mesajlaşıyorduk. İkimiz de okulla meşguldük ve benim başka bir şeye ayıracak vaktim yoktu. Kimsenin bilmediği bir sosyal medya uygulaması geliştirme sürecindeydim. Livvy'nin bile. Hâlâ üzerinde çalışıyordum. Onu yaratmaya kararlıyım ve bunu yapana kadar hiçbir şey beni durduramazdı.

"Merhaba Ethan," diye seslendi Livvy'nin babası, ben dışarıda olimpik havuzlarının yanında dururken arkamdan gelerek.

"Merhaba Bay Collins, nasılsınız?"

"Yakında tüm ailemi tek bir çatı altında toplayacağım. Daha iyi olamazdım." Başımı sallayarak gülümsedim.

"Karım bana Livvy'nin şehirde olduğunuzu bilmediğini ve bu gece burada olacağınızı söyledi."

"Evet, Bayan Collins bunun onun için bir sürpriz olmasını istedi." "Eminim Livvy buna bayılacaktır."
Tekrar gülümsedim.

"Biliyorsun Ethan. Livvy'yi Stanford'a gitmeye ikna etmemize yardım ettiğin için sana hiç teşekkür edemedim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Ben hiçbir şey yapmadım."

Omzumu kavrayarak, "Gitmesine izin verdin ve ihtiyacı olan da buydu," diye onayladı. Nazikçe sıkarak, ön kapı açılıp Livvy içeri girdiğinde aynı anda fuayeye doğru yürümemiz için başıyla işaret etti.

Beni karşısında görür görmez gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sürpriz," diye bağırdım, onu içime çekerek.

Ancak o zaman uzun kızıl saçlarını kestirdiğini fark ettim. Artık sırtına kadar uzanmıyordu. Şimdiye kadar gördüğüm en kısa saçtı ve omuzlarının biraz üzerinde, minyon yüzünü çerçeveliyordu.

"Saçını mı kestirdin?" Şaşırarak sordum. Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Ben kestirdim."

"Şaşkın görünüyorsun-"

"Liv, bebeğim, neredeyse cep telefonunu Uber'de unutuyordun."

Bakışlarım aniden elinde telefonuyla arkasından yürüyen adama kaydı.

Kolunu kızın beline doladı ve yanağından öpmek için onu kendine doğru çekti. "Bensiz kaybolursun."

Kaşlarım kalktı, hazırlıksız yakalandım demek hafif kalır.

Benimle göz göze geldi ve onu tanıştırdı, "Ethan, bu Beau."

Tokalaşmam için hemen elini uzattı. "Ethan, sonunda seninle tanışmak güzel. Senin hakkında çok şey duydum."

Onu bir aşağı bir yukarı süzerek, "Senin hakkında hiçbir şey duymadığımı düşünürsek, bu çok hoş," diye alay ettim.

"Ethan," diye sert bir ses tonuyla azarladı Livvy, babası araya girmeden önce Biz.

"Benim küçük kızım," diye kutladı Bay Collins onu sıkıca kucaklayarak.

Beau da kim?"

Annesi de hemen peşinden gelerek ona sarıldı. "Tatlım, kesmişsin Saçın. Bayıldım." Bana bakarak ekledi: "Sürprizimizi gördün mü?"

Livvy temkinli bir şekilde, "Evet," diye cevap verdi.

Bayan Collins'in bakışları Beau'ya kaydı. "Bu kim?"

"Artık Livvy'nin güzelliğini nereden aldığını biliyorum." Onun elini sıkı. "Ben Beau. Livvy'nin erkek arkadaşı."

Karnıma yumruk atacakmış gibi geri çekildim.

"Oh!" Bayan Collins gülümsedi. "Livvy'nin bir erkek arkadaşı olduğunu bilmiyordum." Ben de, "Bu ikimiz için de geçerli." diye ekledim.

Livvy endişeyle kıkırdadı. "Bu gece seni onunla tanıştıracaktım anne."

"Sanırım eve kendi sürprizinle geldin," dedi Bayan Collins. "Evet, Beau. Evimize hoş geldin. Ben Livvy'nin annesiyim, bu da babası."

Ailesi onunla konuşmaya başladı ama ben söylediklerinin tek kelimesini bile duymadım. Beau'nun Livvy'ye ne kadar yakın olduğuna bakmaktan kendimi alamıyordum. Elini hâlâ Livvy'nin sırtına koymuş, söyledikleri her kelimeyle birlikte bir aşağı bir yukarı ovuşturuyordu. Livvy konuşmalarına dahil olmaya devam etti ve ben onlardan uzaklaşmak zorunda kaldım.

Üzölmeye hakkım yoktu ama işte oradaydı.

Parlak.

Kırmızı

İ.

Öfke.

Gerçek şu ki, hissettiğim sadece öfke değil, beni canlı canlı yiyen kıskançlıktı. Gece normal şenlikleriyle devam etti ve güzel çocuk Beau tüm zaman boyunca Livvy'nin yanından ayrılmadı.

Her şey durdu. Her

şey.

Yemin ederim kalbim göğsümde sadece bir saniyeliğine durdu ve tam kalbimin yeniden atmaya başladığı anda bedenimi, zihnimi ve ruhumu bir panik dalgası kapladı.

Yüksek sesle ve sertçe.

Masada oturup yemek yerken Beau bardağını kaldırdı.

Livvy ona baktı, gözleri geniş ve huzursuzdu. Boğazını temizledi, gözlerindeki o bakışla ona durmasını söylüyordu ama o bunu görmedi bile. Onu hiç okuyamıyordu, benim okuyabildiğim gibi.

İlk başta, bir film gibiydi. Kötü bir şey olacağını bildiğiniz zaman. Bununla birlikte, neyin geleceğini bilmenin beklentisi, onu durdurma yeteneğinden daha güçlüydü.

Durduramadım.

Bunu durduramadım.

Eli bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı ve parmakları yanağından aşağı indi. "Bebeğim, sadece ailenin burada seninle olmaktan ne kadar mutlu olduğumu bilmesini istiyorum."

Yüzünü hızlıca buruşturdu. Belli belirsizdi ama fark ettim.

Her şeyi fark ettim.

Özellikle de ona gelince.

Tüm oda onun her bir kelimesini bir tür saçma kozmik enerjiyle yuttu.

Siktir et onu.

Gözlerim Livvy'ninkilere takıldığında, onunkiler de benimkilere sabitlendiğinde her şey bitmişti. Bu trans daha önce onunla hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Kendimi bildim bileli gözlerimizle bu dansı yapıyorduk.

Bu seferki kesinlikle farklıydı.

Bu seferki çok acıttı.

Bu seferki yok etmiş gibi hissettirdi.

Bana hüzünlü bir gülümseme gönderdiğinden neredeyse emindim, ama bakışlarımız kilitli kalırken, hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin aramızdaki bu ilişkiyi bozamayacağını hayal etmiş olabilirim.

Bende de vardı.

O *bana* aitti.

Gecenin geri kalanını ondan kaçarak geçirdim. Herkesten kaçarak. Saatli bir bomba gibiydim. Tüm ailesinin Beau'ya yaltaklandığını gördükçe, kendimi daha çok patlayacakmış gibi hissediyordum. Yemekten kısa bir süre sonra iznimi isteyip çıktım, çıkmadan önce Livvy'nin yanağını kısaca öptüm.

O gece zar zor uyudum, dönüp durdum. Gözlerimi her kapattığımda, onu onunla hayal ettim. Bu görüntüleri zihnimden uzaklaştırmaya ve paylaştığımız tüm anıları düşünmeye çalıştım.

Ama işe yaramadı.

Ne olduğunu anlamadan güneş doğmuştu ve ben yataktan kalkmış, duş almış ve giyinmişim. Evimin köşesindeki dükkândan kahve aldım ve her ne kadar o ve kızın düşüncelerini görmezden gelmeye çalışsam da işe yaramadı. Kafamda kalıcı bir yer edindiler ve kendimi su birikintimize doğru giderken bulduğumda, onun arkasından gelir gelmez yolumda durmamın bir faydası olmadı.

Livvy yüzünü suya dönmüştü.

Dönmedi ve yumuşak bir sesle, "Dün gece orada olmaman gerekiyordu," dedi.

"Beni gördüğüne sevinirsin sanmıştım."

"Ethan-"

"Ondan nefret ediyorum. O gösterişçi
bir pislik." "Bu hiç adil değil."

"Bunların hiçbiri adil değil. Yine de baban onu seviyor gibiydi. Bunun
nedenini merak ediyorum. Belki de soyadından dolayıdır?"

Hemen yüzünü bana döndü. "Tanıştığımızda Beau'nun Hunter Oil'in
oğlu olduğunu bilmiyordum."

Hemen konuya girerek, "Ne zamandır birliktesiniz?" diye sordum.
Omuz silktili. "Birkaç ay." "Ve
sen bana söylemedin?"

"Biz sadece çıkıyoruz, Ethan. Söyleyecek bir şey yok."

"Daha yeni çıkıyorsunuz ama ailenizle tanışması için onu eve mi
getiriyorsunuz?" "Ailesi Summerville'de yaşıyor."

"Yani Şükran Günü'nü onlar yerine seninle mi geçiriyor? Bana oldukça
ciddi geldi."

"Şehir dışındaydılar ama haftayı onlarla geçirecek. Benimle aileme
gelmesinin tek nedeni bu. Onu getirdiğimi sana söyleyecektim ama
Kansas'ta amcanla birlikte olacağını söylemiştin."

"Sanırım ikimizin de birbirimiz için sürprizleri vardı."

"Ethan, bu kadar masum davranma. Kızlarla çıktığını biliyorum ve bu
konuda sana bir bok verdiğimi görmüyorsun."

"Çünkü sana öyle olduğumu söyledim! En iyi arkadaşlar genelde böyle yapar."

"Haklısın. Sana söylemeliydim, ama dediğim gibi, sadece çıkıyoruz ve
daha ciddi bir şeye dönüşüp dönüşmeyeceğini öğrenene kadar sana bir şey
söylemek istemedim."

Kendimi tutamayarak, "Onunla yatıyor musun?" diye
bağırdım. Nefesi kesildi ve bu ihtiyacım olan tek cevaptı.

"Başka kızları beceriyorsun," dedi sanki bu benim için önemliymiş gibi.

"Aynen öyle! Ben sevişirim Livvy. Aşık olmuyorum."

"Onu sevmiyorum."

"Henüz," diye ısırđım. "Onu henüz sevmiyorsun ama güzel çocuk Beau'nun sana aşık olduğu kesin."

"Bunu bilemezsin." Başını salladı. "Bunu bile bilmiyorum."

"O kadar güzelsin ki sana bakmak gözlerimi acıtıyor. İnan bana, biliyorum." Duraksadım, sözlerimin kafamda yer etmesine izin verdim. "Saçını bu yüzden mi kestirdin, yoksa ne kadar sevdiğimi bildiğin için mi böyle yaptın?"

"Kestim çünkü aynada en iyi arkadaşın olan kıza bakmaktan yoruldum. Sadece kendi kimliğimi bulmaya çalışıyorum."

"Mutlu musun? Onunla mutlu musun?" Bilmek zorundaydım.

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca cevap vermedi ve sonunda başını sallamakla yetindi.

"Sana iyi davranıyor mu?"

Kaşlarını çatarak tekrar başını salladı. "Beau, Kaliforniya'ya taşındığımdan beri çıktığım ilk erkek değil."

"O sadece bana bahsetmediğin ilk erkek, ama benden sonra becerdiğin ilk erkek. Artık bu kadarını biliyorum."

"Bana zarar vermeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır" diye onaylamakta tereddüt etmedim.

LIVVY

"Babanın senin için istediği her şey onda var."

Bana doğru bir adım attı, ben de hemen geri adım attım. Bu da onun durmasına ve başını yana eğmesine neden oldu. "Benden korktun mu?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman neden sana dokunmama izin vermiyorsun? Çünkü sana dokunduğum anda gerçekte kime ait olduğunu anlayacaksın?"

"Bu kadar yeter!"

"Bu onu daha az doğru yapmaz."

Dudaklarından dökülen her kelimeyle göğsüm kabardı.

"Sana dokunmama izin ver Livvy. Söylediğim her şeyin doğru olduğunu sana kanıtlamama izin ver."

Üzerime geldi, ama bu sefer bunu bekliyordum, bu yüzden sırtım salıncağımın olduğu ağaca çarptığında, beni anında kollarıyla kafese aldı. Yüzü şimdi benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Onu her yerde ve aynı anda hissettim.

Onun

kokusu.

Vücudu.

Gözleri.

Ağzını.

Gerçi bana dokunan tek şey onun kollarıydı. "Gitmemi söyle Livvy. Gitmemi söyle. Durmamı söyle." "Ethan," diye uyardım tanımadığım bir sesle.

Alnını benimkinin üzerine koydu ve kollarını yüzümü çevreleyecek şekilde yaklaştırdı. "Söyle bana," diye inledi, midemi titretti ve bedenimi ısıttı.

Ağzı benimkine o kadar yakındı ki nefesini hissedebiliyordum. Beni sınıtıyormuş gibi dudaklarını yaladı, yavaşça, sadece beni kışkırtarak.

Bana haklı olduğunu kanıtladı.

Gözlerimi kapattım. Kapatmak zorundaydım. Bunu kabul etmek çok zordu ve gözlerimde bunu görebildiğini biliyordum.

Beni tanıyordu.

"Ethan," diye soludum, nefes alışım onunkini taklit ediyordu.

"Lütfen..." Sanki pamuk ipliğine bağlıymış gibi, "Lütfen ne Livvy?" diye homurdandı. Yüzümü çevirdim.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Anında benden uzaklaştı ve ben onun sıcaklığını, sevgisini kaybettiğimi hissettim.

Ona doğru bir adım attım ama şimdi geri çekilme sırası ondaydı. "Ethan..."

Hüzünle gülümsedi. "Sen mutlu olduğun sürece, benim için önemli olan tek şey bu."

Kaçmak isteyen gözyaşlarımı zorla geri çektim. Ağlamayacaktım. Mutlu olmam gerekiyordu. Beau beni mutlu ediyor.

O zaman neden ölüyormuşum gibi hissediyorum?

Geçtiğimiz iki yılı birlikte geçirdiğimiz yazı unutmaya çalışarak geçirdim ve Beau ile tanışana kadar da unutamadım. Ama bunu Ethan'a söylemedim. Neden söylemediğimi biliyorum.

Evet, biliyorum.

Büyük bir parçam, Ethan'a başka birine aşık olduğumu söylersem, ona da aşık olabileceğine dair onay vermiş olacağımdan korkuyordu. Bunun bencilce bir sebep olduğunu biliyordum ama yine de içimde bir yerlerdeydi.

Aklımdan geçenleri okuyarak kamyonetine doğru yürümeye başladı. Yoğun bakışlarını benimkilerden hiç ayırmadan.

"Hala benim kızım mısın?" diye sorduğunda bile.

Cevap vermekte tereddüt

etmedim... "Her zaman."

BÖLÜM ON ALTI

LIVVY

YIRMI İKİ YAŞINDA

BEAU, "Sorun o, değil mi?" diye itiraz etti. "Hayır, Ethan yüzünden değil."

"Saçmalık. Her şey Ethan yüzünden."

"Beau, bu doğru değil."

"Livvy, iki yılı aşkın süredir birlikteyiz ve o hâlâ gecenin her saatinde seni arıyor. Gün içinde kaç kez mesajlaştığınızdan bahsetmiyorum bile."

"O benim en iyi arkadaşım."

"Defalarca söyledin. Birinci olamamaktan bıktım." "Beau, önce sen geliyorsun. Ne zaman seni ilk sıraya koymadım?"

"Her seferinde onu ilk sıraya koyuyorsun. Ailemle akşam yemeğini kaçırdığına inanamıyorum. Sadece hafta sonu için şehirde olduklarını biliyordun."

"Biliyorum... Özür dilerim ama Ethan'ın bir konuda ona yardım etmemi istedi. Bunu bilerek yapmadım ve ailenizle akşam yemeğinin bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum."

"Seni görmek istediler Liv. Akşam yemeğinde orada öylece oturmanın ve senin gelmemenin ne kadar utanç verici olduğunu biliyor musun?"

"Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Özür dilerim."

Dairemde durmuş, mutfakta kavga ediyorduk.

"Özür dilemeden bıktım. Özellikle de çoğu sözde en iyi arkadaşınla ilgili olduğu için."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorsun. Sana verdiği o lanet kolyeyi asla çıkarmayacaksın. Biliyor musun, bu sadece pastanın üzerindeki krema. Yine bahanelerini söylediğim için bana kızgınsın."

"Bunlar bahane değil. Ethan yeni uygulamasını başlatmak üzere ve ihtiyacı olan-"

"Neye ihtiyacı olduğu sikimde değil! Sen benim kız arkadaşımsın, onun değil! Yoksa kime ait olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Ethan'ın Şükran Günü'nden sonraki sabah su birikintimizde bana aynı sözleri söylediğini hatırlayarak irkildim.

"BEN... BEN..."

"Kimin önce geleceğine karar vermelisin Liv. Eğer bu ben olmayacaksam, o zaman o pisliğe karşı ikinci planda kalmayı reddediyorum."

Nefesim kesildi. "O bir pislik değil!"

"Odaklanmaya karar verdiğin şey bu mu? Gerçekten inanılmazsın. Ethan pisliğin teki. Bana söylediği iğneleyici sözleri ya da gözümün önünde sana nasıl baktığını fark etmediğimi mi sanıyorsun? İkinizin arasında bir şey olmadığını söylüyorsun ama yakın arkadaşlığınız aksini söylüyor."

Beau'ya artık "Yaz" dediğim şeyden hiç bahsetmedim. Bilmesi gerekmiyordu. Kimsenin yoktu. Ayrıca, bu onu ilgilendirmezdi. İhtiyacım olan son şey, Ethan'la ilgili olarak son zamanlarda olduğundan daha fazla kendini kaybetmesiydi.

"Biz sadece en iyi arkadaşız," diye milyonuncu kez söylüyormuşum gibi hissettim.

"O kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun? Onun senin içinde olduğunu anlayamayacağımı mı sanıyorsun?" "Beau-"

"Hatta ikinizin bekaretinizi muhtemelen birbirinize karşı kaybettiğinizi söyleyecek kadar ileri gidebilirim, değil mi? Muhtemelen o da sizin ilk öpücüğünüzdü?"

"Sakinleşmen gerek."

"Bana cevap vermiyorsun ve bunun beni sakinleştireceğini mi sanıyorsun?"

"Bu nasıl bir soru böyle? Kulağa her şeyden çok bir tehdit gibi geliyor."

"Basit bir soru, sence de öyle değil mi?"

"Bunu son kez soracağım ve lütfen, lütfen, bana karşı dürüst ol. Beni seviyor musun Liv?"

Önüne geçip yüzünü tuttum. "İstediğimi biliyorsun." "Aslında bilmiyorum." Bununla birlikte başını tuttuğum yerden çekti.

"Bir molaya ihtiyacım var."

"Ne?" Gözlerimi ona dikerek tersledim. "Bu senin için sürpriz olamaz."

"Ne diyorsun sen?"

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu söylüyorum. Beni arama. Evime gelme. Hayatında nereye geldiğimi anlayana kadar beni rahat bırak." "Bunu kastetmiyorsun."

"Seviyorum. Hayatımda hiç bu kadar içten olmamıştım."

Cevap veremedi ve döndü ve kapıyı arkasından çarparak çıktı.

O haklı mıydı? Ethan'ın onun önüne mi koydum?

Gecenin geri kalanını beni suçladığı şeyin doğru olup olmadığını anlamaya çalışarak delirerek geçirdim. Onu gerçekten seviyordum. Sevmeseydim onunla bu kadar uzun süre birlikte olmazdım. Bana güvenmemesinden nefret ediyordum. Sonraki birkaç gün boyunca, dayanamayana kadar otomatik pilota hareket ettim.

En iyi arkadaşıma ihtiyacım vardı, ben de kendimi onun kapısında buldum. Ona geleceğimi söylememiştim, gece geç saatte son dakika uçuşu ayarlamıştım. Orada durduğumda saat sabahın üçünü geçiyordu. Kapıyı çalmak yerine ona sürpriz yapmaya karar verdim.

Uzun zaman önce bana verdiği anahtarı kullanarak sessizce içeri girdim ve parmak uçlarımda onun evine doğru ilerledim. Yatak odasının kapısına geldiğimde, onunla birlikte gizlice yatağına girecektim. Ama zamanlamam berbattı. İçeri adımımı atar atmaz dolunay vücuduna vurdu ve onu ve yatağındaki çıplak kadını görebildim.

"Siktir," diye nefes aldım. Geri çekilirken kalbimin boğazımda düğümlendiğini hissettim.

Bundan önce onu hiç kimseyle görmemiştim. Birileriyle çıktığını biliyordum ama onları hiç yanında getirmezdı. Sanırım şöyle düşündüm.

Ne düşündüğümü bilmiyorum.

Soru üstüne soru aklımı kurcaladı.

Bu onun kız arkadaşı mı? Onu seviyor mu? Ne zamandır birlikte yatıyorlar? Her zaman kadınların geceyi geçirmesine izin verir mi?

Son soru bitmeden bir sonraki soru başladı ve Tanrı benimle alay etmek için o saniyeyi seçti. Nereye bastığıma dikkat etmiyordum, hızla odasından çıkmaya çalışıyordum. Acelemden, onun ayakkabılarına benzeyen bir şeye takıldım.

Gürültüyle, sert bir gümbürtüyle kırımın üzerine düştüm ve hemen onları uyandırdım. Ethan yataktan fırlayınca onun da kırımın çıplak olduğunu fark ettim. Bakışlarım onun şok olmuş ifadesinden beni orada görmesine, bacaklarının arasından sarkan, sert bile olmayan kocaman sikine kaydı.

"Siktir," diye tekrarladım, gözlerimi kapatarak. "Çok özür dilerim." "Livvy," dedi boğuk ama uykulu bir ses tonuyla.

"BEN... BEN..."

"Ethan," diye duyurdu hatun doğrulup. "Neler oluyor?"

"Ah... Çok özür dilerim. Biriyle birlikte olduğunu bilmiyordum. Ben... Ben... kahretsin..." Ayağa fırladım ve en iyi arkadaşım hâlâ üstünü örtmemişti.

Aletine bakmayı kes Livvy.

"Ben gidiyorum." Döndüm, kırımı oradan çıkardım.

"Livvy!" Ethan arkamdan seslendi ama faydası olmadı.

Kolumdan tutup beni kendisine doğru çevirdiğinde ön kapıyı açmışım bile. Tanrıya şükür, en azından spor şortunu giymişti. Ancak gömleksiz olması da keyfimi kaçırıyordu. Bahar tatilinde bir hafta boyunca benimle birlikte evimde kaldığından beri onu görmemiştim ve bu neredeyse altı ay önceydi.

Onu son gördüğümünden daha iyi nasıl görünebilir?

Siyah saçları uykudan dağılmıştı ve yüzünün bazı kısımlarını çerçeveliyordu. Her zamanki parlak mavisi yerini yumuşak bir deniz mavisine bırakırken, güçlü çene hattı ve dudakları da uykudan dolayı belirginleşmişti. Vücudu hatırladığımdan daha iyi görünüyordu ve mutlu izinin üzerindeki V hala beni bayıltacak güce sahipti.

Başımı salladım ve tekrar arkamı dönmeye çalıştım. "Burada olmamalıydım." Beni olduğum yerde tuttu. "Burada ne işin var?"

"Beau'yla ayrıldık ve sana ihtiyacım vardı." diye ağzımdan kaçırdım.

"Oh, Livvy." Beni sıkı bir kucaklamanın içine çekti. "İyi misin?" "Evet." Başımı salladım ve bir saniyeliğine ona sarıldım.

Çok güzel kokuyordu.

"Ben gitmeliyim, sen de gitmelisin... bilirsin, randevuna ya da her neyse ona geri dönmelisin."

Kıkırdadı. "O sadece bir kız. Sen her zaman daha önemlisin."

"Bunu takdir edeceğini sanmıyorum."

"O önemli değil. Nerede durduğumuzu biliyor."

"Ummm... tamam."

Bu beni neden daha iyi hissettiriyor?

"Hadi gel." Ethan elimi tuttu ve beni arka verandasına götürdü.

Oturmam için bir sandalye çekmeden önce sıcak asıllı ışıkları yaktı. Oturdum ama göz ucuyla yatakta onunla birlikte olan kadının ön kapıdan çıkışını izledim.

"Muhtemelen şimdi benden nefret edecek."

"Onun için endişelenme," diye tek nefeste vurguladı. "O hiç kimse değil."

Ona şüpheyle baktım. "Eğer en iyi arkadaşım olmasaydın, sana pislik derdim."

"Peki." Sırıtarak masanın karşısında önümdeki koltuğa oturdu. "İyi ki öyleyim o zaman."

"Yani... kadınlar sizin bu düzeninizden memnun mu? "Bam bam, teşekkür ederim, hanımefendi?"

Gülümsedi. "Sanırım öyle."

"Huh... bu senin için güzel," dedim alaycı bir şekilde. "Sadece o mu yatıya kalıyor, yoksa hepsiyle pijama partisi mi yapıyorsun?"

"Livvy, seks hayatım hakkında konuşmak için burada değilsin. Şimdi neler oluyor?"

Sorumu duymazdan gelmesinden nefret ederek başımı kaşıdım. "Beau'nun ailesiyle akşam yemeğini kaçırdım çünkü uygulamanın lansmanında sana yardım ediyordum ve bu tamamen başka bir şeye dönüştü."

Bir kaşını kaldırdı. "Bana onun ailesiyle planların olduğunu söyleseydin anlardım."

"Sen yapar mıydın?"

Başını yana eğdi.

"Beau seni ondan önce düşündüğümü söylüyor. Daha çok seni herkesten önce tuttuğumu."

"Anlıyorum."

Başımı eğme sırası bendeydi. "Öyle mi?"

Omuz silkti. "Ne söylememi istediğinden emin değilim." "Gerçeği."

"Livvy, biz çok iyi arkadaşız. Günün sonunda, ben ondan önce de buradaydım, ondan sonra da burada olacağım."

"O zaman bir sonrası olacağını biliyordun?"

"İkinizin ayrılmasını isteyip istemediğimi mi soruyorsun?" "İstedin mi?"

Tek bir cümleyle bana şunu hatırlattı: "Sadece mutlu olmanı istiyorum."

Ve ilk kez, bunu söylediğini duymaktan ben de nefret ettim.

ETHAN

Bu şekilde uyandırılmayı beklemiyordum ama onu gördüğüme sevinmedim desem yalan olur. Ayrıldıklarına sevinmediğimi söylersem de yalan söylemiş olurum. Beau, babasının her zaman onun için istediği elit statüden olmasına rağmen, benim gözümde onun için yeterince iyi değildi.

Dürüst olmak gerekirse, onun onda ne bulduğunu bir türlü anlayamıyordum. Bana göre o, ağzında gümüş kaşıkla doğmuş kendini beğenmiş bir hıyardı. Yine de ona katlanamıyordum ama onun için ona tahammül ediyordum. Anlamaya başlayamadığım bir nedenden dolayı onu seviyordu. Ya da en azından söylediği buydu ve tamamen doğru da olabilirdi.

Ancak, ona aşık olduğunu düşünmüyordum. Bir saniye bile.

Livvy her zaman umutsuz bir romantikti. Aşk severdi ve hayatımızın o noktasında aşkı hep yanlış yerlerde aradı. Örnek olarak: Beau Hunter.

Varlığının baş belası. Bunu biliyor olabilirdi - pek çok şeyi biliyor olabilirdi, ama en iyi arkadaş olarak kalmak ve arkadaşlığımızı tekrar bozmamak için kendi kulvarlarımızda kaldık. Yani, ne zaman bana ihtiyacı olsa ben onun yanımdaydım ve bunun tersi de geçerliydi. Eğer bu ilişkiyi sürdürmek istiyorsa, benim görevim ona destek olmaktı.

Livvy büyük bir kızdı. Onun için ondan ne kadar nefret etsem de kendi kararlarını verebilirdi.

"Zihninin döndüğünü görebiliyorum

Ethan." "Bir şey söyledim mi?"

"Hayır, ama yüz ifaden sana bağıyor. 'Sana söylemiştim' demek istediğini biliyorum."

"Ya da belki sadece benden duymak istiyorsundur." "Beau'dan hoşlanmadığını biliyorum."

"Sevilecek ne var ki?"

Bir kahkaha attı. "Sen utanmazsın." "Ve sen de başka türlüünü istemezdin."

"Sence o haklı mı? Seni onun önüne koyuyor muyum?"

"Livvy, sabahın üçünde beklenmedik bir şekilde yatak odamda belirdiğin için az önce bir kadını yatağımdan kovdum. Sanırım yanlış kişiye sorduğunu söylemek yanlış olmaz."

"Nerede durduğunu bildiğini söylediğini sanıyordum?" "Biliyor, ama bu söylediklerimi daha az doğru yapmaz." "Onunla aynı fikirde olduğunu mu söylüyorsun?"

"İstemediğimi söylemiyorum." Derin bir iç çekti.

"Duymak istediğin bu değil mi?" "Ne duymak istediğimi bilmiyorum." "O zaman belki de sadece dans etmeliyiz." "Ethan..."

Ayağa kalktım, en sevdiği şarkılardan birini çalmak için telefonunu aldım. Telefonunu masaya geri koyduktan sonra onu oturduğu yerden kaldırdım ve kollarıma aldım. Zahmetsizce yavaş yavaş dans etmeye başladık. Arkadaşlığımız boyunca Livvy'yi gülümseten bir şey varsa o da benimle yavaş dans etmektir.

Kucağımda eridi, ben onu çenemin altına sıkıştırırken o da başını göğsüme yasladı.

"Buraya gelme nedenim bu değil," diye yalan söyledi.

"İşte tam da bu yüzden buraya geldin," diye gerçeği söyledim. Öylece kaldık, dolunay ve yıldızların altında dans ettik. İkimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuştuk.

Kendi Şeytanlarımızda.

"Nasıl oluyor da beni hep daha iyi hissettiriyorsun?"

Gülümsedim, başının tepesini öptüm ve uzun, koyu kirpiklerinin arasından bana bakana kadar dudaklarımın oyalanmasına izin verdim.

İlk defa "Hâlâ senin kızın mıyım?" diye sordu. Ben de ona güven vermekte tereddüt etmedim. "Her zaman." Bunu tüm kalbimle söylüyorum.

BÖLÜM YEDİ

ETHAN

YIRMI DÖRT YAŞINDA

"BAŞARDIN! Seninle çok gurur duyuyorum Ethan! Uygulaman bir numara!" Livvy lansman partimizdeki kalabalığın arasından bağırdı.

Ortaklarım ve yatırımcılarım yüzlerce yakın arkadaşlarıyla kutlama yapmak istediklerine karar verdiler. Bazılarıyla tanışmıştım, çoğuyla tanışmamıştım. Bırakın kendi adıma partileri, barlara ya da kulüplere bile pek gitmezdim. Geçtiğimiz iki yıl boyunca, başkanı olduğum ve şirketin yüzde 51'ine sahip olduğum sosyal medya uygulamamla yaşadım ve nefes aldım. Amacım sonunda herkesi satın almak ve şirketin tek sahibi olmaktı. O zamana kadar, işe başlamamdaki yardımları için minnettardım.

Uygulamanın tüm platformlarda bir numara olmasının yalnızca yirmi dört saat sürdüğüne inanamadım. Bunu kesinlikle beklemiyordum. Sadece başımı suyun üstünde tutmaya çalışıyordum.

Muhabirlerden.

Blog yazarlarına.

Bitmek bilmeyen röportajlara, haber kanallarına ve benden bir parça isteyen tüm dergilere.

İlgi odağı olmaktan nefret ederdim ve şimdi istesem de istemesem de ilgi odağıydım.

Yalnız kaldığımızda, dışarıda otelin balkonunda dururken Livvy, "Ethan, aşağıda senin fotoğrafını çekmek için can atan paparazzileri gördün mü?" diye sordu.

"Evet." Tek söyleyebildiğim buydu.

"Şu anda nasıl kendinden geçmezsin? Bir sonraki büyük şey olacaksın! Forbes'un senin hakkında yazdığı makaleyi gördün mü? Senin bir sonraki milyarder ve Fortune 500 şirketi olacağını söylüyorlar!"

"Evet," diye tekrarladım aynı tonda.

"Tüm söyleyebileceğin bu mu?"

"Livvy, tüm bu reklamlardan nefret ediyorum, bunu sen de biliyorsun."

"Biliyorum ama bu çok büyük bir olay. En iyi arkadaşımın dünyanın en zengin adamlarından biri olma yolunda ilerlediğine inanamıyorum ve sen sadece yirmi dört yaşındasın!"

Gülümsedim. "Hevesinizi takdir ediyorum ama basınla arkadaş olmak gibi bir niyetim yok."

"Son zamanlarda aynada kendinize iyice baktınız mı? Dünyanın dört bir yanındaki kadınlar şimdiden sana kafayı takmış durumda ve bu daha kariyerinin başlangıcı. Bir yıl içinde nasıl olacağını hayal bile edemiyorum."

"Bunun konuyla ne alakası var?"

"Umm... seks satar, ve sen kesinlikle bir sonraki Hollywood It Guy'ı olacaksın."

"Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, hayır."

Omuz silkti. "Sanırım ilgiye alışmanız ve muhtemelen bir koruma tutmanız gerekecek. Otelin dışında en az yirmi gazeteci seni bekliyor. Bu noktadan sonra nasıl olacağını düşünüyorsun? Her şey daha da kötüye gidecek."

"Emin değilim," diye itiraf ettim. "Bunların hiçbirini düşünmedim. Sadece uygulamamı geliştirmek istedim."

"Ethan." Işıl ışıl parlıyordu. "Sen bizim okul birincimizdin. Üniversiteden sınıfının ilk yüzde beşi içinde mezun oldun. Senin her zaman

Yapmayı hedeflediğin her şeyi başardın ve şu anda seninle daha fazla gurur duyamazdım. Basın seni rahat bırakmayacak, özellikle de *Time* dergisi senin hakkında o makaleyi yazdıktan sonra. En azından onu okudun mu?"

"Hayır."

"Ethan! Herkesin senin hakkında yazdıklarından nasıl bu kadar habersiz olabilirsin? Ne kadar yakışıklı olduğun ve kadınlar üzerindeki etkinden nasıl daha fazla bihaber olabilirsin? Sadece bu bile seni şöhret basamaklarına fırlatır. Bir dahi olduğundan bahsetmiyorum bile."

Onun desteğini gerçekten çok sevdim. "Halkla ilişkilerimi yapman için seni tutmalıyım." Kıkırdadı ve bu hala en sevdiğim seslerden biriydi.

"Ne yapman gerektiğini biliyor musun?"

"Hayır, ama bana söyleyeceğinden emin olabilirsin."

Gözlerini devirdi. "Kaba ama seni affedeceğim. Uygulamanızda, hayatınızdaki bu geçiş döneminde insanların mahremiyetinize saygı göstermesini istediğinizi belirten bir açıklama yayınlamalısınız. Bu yardımcı olabilir."

"Şu haline bak, iyi fikirlerle dolusun."

"Ben çok zeki bir kıyım. Ayrıca, popüler kültürü seviyorum, bu yüzden hayatım boyunca buna hazırlandım."

"Duvarlarına da benim posterlerimi mi asacaksın?"

Dergilerden koparıp duvarlarına yapıştırdığı resimleri hatırlayarak sırtıttı. On yaşından on dört yaşına kadar yatak odasında sergilenmemiş bir aktör ya da şarkıcı yoktu.

"Eğer şanslıysan," diye şakacı bir şekilde dalga geçerek benimle birlikte korkuluklara yaslandı.

Omzumu dürttü. "Yine de seninle gerçekten gurur duyuyorum." "Biliyorum." Ben de onun omzunu ittim.

"İlk milyonunla ne yapacaksın?" "Yatırımcılarımı satın alacağım."

Kıkırdadı. "Paylaşmak istemiyor musun?"

"Eğer yardım edebilirsem hayır."

"Tüm hedeflerini gerçekleştiriyor olmana bayılıyorum. Babam bu yıl valiliğe aday olduğu için hukuk diplomamı aldıktan sonra ekibine katılmamı istiyor."

Bir kaşımı kaldırdım ve bakışlarımı ona diktim. "Baban için mi çalışmak istiyorsun?"

"Pek sayılmaz, ama onu bilirsiniz... her zaman istediğini alır."

"Livvy, artık kendi kararlarını verebilecek yetişkin bir kadınsın."

"Eğer bu doğru olsaydı, hukuk fakültesinde olmazdım." "Öyle mi? Ne yapıyor olurdun?"

"Bu çok aptalca."

"Dene beni."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Bunun aptalca olduğunu düşüneceksin." "Yani şimdi benden sır mı saklıyorsun?"

Kızardı.

"Bu belirsizlik beni öldürüyor Livvy."

"Ethan, bu senin gecen. Neden benim hakkımda konuşuyoruz ki?"

"Hâlâ bekliyorum."

"Peki." Derin bir iç çekti, bir an tereddüt etti. "Ben her zaman umutsuz bir romantik oldum. Genç yaşta evlenirim ve ne bileyim, belki şimdiden çocuklarım olur diye düşündüm."

Kaşlarımı indirdim. "Bunu bana hiç söylemedin."

"Biliyorum, çünkü aptalca."

"Kiminle evleniyorsun?" "Ne?"

"Beni duydun."

Kim olduğunu açıklamasının hoşuma gitmeyeceğinin farkında olarak sözlerini tarttı. "Sanırım... bir süre Beau olduğunu düşündüm."

Son iki yıldır bir ayrılıp bir barışıyorlardı.

Duygularıma hakim olamayıp sert bir sesle, "Siz yine birlikte misiniz?" diye ısırdım.

"Onun en büyük hayranı olmadığını biliyorum." "Bu hafif kalır."

"Ethan, sadece konuşuyoruz."

"Her zaman sadece konuşuyorsunuz."

Orospu çocuğu onun gitmesine izin vermiyordu. Onu hayatında tutmaya kararlıydı ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de Livvy onu seviyordu ve çoğunlukla ona iyi davranıyordu. Eğer öyle olmasaydı, çoktan bacaklarını kırmıştım.

"Özel biriyle görüşmüyor musun?" diye birdenbire konuyu değiştirerek sordu.

"Hiç özel biriyle görüşüyor muyum?"

"İyi noktaya değindin." Gülümsedi.

Kızıl saçlarını çekiştirdim. "İhtiyacım olan tek özel kız sensin." "Hiç yalnızlık çekmiyor musun?"

"Yalnızlık kendimi tanımlamak için kullanacağım bir kelime değil." "Erkek fahişeye ne dersin?"

Kıkırdadım. "Bu iki kelime."

"Sürekli rastgele kadınlarla yatmaktan hiç sıkılmıyor musun?" "Livvy, neredeyse on dokuz yaşıma kadar bakireydim. Sadece uyduruyorum. kayıp zaman için," diye takıldım.

Alay etti. "Tam bir erkeksin."

"O adamın yerinde olsaydım, yatağımı dönüşümlü olarak sıcak tutan bir sürü kadını var gibi bir şey söylerdim."

Ağzı açık kaldı ve göğsümü tokatladı. "Ethan Carter!"

Güldüm, omzunu tuttum ve hafifçe sıktım. "Şaka yapıyorum."

"Hayır, değilsin ve bu durumu daha da kötüleştiriyor. Kaç kadınla birlikte oldun?"

Sırıttım ve omzunu tekrar sıktım. "Bir centilmen asla söylemez."

"Bu senin yüz deme şeklin mi?"

"Oh, hadi ama. Altı yıl içinde yüz kadınla yattığımı düşünüyor olamazsın."

"Evet, yapabilirim." Kararlı bir şekilde başını salladı. "Bu ayda sadece bir kadın demek."

Başımı sallayarak onaylamadan önce düşünerek geri çekildim. "Kahretsin. Her gün yeni bir şey öğreniyorsunuz."

"Peki kaç oldu?"

"Yani, ayda birden fazla." Yüzü buruştu.

"Sen sordun."

"Evet, ama gerçekten kaç kadınla yattığını yeni fark etmiş olman endişe verici."

"Cevabını istemediğin soruları sorma." "Biliyor musun?"

"Ne, Livvy?"

Tek bir nefeste, inançla konuştu: "Haklısın."

BÖLÜM SEKİZ

LIVVY

YIRMI ALTI YAŞINDA

Ethan'ın uçağının inmesini beklerken dairemdeki adaya yaslanıp e-postalarımı göz atarken güne bir bardak ılık limonlu su içerek başladım. Ben hala Kaliforniya'da yaşıyordum ve Ethan'ın Los Angeles'ta uygulaması için bir merkezi vardı. Dünyadaki tüm paraya sahip olmasına rağmen, şehre her geldiğinde benim evimde kalıyordu.

Oturma odamın zemininde egzersiz yapmak için yoga matımı kaptım. Bluetooth kulaklığımı taktım ve aniden hissettiğim endişe için kafamı salladım. Matımın üzerinde pozisyonumu aldım, yüzümü köpüğe döndüm ve popom havada olacak şekilde aşağı doğru köpek pozisyonuna geçtim.

Sonra bacağımı havaya kaldırarak kürek kemiklerimi mindere bastırdım, aynı anda derin nefes aldım ve şimdiden göğsümdeki fil hafıfledi. Hızla, ayakta öne doğru eğilme pozisyonuna geçtim. Ayak bileklerimin arkasına tutunarak göğsümü bacaklarımın altına girebileceği kadar yaklaştırdım. Üniversiteye başladığımdan beri yoga yapıyordum ve o zamandan beri bağımlıydım.

Gözlerimi bir kez bile açmadım, matı sadece hafızamla biliyordum. Yavaşça yere kaydım ve sırt üstü uzandım. **K a l ç a l a r ı m ı** havaya kaldırarak belimi gerdim ve bir kez daha sağlam bir nefes daha verdim.

Kalçalarımı birkaç kez aşığı yukarı pompalayarak nefes alıp verdim. Hareketin kaslarımda tetiklediğı gerginliğı hissettiğimden emin oldum.

Ayaklarımdın iç taraflarını kavrayarak, temelde baş aşığı duran bir kurbağaya benzeyen ananda balasana pozuna girdim. Nefesimi uzun ve derin bir şekilde bırakarak pozisyon değıştirmek üzereydim.

Gözlerimi ilk kez açtığımnda yüksek sesle nefes aldım ve popomun bu son derece cinsel pozisyonda kıpırdamasına neden oldum.

"Ne zamandır orada dikiliyorsun?"

Ethan parlak ve cesur bir şekilde gülümsedi. "Sana para atmam gerektiğini hissettirecek kadar uzun, ama bunun yerine sadece bedava gösterinin tadını çıkarıyorum."

Ayaklarımı bıraktım ve ayağa fırladım. "Korkunçsun. Uçağın erken inmiş olmalı."

"Eve geldiğimde karşılaştığım karşılamayı seviyorum. Belki bir dahaki sefere bunun yerine bikiniyle yoga yapmalısın."

"İstiyorsun," diye yem attım.

"Bu küçük sayı sen giyiyor değil ayrılmak çok için hayal gücü."

Spor sütyenim ve tayt şortum vardı. "Yalnız olduğumu sanıyordum."

"Bu sıcak karşılamamanın benim için olduğunu sanıyordum ama benim adıma durmayın. Sıkı kaslarını germene yardımcı olabilirim. İhtiyacın varsa seni güzelce ıslatabilirim."

"Ethan!"

"Ne?" Masumca omuz silkti. "Terlemek senin için iyidir." Ona sırtıttım.

"Yoga dediğiniz şeyi yaparken seks sesleri çıkardığınızı biliyorsunuz, değil mi?"

"Bilmiyorum."

"Senin seks seslerine çok aşınayım Livvy. Sevdiğin her şeyi sana öğrettiğimi düşünürsen bana profesyonel diyebilirsin."

Gözlerim büyüdü. "İçki mi içiyordun? Bu anılara yolculuk da neyin nesi?"

"Bir anı olmak zorunda değil."

Başımı yana eğdim. "Neyin var senin?"

Sırıttı, beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Eğer böyle sesler çıkarmaya devam edersen, sana seve seve gösteririm."

Kendimi tutamadım. Bir kakhaha patlattım. "İşte benim kızım. Seni özlemişim."

"Sanırım seni biraz özledim," diye alay ettim.

Başını arkaya atarak güldü. Kakhahası her zaman çok bulaşıcıydı. Mutfağa geri döndüm, buzdolabını açmak üzereydim ki arkamdan belimi kavradı ve beni taş gibi sert göğsüne çekti.

"Ethan, çok terliyim."

Boynuma doğru mırıldandı, "Terli olmanı seviyorum," sonra boynumu öptü ve beni bıraktı. "Sadece sarılmak istemiştım."

Kıkırdadım. "Ben duş almaya gidiyorum." "Orada da yardıma ihtiyacın var mı?"

"Şu haline bak," diye şakayla karışık alay ettim. "Bu sabah çok yardımcı olmaya çalışıyorsun."

"Ne diyebilirim ki? Ben bir beyefendiyim."

"Öyle mi? Bay Forbes En Uygun Bekar. Sanırım sizinle ilgili olarak 'oyun milyarderi' terimini kullanıyorlar."

"Bana daha kötöleri de söylendi ama dergi satmak zorundalar, değil mi?" "Ve hepimizin bildiği gibi." Onu işaret ettim. "Senin yüzün her zaman satar. Ben yapamam

"Bakkala gittiğinizde üzerinde sizin ve haftanın mankeninin olduğu bir magazin gazetesi görmüyorsunuz."

Utanmadan omuz silkti. "Her zaman manken değiller. Ayrıca, bunların çoğu saçma sapan yalanlar."

"Yani sadece Varissa Gilati ile Bali'de değil miydiniz? O bu yılın en çok hasılat yapan modeli değil mi?"

Sorumu duymazdan geldi. "Bir iş gezisiydi."

"Bir süper modelle özel bir yatta mı?"

"Eğer biliyorsan bu pek de özel bir şey değil." "Ciddi bir şey mi?"

"Livvy, hiç biriyle ciddi oldun mu?"

"Bir gün biriyle ciddi olacaksın." "Bunların hiçbiri için zamanım yok."

"İ tahmin et Bu ne olur ne zaman senin uygulama gider Halka açık, Bayım.

Milyarder. Ethan Carter'ın dairemde olduğuna hâlâ inanamıyorum."

"Magazin saçmalıklarının seni etkilemesine izin verme. Ben hâlâ aynı adamım.

her zaman öyleydi."

"Biliyorum, sadece takılıyorum. Dünyanın seni nasıl sevdiğini umursamadan nasıl bir en iyi arkadaş olabilirim ki?"

"Sevmek için dünyaya ihtiyacım yok."

"Ama kişiliğiniz pek de övgüye değer olmasa da bunu yapıyorlar. Özellikle de medyanın gözünde."

"Bu benim sorunum değil. Aletimin okşanmasına ihtiyacım varmış gibi halka gösteri yapmakla ilgilenmiyorum. Ben sadece bir iş adamıyım Livvy. Para kazanıyorum ve herkesin bilmesi gereken tek şey bu."

Onun benimle bu kadar kendinden emin bir otoriteyle konuştuğunu duymak, en iyi arkadaşımın henüz görmediğim yeni yönleri olduğunu fark etmemi sağladı. Bir an için bu beni üzdü.

Fark etmiş olmalı ki, "Benden bu kadar bahsettiğin yeter. Sende ne var ne yok?"

Birkaç haftadır onunla konuşmamıştım. Görünüşe göre süper modellerle yurtdışındaymış.

Taleplerine boyun eğerek, "Hâlâ iş arıyorum" diye cevap verdim.

Nedense bu bana, diğ er herkesin onun emirleri doğrultusunda y r mesinin ne kadar kolay olduğunu d          .

"Avukatım mı olmak istiyorsun?" "Ne sıklıkla bir avukata ihtiyacın oluyor?"

"Maa  bordrosunda    ki i olmasına yetecek kadar."

"Hmm..." Parmağımı dudağıma g          . "Her g  n biri seni dava etmeye  alı madığı s re e zengin değilsin."

"Evet, onun gibi bir  ey."

Onun bu y n n  bilmiyormu um gibi hissetmekten nefret ediyordum. Bu duygularla oyalanmak yerine onları ittim ve du  aldım. O gecenin ilerleyen saatlerinde ne olacağını hi  beklemiyor ya da tahmin etmiyordum. Bir saniye bile.

ETHAN

G  n n b  y k b  l m nde Los Angeles'taki ofise gittim ve ardından bazı i  adaylarıyla ak am yemeği yedim. T  m bu s re boyunca Livvy'yi d          . O sabahki g  zlerinde unutamadığım bir  ey vardı. Sanki artık beni tanıımıyormu  gibiydi, ki bu hi  mantıklı değildi. D  nyada beni tanıyan tek ki i oydu.

Dairesine d  nd  ğ     , ona s  ylemeye geldiğim  eyi s  ylemem gerekiyordu. Bunca yıldan sonra, belki de   niversiteden   nceki yaz ba ladığımız  eyi ke fetmenin zamanı gelmi ti. Son duyduğumda, artık Beau ile birlikte değildi.

Birinci sınıfta bana verdiği anahtarı kullanarak evine girdim. I ıklar kapalıydı ve koridordakini a tım.

"Livvy," diye bağırdım ama nafile. Sonra yatak odasının kapısını  aldım. "Livvy." Cevap gelmeyince kapıyı a tım.

Ve hemen   sts  z bir Livvy ile y  z y  ze geldi.

Yüksek sesle soludu ve kollarını göğsünde kavuşturarak bana doğru döndü.

Anında gülümsedim ve kapının kolunu kavradım. Başımı yana eğerek, hatırladığımdan daha iyi görünen muhteşem vücuduna baktım.

Kızım benim.

"Ethan! Aman Tanrım! Arkanı dön!"

Sırıttım. "Daha önce görmediğim bir şey değil."

Sözlerimden sıyrıldı. "Ahırda mı büyüdü sen? Kapıyı kapat."

"Bana iki kez sormana gerek yok." Kapıyı kapattım ve kollarımı göğsümde kavuşturarak sırtımı kapıya yasladım.

"Çık dışarı demek istedim," diye azarladı.

"Ama bir pijama partisi verebiliriz diye düşünmüştüm."

"Giyinmeye devam edebilmem için en azından gözlerini kapatabilir misin?"

Yatağına uzandım, birkaç saniye tavana baktıktan sonra kolumu gözlerimin üzerine atarak üstünü değiştirmesine izin verdim. Yatağın yanımda alçaldığını hissedene kadar orada ne kadar yattığımı bilmiyordum.

Beyaz pamuklu bir şort ve dar beyaz bir atlet giymişti. Kızıl saçları yine uzamış, beline kadar inmişti. Üniversiteye gitmeden önce ilk kez saçlarının bu kadar uzadığını görüyordum.

Uçlarından tutarak, "Saçların uzun," diye ikna ettim.

Yardım edemedim ama en başta neden kestiğini hatırladım.

"Kestim çünkü aynada en iyi arkadaşın olan kıza bakmaktan yoruldum. Sadece kendi kimliğimi bulmaya çalışıyorum."

Parlak yeşil gözleri hala basit bir bakışla beni dizlerimin üzerine çökertecek güce sahipti. Makyaj yapmıyordu ama buna hiç ihtiyacı olmamıştı. Her zaman doğal olarak nefes kesiciydi. Takıldığım kadınlar onun güzelliğinin yanına bile yaklaşamazdı.

Bakışlarındaki bir şey bana çok şey söylemek istediğini söylüyordu. Yazımız hala köşede, asla kaçamayacağım bir gölge gibi gizleniyordu.

ondan. Ancak, ben de hiçbir zaman gerçekten denemedim. Birlikte olmak için ikinci bir şansımız olursa diye orada kalmasını tercih ettim.

Ne hissettiğimi, ne düşündüğümü, ne istediğimi biliyormuş gibi narin parmaklarının boğumlarıyla yanağımı okşadı. Elinin içine doğru eğildim ve eli yatak başlığının arkasına düştü. Diğer eli saçlarımla oynayıp uzun parçaları yüzümden uzaklaştırırken onu yastık olarak kullandım.

Yüzüm avucunun içine döndü ve yavaşça koluna şefkatli öpücükler yerleştirmeden önce onu usulca öptüm, dudaklarımı ileri geri fırçalayarak teninin ağzıma verdiği hissin tadını çıkardım.

Çok yumuşaktı.

Çok sıcak.

Çok uzun zaman olmuştu.

Sekiz yıl sanki bir ömür önceymiş gibi geldi.

Kilitli ve anahtarlı kolyemin her zaman boynunda olması dışında.

Hafifçe soludu ve omzuna ulaştığımda saçlarını boynunun diğer tarafına kaydırdım, tenindeki okşamalarımı asla durdurmadım. Üzerindeki etkimi hissedebiliyordum ve o beni durdurmamıştı.

"Ethan," diye hafifçe kıpırdandı, vücudu gerilmişti.

Kalbim hızlandı. "Ne?" Boynuna yaklaşıyordum. "Durman gerek."

"Sadece en iyi arkadaşımı öpüyorum."

Ağzına yaklaşan dudaklarımın her hareketiyle göğsü kalktı. Yüzünün yan tarafını tutarak ağzını kendime doğru çektim ve o da bana izin verdi. Gözleri sımsıkı kapalıydı ve her gece rüyalarımın giren bal gibi kokuyordu.

"Çok güzelsin," diye inledim, onu tekrar hissetmek için umutsuzca can atıyordum.

Onu yanıma getirdiğimde ağzını ayırdı. Onun kokusu ve hissi başımı döndürüyordu ve tek istediğim onu öpmekti. Bu öyle bir şeydi ki

Masum bir jest, basit bir arzu. Bu anı yakalamak ve elimden geldiğince uzun süre saklamak istedim. Onu bu şekilde hatırlamak istedim.

Benim için.

Benimkini.

"Bir parçamın her zaman seni bekleyeceğini biliyorum Livvy," diye mırıldandım ağzına yaklaşıırken.

Kelimeleri bulamayınca başını salladı.

"Beni diğer tüm kadınlar için mahvettin. Bunu biliyorsun, değil mi? Her zaman sen olacaksın."

Hemen gözlerini açtı ve benim gözlerimin içine baktı. "Ethan..." Hiç tereddüt etmedim. "Her zaman aşık olacağım-"

Ön kapının açılma sesi sanki bir kova buz gibi suyun aniden başımdan aşağı dökülmesi gibiydi. Ani kesintiden sonra geri sıçradı ve benden uzaklaştı.

Değiştiremediğim hatalarım hâlâ oradaydı.

Özellikle de pişmanlıklarımız.

Hiç beklemediğim bir kişi yatak odasına girdiğinde aynı anda ayağa kalktım.

"İşte benim kızım," diye duyurdu Beau, sırtının kabarıklığını tutarak. Onu derin bir öpücüğün içine çekti.

Bu orospu çocuğu.

Ancak o zaman dönüp bana baktı. "Hey, dostum. Günleri karıştırmış olmalıyım. Yarın geleceğini sanıyordum."

Yalancı.

Ne yaptığın çok iyi biliyordu.

"Bu ikimiz için de geçerli. Sonunda senden kurtulduğunu sanıyordum."

"Ethan," diye vurguladı Livvy, söz konusu o olduğunda nefret ettiğim ses tonuyla. Alaycı bir kıkırdama çıkardı. "Yani sana söylemedi mi?" "Bana neyi söylemedi?"

Bunun olacağını tahmin etmeliydim ama yine de fark e t m e z d i .
Konu o ve ben olunca hiçbir şeyin önemi yoktu.

Dört kelimeyle, bizim başlangıcımız olabilecek bir şeye son verdi.

"Birlikte taşınıyoruz."

BÖLÜM NINETEEN

ETHAN

YIRMI SEKİZ YAŞINDA

"SANA İHTİYACIM VAR, ETHAN."

Hemen sordum, "Bu şifreli konuşmalar da neyin nesi? Sen iyi misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Bir an durakladı ve tereddüt ettiğini hissedebiliyordum.

"Önümüzdeki hafta için işten izin alabileceğini düşünüyor musun?"

"Nedenini söyleyene kadar olmaz mı?" Ne olduğunu bilmediğim bir şekilde temkinli bir şekilde bekledim. "Sadece en iyi arkadaşıma ihtiyacım var."

Aniden doğruldum, cevap vermek üzereydim ama zaten oturuyor olmasaydım beni kışımın üstüne devirecekti. Her şey çok hızlı olmuştu ama yine de sanki ağır çekimde gerçekleşmiş gibiydi.

Beklenmedik bir şekilde, "Evleniyorum." dedi.

"Ne-"

Sözümü kesti ve açıkça ekledi.

"Ve benim onur adamım olmana ihtiyacım var."

Bana söylediğinden beri geçen dört gün boyunca Livvy ile yaptığım o telefon görüşmesinin anısı zihnimde tekrar tekrar oynadı. İşte Fransa'ya giden özel uçağımdaydım. On saatlik uçuş en hafif tabiriyle acı vericiydi ve son bir saati neredeyse felç ediciydi.

Livvy ve Beau, Château d'Esclimont Şatosu'nda evleniyorlardı ve bir hafta sürecek olan abartılı düğün kutlamaları bu akşam nişan/karşılama partisiyle başladı. Her gün bir şenlik planlamışlardı ve son gün tören ve düğünle sona erecekti.

Sadece en iyi arkadaşımın yanlış adamla evlenmesine katlanmak zorunda değildim, aynı zamanda Livvy'nin nedimesi olduğum için her şeyin bir parçası olmak zorundaydım. Seyahat programını bana e-postayla gönderdi. Gelin partisinden, gelin duşuna, gelin yemeğine ve vedaya kadar. Birer gün arayla olan gelin ve bekarlığa veda geceleri de dahil.

Saf ve mutlak bir işkence haftasıydı ve bundan nasıl kurtulacağımı dair hiçbir fikrim yoktu. Aklımdaki tek şey bunu durdurmak istemektir. O kendini beğenmiş herifle evlenmesine asla izin veremezdim. Elimden gelse bile.

Bu fiyasko evliliği nasıl durduracağımı bilmiyordum. Tek bildiğim, ne yapacağımı bulana kadar iyi davranmam gerektiğiydi. Zaten tüm ekibim o orospu çocuğunun geçmişini araştırıyordu. Orada cephane olarak kullanabileceğim bir şeyler olmalıydı.

Düğümü attıklarını düşündükçe midemin daha da bulandığını hissediyordum. Aslında bu noktaya geleceğini hiç düşünmemiştim ve hayatım boyunca neler olduğunu anlamaya başlayamadım.

Geçtiğimiz iki yıl boyunca imparatorluğumu kurmakla o kadar meşguldüm ki onun parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdim. Onu sadece bir kez görmüştüm ve o da bir anlıktı. İkimizin de hiç uyuşmayan yoğun ve yoğun programları vardı. Hâlâ haftada birkaç kez konuşuyorduk ama o görüşmeler bile kısa sürüyordu çünkü toplantılar ve hayatlarımızdaki diğer öncelikler arasında gidip geliyorduk.

Bu bir felaketti. Bunu açıklamanın tek yolu buydu. Livvy'yi bu dünyadaki her şeyden çok seviyordum ve hayatının geri kalanını bu pislikle geçirmesini izleyemezdim. Bırakın ondan çocuk sahibi olmasını. Babası

Vali ve tek kızının Hunter Oil hanedanıyla evlenecek olmasından ne kadar heyecan duyduğunu tahmin edebiliyorum.

En zengin ailelerden biriydiler. Nesiller boyu süren zenginlikleri bin dokuz yüzlü yılların başlarına kadar uzanıyordu. Bu bir imparatorluktu ve eğer başkanlığa adaylığını koymaya karar verirse, onların katılımı babasını oyunun önüne geçirecekti. Livvy'ye göre, tüm ekibi bunun için bastırmış. Güney Carolina eyaleti için çok şey yapmış ve çok seviliyormuş. Aday olursa hiç şaşırırmam.

Adamın hırsları sınır tanımıyordu. Sanırım ortak bir noktamız olduğunu söyleyebiliriz. Patlama isteğim bana çok yabancıydı. Kontrollü olmaktan gurur duyan bir adamdım ve şimdi hiç kontrolüm yokmuş gibi hissediyordum. Livvy benim olmalıydı ve ne olursa olsun bundan emin olacaktım.

Bunu ona hatırlatmakla ilgili hiçbir sorunum yoktu. Ancak o zaman ne yapmam gerektiğini anladım. Ona bir zamanlar sahip olduğumuz şeyi hatırlatmalıydım. Her zaman sahip olduğumuz şeyi. Birbirimiz için ne olduğumuzu.

Ethan ve Livvy.

Livvy ve Ethan.

En iyi

arkadaşlar.

Ruh eşleri.

Sonra.

Şimdi.

Sonsuza

kadar.

Çünkü günün sonunda.

O ilk benimdi.

LIVVY

Derin bir nefes alarak aynada kendime baktım. Vücutuma ikinci bir deri

gibi yapışan, yere kadar uzanan beyaz saten bir elbise giymiştim. Her şeyi vurguluyordu

Arkada derin bir V ile kıvrımlarımın. Kızıl saçlarım gevşekçe akıyor, neredeyse kızıma kadar uzanıyordu. Makyaj sanatçısı göz makyajımı ve parlak kırmızı dudaklarımı ağırlaştırmıştı.

Bir hafta sürecekt kutlamamız için dünyanın dört bir yanından yüzlerce insan geliyordu. Ailelerimiz hemen evlenmek istememiz konusunda çok heyecanlı değillerdi, ancak her iki ailenin de gücüyle bunu başarmak onlar için zor olmadı. Şato bir saatten kısa bir süre içinde davetlilerimizle dolacaktı. Bir avuç insanı bile tanıımıyordum ama düğünümüz 1500 kişiye ulaşıyordu.

Politikacıla

r.

CEO'lar.

Ve Tanrı bilir başka kimler var.

Konuk listemizdeki seçkinler saymakla bitmezdi.

Château d'Esclimont Şatosu'nu bir haftalığına kiralamak bir servete mal olmuş olmalıydı. Her şey burada gerçekleşecekti ve Bayan Hunter olacağım için heyecanlı olsam da, olacaklar konusunda da gergindim. Bu, ben de dahil olmak üzere her küçük kızın hayalini kurduğu masalsı bir düğündü.

Beau gerçekten de tüm hayallerimi gerçekleştiriyordu ve bunun için onu seviyordum.

Birkaç gece önce bana evlenme teklif ettiğinde, bunu beklediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Son on yıldır bir ayrılıp bir barışıyorduk. Son iki yıl muhtemelen tüm ilişkimizin en iyi dönemiydi. Son kez tekrar bir araya geldikten sonra, sanırım ikimiz de diğerinin ne aradığına dair değiştik.

Beau artık Ethan konusunda üstüme gelmiyordu ama belki de bunun nedeni son iki yıldır birbirimizi bir kereden fazla görmemiş olmamızdı. Yine de oldukça sık konuşuyorduk ama artık bu konuda bana zorluk çıkarmıyordu. Sanki sonunda Ethan'ın benim en iyi arkadaşım olduğunu kabul etmişti ve asla bunun arasına girmeyecekti.

Beau hayatımdaki rolünü biliyordu. O benim bir numaramdı ve benim için her zaman Öncelikliydi. Ancak Ethan da hemen onun yanındaydı. İkisi de

ve ne olursa olsun başka türlü olmasını istemezdim.

Saniyeler sonra Beau aniden arkamdan geldi ve kolunu belime doladı.

"Çok nefes kesici görünüyorsun, tatlım. Seni şu anki kadar güzel gördüğümü hiç sanmıyorum. Eğer bu akşamki nişan/karşılama partimizde böyle görünüyorsan seni gelinliğin içinde görmek için sabırsızlanıyorum."

Aynanın ardından ona gülümsedim. "O smokinin içinde siz de hiç fena görünmüyorsunuz Bay Hunter."

"Bu eski şey," diye alay etti, yansımanın içinden bana göz kırptı. "Teşekkür ederim, Bayan Hunter."

"Ben henüz Bayan Hunter değilim."

"Sadece alıştıрма yapıyorum. Karım olacağın için seni ne kadar sevdiğimi söylemiş miydin?"

Gülümsedim, onun şefkatinin tadını çıkarıyordum.

"Ölüm bizi ayırana dek, Elizabeth." Boynumu öptü. "Gelinliğini buldun mu?"

"Henüz değil ama annelerimiz bunun için ülkeyi tarıyor. Yarın sabah, mükemmel olanı bulmak için beni rehin alacaklar."

"Gelinlikçiye mi gidiyorsun?" "Hayır, onları buraya getiriyorlar."

"Annelerimize benziyor."

"Bu kadar kısa sürede oldukça yakınlaştılar." "Para harcıyorlar. Annemin en iyi yaptığı şey bu."

"Touché."

"Erkekleri sabah golf oynamaya götüreceğim ama öğleden sonra dönüp seni öğle yemeğinden önce becereceğim."

"Beau." Başımı sallayarak kıs kıs güldüm.

"Ne? Şu anda aynada bize bakarken seni almadığım için şanslısın."

"Sakın buna cüret etme," diye uyardım. "Bu elbise bir servet değerinde ve onu mahvedemezsin."

"Sana başka bir tane alabilirim. Sana ne istersen alabilirim."

"Kendime ne istersem alabilirim."

"Biliyorum, tatlım. Sende en çok sevdiğim şeylerden biri de bu. Bağımsızlığın, gücün, babana emanet bir bebek olabilecekken başarılı olma kararlılığın."

"Dilini ısır."

"Benim için ısırmaya ne dersin?"

"Ve rujumu mu mahvedeyim? Bunu şimdi yapamayız."

Sırıttı ve saçlarımı toplamadan önce boynumdan aşağıya doğru öpücükler kondurdu. "Bence kuaförüne saçlarını toplatmalısın ki günah kadar seksi, çıplak sırtını gösterebilirsin."

Benim ve annelerimizin yanında olması için bir glam ekibine 24 saat boyunca ödeme yapıldı, bu da muhtemelen bir kameraman ve fotoğrafçıyla birlikte küçük bir servete mal oldu. Sonraki hafta boyunca, ihtiyacımız olan her şeye sahip olduğumuzdan emin olmak için bizi takip eden koca bir ekip olacaktı.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Hâlâ aynadan ona bakarak sordum. "Saçlarımın açık olmasını sevdiğini sanıyordum?"

"Evet, ama bu durum ve bu elbise için." Başıyla onu işaret etti. "Bu elmas küpeleri göstermek için saçların yukarıda olmalı." Bununla birlikte, kulaklarıma yeni gibi görünen mücevherleri taktı.

Tek başına üç ya da dört karat olması gereken sallantılı elmaslara bakarak hafifçe soludum.

"Yüzüğünle uyumlu," diye ekledi elimi öperek.

Orada, yüzük parmağımda belirgin bir şekilde parlayan beş karatlık oval elmas nişan yüzüğümüdü,

"Aman Tanrım, Beau. Bu çok fazla."

"Müstakbel eşim için hiçbir şey çok fazla değildir, Bayan Hunter."

Ben itiraz edemeden boynuma elmas bir kolye ve bileğime elmas kaplı bir tenis bileziği taktı.

"Beau..."

"Bunlar anneme aitti," diye mırıldandı kulağıma. "Düğününde giymişti ve yirmi bir yaşına geldiğimde müstakbel gelinime vermem için bana devretti. Onlar artık senin, sevgilim."

"Ciddi olamazsınız. Bu milyonlarca dolarlık mücevher."

"Buna alışın Bayan Hunter. Önünüzde daha uzun yıllar sürecektir elmaslar var."

Gözlerim büyüdü. "Nasıl bu kadar şanslı olabildim?" Beni yüzüne doğru döndürdü.

"Şanslı olan benim."

Kırmızı rujumu umursamadan beni derinden, tutkuyla öptü. Birdenbire bu fiziksel acı beni sardı, bir anlığına beni tüketti. Birbirimize doğru olan çekim gücümüz canlı ve mevcuttu, beni kontrol altına alıyordu.

Onu, kral ve kraliçe için inşa edilmiş bu şatodaki gelin odasının karşısından hissettim. Orada, nişanlımın kollarında, altı yaşımdan beri tanıdığım çocukla bakışlarımızı kilitlemiştik. Yirmi iki yıl sonra oğlum bir erkek olmuş, kendi siyah smokin takımını giymişti.

Sonsuza dek kalbimin büyük bir parçasına sahip olacaktı. Ruhumun büyük bir parçası.

Tek bir bakışıyla, tek bir kelime etmeden, her zaman yanımda olduğu için onu ne kadar sevdiğimi bana hatırlatabiliyordu ve bu da bir istisna değildi.

Sertçe yutkundum, bana sonsuzluk gibi gelen şeyi ilk kez içime çektim...

En iyi arkadaşım.

Onurlu adamım.

İlk aşkı.

Ethan Carter.

BÖLÜM YİRMİ

LIVVY

BEAU bir telefona cevap vermek için izin istedi. Ethan'ın diğer kapıdan çıkarken gelin odamın kapı çerçevesinin altında durduğunu fark etmedim. Ağzımı tuttum, dudaklarımın dağılıp dağılmadığını görmek için döndüm ve sürpriz bir şekilde hiç de dağılmamışlardı. Makyaj sanatçısı öpüşmeye dayanıklı olduklarını söylemişti ve biz de bu teoriyi kanıtladık.

Ethan'a bakmak için döndüğümde, aramızdaki mesafeyi çoktan kapatmıştı. Beni hızla hazırlıksız yakalayınca tökezleyerek geri çekildim ve ayağımı kaybettim. Bir saniye önce nişanlımın kollarındaydım, bir saniye sonra ise en yakın arkadaşımın kucağındaydım.

Elimi sert göğsüne koyarak, "Bu ince topuklara alışmak biraz zaman alacak," diye mırıldandım.

"Merak etme. Düşersen seni tutmak için buradayım."

Gergin bir şekilde kıkırdadım, boğazımı temizledikten sonra kendi başıma ayakta durmak için sakinliğimi kazandım. Ben uzaklaştıktan sonra yüzümün yan tarafını okşadı.

"Büyüleyici görünüyorsun Livvy. Beyazın sende her zaman en sevdiğim renk olmasının bir nedeni var."

"Teşekkür ederim." Kızardım, ceketinin yakalarını tutmadan önce bir an için başımı eğdim. "Sanırım seni smokinle en son balo gecesinde görmüştüm."

Ağzımdan çıkan tek bir cümleyle, bizi bir zamanlar sadece onun olduğum başka bir yere ve zamana geri fırlattım.

Anıları silkeleyerek, "Uçuşunuz nasıldı?" diye ekledim.

Ani rahatsızlığımı fark etti ve onun da o geceyi hatırladığını biliyordum.

Bana "Sen de balo gecesini beyaz giymiştin" diye çıkıştı.

"Evet." Saten elbisemin önünü okşadım ve kumaşın kırışmadığından emin oldum. "Ama Vera Wang marka, yirmi bin dolarlık bir elbise değildi."

"Tasarımcıları önemsemeye ne zaman başladın?"

"Bilmiyorum. Beau bu elbiseyi benim için seçti ve ben de soyunma odasında onun için denerken fiyatını gördüm."

"Anlıyorum," dedi sert bir ses tonuyla. "Harika bir zevki var. Enfes görünüyorsun. Zamansız. Aslında senin varlığında nefes almakta zorlanıyorum."

"Her zaman söylenecek doğru şeyleri biliyorsun."

"Sadece dürüst davranıyorum."

"Tasarımcı giyinen tek kişi ben değilim." Gülümsedim. "Bir Armani smokini gördüğümde tanırım. Yıllar boyunca babamın üzerinde yeterince gördüm. Harika görünüyorsun Ethan. Gerçekten. Artık büyümüşsün. Seni yıllardır ilk kez görüyormuşum gibi hissediyorum ve yüzünü her yerde görmeme rağmen seni zor tanıyorum."

"Rüyalarında bile mi?"

Sırıttım. "Görüyorum ki hâlâ her zamanki gibi çekicisin."

"Ne diyebilirim ki?" Gülümsedi. "İçimdeki en iyiyi ortaya çıkarıyorsun." "Aynen."

Taktığım mücevheri başıyla işaret etti. "Gece boyunca peşinizde silahlı bir koruma olacak mı?"

"Sen de öyle düşünüyorsun, değil mi? Aslında, bu noktada, muhtemelen. Ancak, Beau'nun annesine aitti ve şimdi de bana ait sanırım."

Neredeyse incinmiş bir ifadeyle beni bir aşağı bir yukarı süzdü, boynumda eksik olan şeyi aradığını biliyordum.

"Senin sevgini satın almaya çalıştığını falan mı düşünüyorsun?"

"O değil var içinyap Bu, Ethan. Ben olsam Aşk onu olmadan herhangi bir elmas."

Yoğun bakışlarını bana dikti. "Nişanlısını ne kadar çok sevdiğini söylemek için geçmiş zaman kullanan kadın söylüyor bunu."

Ona ters ters baktım, o da ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı.

"Nişanlıyla dalga geçmezsem nasıl bir en iyi arkadaş olurum?"

"Şaka yapmıyorsun. Ondan hoşlanmadığını biliyorum."

"Sevilmeyecek ne var? Senin için buradayım, değil mi? Yine de." Parmağını süitte gezdirdi. "O kadar yer varken bir şatoda masal gibi bir düğün beklemiyordum. Tanıdığım kıza hiç benzemiyor."

"İki yıl içinde çok şey değişebilir."

"Mutlu musun?" diye sordu birdenbire. "Sadece senin mutlu olmanı istiyorum Livvy."

"Mutlu musun Ethan?" Ben de kendi sorusunu ona yönelterek karşılık verdim.

"Sorumdan kaçmanızın bir nedeni var mı?"

"Hayır. Tabii ki mutluyum. Aşık olduğum adamla evleniyorum."

Beni tekrar aşağı yukarı süzdü.

"Bana öyle bakmayı kes."

Masum rolü yaptı. "Ne gibi?"

"Sanki duvara astığın bir kupaymışım gibi."

Dudaklarına küçük bir gülümseme yayıldı. "Topuklarınız uyarsa, Bayan Hunter." Yüzümü buruşturdum. Çabuk oldu ama o gördü.

"Beau ve benim aramda öyle bir şey yok. Bizi yanlış anladın. Babamın muhtemelen başkanlığa aday olacağını biliyorsun ve bu sadece onun gösteriş yapma şekli."

"Hayatını hâlâ baban için mi yaşıyorsun Livvy?"

"Kastettiğim bu değildi."

"Çok fazla kelimeyle değil, ama az önce söylediğin şey buydu."

"Benden ne bekliyorsun Ethan? Benden ne istiyorsun?"

"Ne istediğimi biliyorsun," diye açıkça paylaştı. "Çocukluğumuzdan beri biliyorsun ve bir sabah seni su kuyumuzla şaşırtmıştım. Bu hiç değişmedi. Aramızdaki şey asla değişmez. Bunu sen de en az benim kadar biliyorsun. Başka bir adamla evleniyor olabilirsin ama ikimiz de kime ait olduğuna biliyoruz. Unutma Livvy... Bir keresinde bana ilk önce benim olduğuna asla unutmayacağına dair söz vermiştin."

Nefesim kesildi, geri adım attım. "Bu hiç hoş değil."

O anda, hakkımda bu kadar çok şey bilmesinden nefret ettim.

Çocukluklarımızın bir ip gibi birbirine dolanmış olmasından nefret ediyordum.

Onun dahil olmadığı bir deneyim düşünemediğim için nefret ediyordum.

o.

Ama en çok, gerçekten de tüm ilklerimi sahiplenmesinden nefret ediyordum. "Bu onu daha az doğru yapmaz."

"Kes şunu," diye emrettim, hayal kırıklığı içinde başımı sallayarak. "Senin içini dışını biliyorum, o yüzden bilmiyormuş gibi davranmayı bırak."

Tam cevap verecektim ki, "Onu daha çok mu seviyorsun? benden daha mı iyi?"

"Bu adil değil," diye karşı çıktım, beni ele geçirmekle tehdit eden duygularımı kontrol etmeye çalışarak.

"Haklısın. Eğer hayat adil olsaydı, o zaman evleniyor olurdun-"

"Ethan," diye araya girdi Beau, aniden odaya girerek. Yanımda durur durmaz elini sırtımın kabarıklığına koydu. "Gelebildiğini gördüğüme sevindim." Bir an için bana baktı. "Kızım Livvy muhteşem görünmüyor mu?"

Kaşlarım birbirine çarptı. Bana daha önce hiç Livvy dememişti. Ethan'dan başka kimse bana böyle seslenmezdi. Gözlerimiz kilitlendi ve Ethan'ın da benimle aynı şeyi düşündüğünü görebiliyordum.

"Evet," diye onayladı Ethan. "Kızım Livvy gerçekten de muhteşem görünüyor."

"Pekâlâ," diye araya girdim, bu işin daha fazla uzamasına izin vermeyerek. "İkiniz de üzerime işlemeyi bitirdiyseniz, sanırım gelen misafirlerimizi karşılama zamanı geldi."

Beau kıkırdadı. "Hepsi iyi eğlenceler, Elizabeth. Ethan ve benim birbirimizin taşaklarını patlatmaktan ne kadar hoşlandığımızı biliyorsun. Ayrıca, senin sevgini kazanmak için savaşıyor iki erkeğin var. Ethan senin geçmişine sahip olabilir sevgilim ama geleceğinin bende olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Sonsuza dek benim olan tek şey onun geçmişine sahip çıkmak değil." "Ethan," diye tersledim.

Beau hiç tereddüt etmeden, "Ne demek istiyorsun?" diye çıkıştı.

"Yani." Ethan ona doğru bir adım atarak yüzüne yaklaştı. "O benim ilkimdi ve bunu asla unutma Beau Hunter."

Beau sakın ve soğukkanlı bir tavırla hiç istifini bozmadı. "Haklısın. Öyleydi. Ama günün sonunda, ben onun sonuncusu olacağım, Ethan Carter. Şimdi bize izin verirseniz, nişanım ve benim katılmamız gereken bir nişan partisi var."

Beau elimden tutup beni gelin odasından çıkardı ve ben Ethan'a bakmaktan kendimi alamadım, çünkü o geçmişimizle birlikte olduğu yerde öylece duruyordu...

Canlı ve mevcut.

ETHAN

Onu seviyorum.

Orada durmuş, bunu yapmasına gerçekten izin verip vermeyeceğimi tartışıyordum. Sonunda kendimi toparlayıp kapılardan geçerek eski bir kalenin duvarları arasından onun geleceğine doğru yürümeyi başardım.

Şato

İçeri girdiğim anda onu gördüm ve onu tekrar görebilmek için olduğum yerde durdum.

O bir hayaldi.

Bu dünyada Livvy Collins gibi bir güzellik yoktu.

Nişanlısına sarılmış olması dışında. Nefes kesici görünüyordu, herkese gülümsüyordu. Vücuduna taktığı milyonlarca mücevherle gözlerini kamaştırıyordu. Yüzük parmağındaki pırlantayı sanki bir el feneriymiş gibi odanın öbür ucundan bile görebiliyordum.

Gözlerimi ondan alamıyordum ve olay çıkarmamak için içimde her şey vardı. Zihnimin ön saflarında su yüzüne çıkan iç savaşımlı kontrol edemiyordum. Bir duygu kasırgasıydı bu. Livvy sonsuza dek benim her parçama sahip olacaktı. Kalbim, ona sahip olmanın ne anlama geldiğini bile bilmediğim zamanlardan beri onundu. Sanki beni hissetmiş gibi aniden yere baktı. Yüzündeki ifade birlikte büyüdüğüm kızı, duygularını benden saklayamayan kızı ortaya çıkarmıştı.

Yüzü asıldı.

Ağız yarıldı.

Sonra gözlerini bana dikti.

Odanın bir köşesinden benimkini bulduğunda bakışlarında hiçbir sapma yoktu. Bu şatonun devasa balo salonunda bizden başka kimse yokmuş gibi birbirimize baktık. Birinin bizi görmesi umurumda değildi. Elini kalbinin üzerine koydu, sanki onu bir arada tutmaya çalışıyordu.

Onu balkona kadar takip ederken ayaklarım kendiliğinden hareket etti. Arkasında durduğumda, ellerimi önündeki korkuluklara ve vücudunun her iki yanına koydum. Tatlı bal kokusunu çabucak içime çekmem sikimin seğirmesine neden oldu. Bana bağırdığında susması için onu ilk kez öptüğüm ana geri döndüm.

"Ethan, lütfen..."

Parmaklarımla ucunu yavaşça çıplak sırtından aşağıya, açıkta kalan omurgasına doğru kaydırdım, sonra yüzünü bana dönmesi için döndürdüm.

Gözler.

Eğilerek ağzına yakın bir şekilde mırıldandım, "Tamam, ama sadece çok nazikçe sorduğun için."

Dudaklarının köşesini öptüm, çizgiyi aşmayan tek noktayı usulca öptüm. Gerçi aramızda hiçbir zaman bir sınır çizilmemişti.

O bana aitti.

Sade ve basit.

"Kolyem nerede?" diye sordum, bilmek istiyordum.

Yıllar önce ona verdiğimden beri, ilk kez onu bunu giyerken görmemiştim.

"Ethan..."

"Beau mu çıkarttırdı?"

Duygularımız çılgınca akıyor, ruhlarımızda her zaman var olacak olan bağa teslim olmaya çalışıyorduk. Asla kazanamayacağımı bildiğim bir savaş veriyordum. Duygusal karmaşa beni yiyip bitiriyordu. Ağzımı teninde hissettiği anda gözlerini açtı ve benimkilere kilitledi.

"Ne yapıyorsun?" diyerek konuyu değiştirdi.

"Sadece nişanını kutluyorum. Tek istediğim senin mutlu olman Livvy ve Beau seni mutlu ediyorsa, benim için önemli olan da bu. Senin için buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum. Senin onur erkeğin ve en iyi arkadaşın olarak."

Kadın rahat bir nefes aldı. "Teşekkür ederim

Ethan." "Senin için her şeyi yaparım."

Bu tüm kalbimle gerçektir. Tam o anda, ne yapmam gerektiğini biliyordum. Düğünü durduramazdım. Eğer durdurursam, bu süreçte onu kaybedebilirdim ve bu riski göze alamazdım. Onun yerine, bir hata yaptığını anlamasını sağlamalıyım.

İlk olarak, ben olsam şöyle başlardım.

Onun için gerçekten sadece bir ödül olduğunu kanıtlıyordu.

BÖLÜM YİRMİ BİR

LIVVY

GÖRÜNÜŞÜ KORUMAK İÇİN, zaten birlikte yaşıyor olmamıza rağmen ailelerimiz ayrı odalarda yatmamızı istiyordu. Beau'nun yatak odası benimkinden tam anlamıyla kalenin diğer kanadındaydı. Benim odam gelin odasına bitişikti ve ilk başta bu koca malikanede tek başıma uyuyacağım için korkmuştum. Burası cehennem gibi eskiydi ve gün boyunca her türlü şüpheli sesi çıkarıyordu.

Annem endişemi hissetmiş olmalı. Nişan partimizden sonra yatmaya hazırlanırken, bana iyi geceler öpücüğünü vermek için odama geldi.

Çıkarken aniden döndü ve "Merak etme tatlım. Ethan'ın süitini seninkinin hemen yanına yerleştirdim. İhtiyacın olursa en iyi arkadaşın uzakta değil."

Ertesi sabah kapımın gürültüyle çalınması sanki bir buldozerin odama girmesi gibiydi. Yataktan fırladım, bir an için nerede olduğumu şaşırdım ve sersemledim.

"İçeri gel," diye bağırdım ve sesim beton duvarlarda yankılandı. Birkaç dakika sonra annem arkasında Ethan'la içeri girdi. "Şu haline bak, uykucu," diye selam verdi.

Yüzümü tuttum ve gözlerimdeki uykuyu sildim. "Saat kaç?" "Yedi buçuk."

"Anne," diye ısırdım, başımı sallayarak. "Neredeyse sabahın üçünde yattık. Neden şimdi uyandık?"

Dolaba doğru ilerlemeden önce gülümsedi. "Tatlım," diye bağırdı dolabın içinden. "Elbiselerin saat on birde burada olacak ve hazırlanman gerekiyor. Sonra saat dokuzda gelin partin, kayınvaliden ve Beau'nun ailesinden bazılarıyla kahvaltı yapacağız. Hepsi kadın." Dolaptan dışarı çıktı. "Ethan dışında tabii ki." Ona sıırttı. "Livvy'nin onur konuğu sen olduğuna göre, bu hafta kızlardan biri de sensin."

Ethan kapının yanında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve bir ayağını diğerinin üzerine atmış halde kapıya yaslanmıştı. Yüzüne eğlenen bir ifade yayıldı.

"Yani," diye ekledi annem, "erkeklere katılmak istemiyorsan tabii. Eminim Beau için sorun olmaz."

"Benim için sakıncası yok," dedi bana bakarak. "Livvy için buradayım. Eğer bu, haftanın geri kalanını Fransa'nın en güzel kadınlarıyla geçirmem gerektiği anlamına geliyorsa, öyle olsun."

"Ethan." Annem bir kız öğrenci gibi kıkırdadı.

Hafifçe kıkırdayarak gözlerimi devirdim. Onu nasıl etkileyeceğini her zaman biliyordu. Gözlerim bir yaz Avrupa'dan aldığım ve daha önce hiç giymediğim beyaz maksi elbiseyi tutan anneme kayarken, "Çok hoş," diye mırıldandım içimden.

"Bu elbise bugün için mükemmel olacak," diye açıkladı.

"Anne," diye vurguladım, hoşnutsuzca. "Haftanın geri kalanında beni giydirmeyi mi planlıyorsun?"

"Sadece en iyi şekilde görünmeni istiyorum."

"Kendi başıma giyinirsem en iyi şekilde görünemeyeceğimi mi söylüyorsunuz?"

"Tatlım, hayır." Bana doğru yürüdü. "Sadece çok özel bir hafta olduğunu ve daha şık görünmen gerektiğini söylüyorum."

Elbiseye uzandım. "Her neyse."

Bana uzattı. "Makyöze makyajınızı hafif yapmasını da söyledim. Gelinliklerden herhangi birini lekelemenı istemiyoruz."

"Anne, bana emirler yağdırmaya başlamadan önce biraz kahve alabilir misin lütfen?"

"Ethan'da zaten o var."

Ancak o zaman komodinin üzerinde bir fincan kahve olduğunu fark ettim. Gülümsedim ve bana getirmesi için başımla işaret ettim. Sessiz emrimi anladı ve getirdi.

"Tamam," diye ikna etti annem, dikkatimizi tekrar ona çekerek. "Kalk ve onlara doğru git, tatlım. Kuaför ve makyöz birazdan burada olacak ve onları bekletmek istemeyiz."

"Neden hemen şimdi süslenmek zorundayım?"

"Tatlım." Kocaman gözlerle bana baktı. "Kameraman ve fotoğrafçı her anı kaydediyor. Bu değerli anılara dönüp baktığında en iyi şekilde görüldüğünü bilmek istemez misin?"

"Bunu söyleyip duruyorsun ama bir glam ekibi olmadan en iyi halimle görünmediğimi bilmiyordum."

Ethan bana kahvemi uzattı. "Buna alışsan iyi olur Livvy. Yeni Bayan Hunter olduktan sonra, eminim yeni malikanende etrafında bir sürü insan olacak."

Geri çekildim. "Yeni neyim?"

Ethan omuz silkti. "Avcıların malikânelerinden birine taşınacağını düşünmüştüm."

"Oh... evet... muhtemelen yapacağımız şey bu."

"Onunla bu konuda konuşmadınız mı?"

"Henüz değil."

"Bu evlenmeden önce konuşmanız gereken bir konu değil mi?"

Neden bu konuda konuşmadık? Eğer bunu konuşmadıysak... başka neyi konuşmadık?

Ethen beni avucunun içi gibi tanırdı. Ne düşündüğümü ve ne düşündüğümü anlaması için sorusuna cevap vermeme gerek yoktu.

Aklımda.

Anne önerdi, "Ben umut sen iki seçmek onların mülkiyet Charleston'daki evine, ailenin yanına dönebilirsin."

Sertçe yutkundum. Bırakın benim olmayan bir malikâneye taşınmayı, taşınmayı bile hiç düşünmemiştim.

"Anne-"

"Biliyorum! Biliyorum! Biliyorum! Sen Bayan Bağımsız'sın ama evleniyorsun. Artık sadece seninle ilgili değil. Çocuklarınız olduğunda, yakınınızda olursam size yardımcı olabilirim."

"Anne, ne zaman çocuk sahibi olacağımızı bilmiyorum."

"Bu konuda da mı konuşmadınız?" Ethan sordu.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama annem araya girdi: "Beau bize hemen bebek sahibi olmayı planladığınızı söyledi."

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Evet, dün gece herkese bunu söylüyordu. Baba olacağı için çok heyecanlı. Küçük bir çocuk hayal edebiliyor musunuz? Beau Prescott Hunter III. Oh! Büyükanne olacağım için çok heyecanlıyım!"

Bir kaşımı kaldırdım. "Üçüncüsü mü?"

"Beau ikincisi. İlk oğlunuza başka ne isim verirdiniz?"

"Belki de adım atması için çok fazla baskı olmayan bir şey? Belki de ona daha fazla bireysellik kazandıracak bir şey?"

"Bunu ikinci oğlunla da yapabilirsin, tatlım."

"İkinci mi? Daha bir bebeğimiz olmadı ve şimdiden ikinci bebeği mi tartışıyoruz?"

"Elizabeth, bu ses tonu da ne?"

Ethan tek kelime etmedi. Yüz ifadesi nötrdü ve onu hiç okuyamıyordum. Bunu yapmasından nefret ederdim. Duygularını benden saklamak onun için her zaman çok daha kolaydı ve şimdi bu onun süper gücü gibi görünüyordu.

"Sanki tüm geleceğim benim için planlanmış ve bu konuda hiçbir söz hakkım yokmuş gibi hissediyorum."

"Bu doğru değil. Senin için her zaman en iyisini istediğimizi biliyorsun ve bir Hunter'la evleniyorsun, hayatım. Senden beklenen şeyler olacak. Eminim bunu biliyorsundur."

"Beklenen mi? Böyle mi?"

Endişemi hissetmiş olmalı. "Biliyor musun? şu anda tüm bunları tartişmamız için bir neden yok. Bu hafta sadece sen ve Beau'nun aşkıyla ilgili. Geri kalan her şey yerli yerine oturacak."

Olacak mı? Beau ne gibi şeyler bekleyecek? Ve neden bana bunların hiçbirini anlatmadı?

"Ama Ethan." Annem kolunu onun omuzlarına doladı. "Kızımızın bizimle birlikte eve geri taşınması harika olmaz mıydı?"

"Livvy'nin istediği buysa."

Kalbim ırpındı. Ne olursa olsun her zaman benim duygularımı düşünürdü.

"Haklısın," diye kabul etti annem. "Ama belki onu ikna edebilirsin." Glam ekibini almaya gitmeden önce ona g  z kırpıtı.

Yatağa geri düştüm. "Beni delirtiyor ve bu sirkin daha ikinci günü."

"Hayatınızın en mutlu haftası olması gereken b i r haftayı tanımlamak için ilginç bir kelime."

"Ne demek istediğimi biliyorsun Ethan."

"Ne demek istediğini biliyor musun Livvy?"

Öyle mi?

"Acele edip giyinsen iyi olur. Kayınvalidenizi buraya gelirken gördüm."

Ona doğru baktım. "Ne zamandır ayaktasın?"

"Birkaç saattir. Bazı işleri halletmem gerekiyordu."

"Hiç uyudun mu?"

"Bugünlerde fazla uykuya ihtiyacım yok."

"Hep çalışıp hiç oynamamak Ethan'ı sıkıcı bir ocuk yapar. Benim için bir hafta izin alabileceğini söylemiştin."

Ellerini önünde birleştirdi. "Ve işte buradayım." "Tüm zaman boyunca gizlice çalışacak mısın?" "Her zaman değil."

"Ethan..."

BÖLÜM YİRMİ İKİ

LIVVY

"BENİM İÇİN ENDİŞELENME. Ne olursa olsun senin için buradayım."

Kocaman gülümsedim. "Ve bunun için çok minnettarım. Akıl sağlığını ailemden korumama yardımcı olacaksın."

"Onlar sadece senin için en iyisini istiyorlar." "Her zaman onlarla aynı fikirdesin."

"Aynı fikirde değilim. Sadece bir gerçeği ifade ediyorum." "Evet, ama-"

"Ailem tarafından büyütülmedim." Böyle bir şeyden hiç bahsetmemişti. İnançla konuştuğunda nutkum tutulmuştu.

"Aile konusunda senden çok daha farklı bir bakış açısına sahibim."

Kendimi cesur hissederek, "Babanı gördün mü ya da onunla konuştun mu?" diye sordum. "Babamın canı cehenneme, Livvy."

Kaşlarımı çattım. "Bu bir evet mi?"

Konuyu değiştirdi. "Gelin partinde kimler var?"

İsteksizce iç çektim ve pes ettim. Bu, benimle asla tartışmayacağı tek konuydu. Bir kez bile.

Daha fazla bilgi almak için mücadele etmek yerine gülümsedim. Güvenebileceğim fazla kız arkadaşım olmadığını bildiğinin tamamen farkındaydım. "İki üniversite arkadaşım ve beş yüz kadar kuzenim var."

Geri adım atarak başını salladı. "Giyinmene izin vereceğim. Kahvaltıda görüşürüz. Masadaki tek horoz ben olacağım."

Güldüm, el sallayarak veda ettim.

Sabahın geri kalanında bir bez bebek gibi oradan oraya savruldu. Bir koltuktan diğerine geçerken, herkesin bana yönelttiği bitmek bilmeyen sorulara zar zor yetiŞebildim.

"Kaç çocuk yapmayı planlıyorsun?" "Nerede yaşayacaksınız?"

"Çocuklarınız için hangi isimlere karar verdiniz?"

"Özel okul planlıyor musunuz?"

"Onları hangi dine göre yetiştireceğinizi biliyor musunuz?"

Bir noktada, Özellikle gelinliklerimi denemeye başladıktan sonra odanın dönmeye başladığına yemin edebilirim.

"Bunların hepsi göz kamaştırıcı," diye belirttim. "Birini nasıl seçeceğim?"

Bayan Hunter, "Bunların seni etkilemesine sevindim, Elizabeth," diye cevap verdi. Bej rengi bir elbise giymiş, her zamanki gibi göz alıcı görünüyordu.

"Vay canına! Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Bu çok gerçek dışı. Daha önce hiç böyle bir şey giymemiştim," diye açıkladım, önümdeki boy aynasında Valentino denizkızı elbisesi içindeki kendime bakarken.

Kaledeki oturma odasını kendi gelinlik dükkanına dönüştürdüler. Odanın dört bir yanındaki raflarda elbise üstüne elbise asılıydı.

Her tarzda.

Her kumaŞtan.

Her tasarımcı.

Hiçbir şey yirmi bin dolardan daha ucuz değildi. Elbiselerin birkaçı yüz doların üzerindeydi.

Herkes üç farklı seçeneğe ihtiyacım olduğuna karar verdi. Bir tanesi tören için, bir tanesi tanışma, ilk dansımız ve akşam yemeği için ve sonuncusu da parti için. Düğünümüz akşam altıda başladı ve sabahın erken saatlerine kadar bitmedi. Ayrıca her biri için üç farklı saç modelim olması gerektiği konusunda da anlaştılar. Gecenin büyük bir kısmını

Malibu Barbie'sinin kızıl saçlı versiyonuymuşum gibi üstümü değiştirip saçımı yaptırıyordum.

"Buna alışsan iyi olur, benim değerli gelinim." Bayan Hunter elimi tutarak beni kendine çevirdi. "Yani, şu haline bak. Işıl ışılslın. Hayal gibisin. Tüünün tek örneğisin. Uzun, doğal kızıl saçlarından oğlumun çok sevdiği parlak yeşil gözlerine kadar. Çilleriniz genç ve sevimli ve makyajınız kesinlikle kusursuz. Bana güzel bir prensesi hatırlatıyorsun ve her prenses ihtişamı, altını ve elmasları hak eder."

Beau'nun annesi bana karşı her zaman sevecendi ve belli ki oğluna tapıyordu. Bununla birlikte, tipik bir Stepford eşiydi ama bu rolde gerçekten mutlu görünüyordu. Bay Hunter ona karşı özenli, ilgili ve çok sevecendi. Mutlu bir evlilikleri varmış gibi görünüyordu ve Beau bana aksini hiç söylemedi.

"Sen ve Beau muhteşem bebekler yapacaksınız. Beni büyükanne yapman için sabırsızlanıyorum. Ethan için tuttuğum dadıyı tutacaksın. Aynı kadın doğum uzmanını kullanacaksın. Aman Tanrım! Beau bebek için çok heyecanlıyım."

Dadı mı? DOĞUM UZMANI? Bebek Beau? Ne. Ne. Sikeyim mi?

Oda daha önce dönmüyorsa bile şimdi yan dönüyordu.

"K u s u r a b a k m a y ı n a m a çocuklarımı bir dadının büyütmesini istemiyorum, Bayan.

Hunter."

"Saçmalama hayatım. Sen her zaman anne olacaksın ama beş çocuk için yardıma ihtiyacın olacak. Özellikle de işinden ayrılıp evde oturan bir anne ve eş olduktan sonra. Senin işin ailenle ilgilenmek olacak."

"Bekle, ne?"

"Evet, Beau her zaman büyük bir aile isterdi. Ne yazık ki bana Beau'dan fazlası nasip olmadı ama o kadar mükemmeldi ki daha fazla çocuk sahibi olamamanın eksikliğini hiç hissetmedim."

Sanki alternatif bir evrendeydim. Eğer ailemin beni dinlemediğini düşünseydim, onunki çok daha kötü olurdu.

"Şimdi bu..." Bayan Hunter altın raflardan birinden başka bir elbise aldı.
"İşte bu... rüyalar böyle yapılır."

Resmen couture cehennemindeydim ve aynada kendime bakarken, bana bakan kadını tanıyamadım. Tamamen yabancıydı. Kendimin bir versiyonu bile değil, bambaşka bir insandı.

Kendi gelinliğimin içinde kendimi tanımamalı mıydım? Önemli olan kendim gibi görünmek değil miydi?

Bitmek bilmeyen sorulardan stırılarak benim için hazırladıkları sahneden indim ve uşaktan bir kadeh şarap istedim.

"Martello, lütfen beyaz şarap olduğundan emin ol," diye ekledi annem, mümkünse daha da kötü hissetmeme neden olarak. "İhtiyacımız olan son şey elbisenin üzerinde kırmızı bir leke olması."

Montajın geri kalanında aynaya bakarken hiçbir şey ve her şey hakkında düşünmedim. Kalbim dakikada bir mil hızla atıyordu. Elimde olmadan kayıinvalidemin tavrını izledim.

Onun tavırları.

Onun
soğukkanlılığı.

Konuşma şekli - her zaman ilkel ve düzgün. Onunla ilgili her şey mükemmellik çılgınlıkları atıyordu.

Saçları.

Tırnaklar

İ.

Makyajı ve kıyafeti.

Beau benden onun gibi olmamı bekleyecek mi?

Düşüncelerim de en az nabzım kadar hızlı atıyordu.

Alt dudağımı ısırdım, çocukluğumda edindiğim gergin bir alışkanlıktı bu. Birden Ethan'ın sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi uzaktaki duvara yaslandığını gördüm.

"Dudağını ısırmayı kes." diye mırıldandı.

Bu beni hemen başka bir yere ve zamana götürdü; bizi ipe asıp atlamadan önce onun sırtında asılı duruyordum.

Su ukuru. Beni ilk kez pmeden hemen önceydi.

Ne düşündüğümü biliyormuş gibi sırttı.

Aynadan birbirimize baktık, tıpkı Beau ve benim bir gece önce yaptığımız gibi. Önümde bir gelinlik içinde geleceğim, arkamda ise benden başka kimsenin onu gremediğı geçmişim duruyordu...

Ve ironi benim için kayıp değıldi.

ETHAN

Bir kez daha gözlerimi ondan alamadım ve cep telefonum siyah pantolonumun cebinde titreyene kadar da almak istemedim.

"Bu Ethan." diye cevap verdim.

Kimse beni duyamazdı. Odanın تنها bir köşesinde durmuş, Livvy'nin gelinlik denemelerini izliyordum. Bütün sabah onu oradan oraya savurmaları grlmeye değırdi. Özellikle de sorulara verdiğı cevapları mırıldanmasını izlerken Beau'yla çoktan iletişim kurduklarını dşnebilirdiniz ama kurmadıkları çok açıktı.

Ne tür bir ilişki bu?

"İyi günler Ethan," diye selamladı avukatım.

"Herhangi bir gelişme var mı?"

"Hâla Beau Hunter hakkında bulabildiğimiz her şeyi bulmaya çalışıyoruz. Dğnlerinde olduğunuza göre devam etmemizi isteyip istemediğınızı sormak için aramıştım."

Freddie uygulamaya başladığımdan beri benimle birlikteydi. Ondan sakladığım pek bir şey yoktu. Livvy ile olan durumumu biliyordu ve doğru şeyi yaptığımdan emin olmak için gösterdiği hassasiyeti takdir ediyordum.

Aynadan Livvy ile göz göze geldiğimizde, bunu doğrulamakta hiç zorlanmadım.

"Kesinlikle."

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

LIVVY

ERTESİ SABAH, bir haftalık düğün kutlamamızın üçüncü günüydü ve onlar tekrar golf oynamaya gitmeden önce kendimi Beau'nun süitine girerken buldum. Dün döndükten sonra onunla yalnız bir an bile geçiremedim ve geçirdiğimde de gece geç olmuştu ve bu konuyu daha fazla açmak istemedim.

Yine de uyumalıydım. Neredeyse hiç uyumadım, gecenin büyük bir bölümünde dönüp durdum ve kafamı kurcalayan tüm soruları düşündüm. Batı kanadındaki süitine girer girmez Beau beline sardığı beyaz bir havluyla banyodan çıkıyordu. Heykel gibi fiziğı kafamı karıştırtıyordu ve onun yerine onunla seks yapma arzusundan kurtulmam gerekiyordu.

"Erken kalkmışsın," dedi ve beni öptü.

Ona bakarak gülümsedim. Çok uzundu, neredeyse 1.80 boyundaki Ethan'la aynı boydaydı. Ancak Beau'nun görünüşü Ethan'inkinden tamamen farklıydı. Sarı saçları, yeşil gözleri vardı ve Ken bebeklerinin bir versiyonunu andırıyordu. Daha sert görünen Ethan'ın aksine kesinlikle güzel bir çocuktı. İkisi de yıkıcı derecede yakışıklıydı ve gittiğimiz her yerde kadınlar sürekli onlara bakıyordu.

"Gitmeden önce seni yakalamak istedim," diye ifade ettim.
"Döndüğünde, birlikte bir saniye bile yalnız kalamayacağımızı biliyorsun."

Kıçıma bir şaplak atarak inlememe neden oldu. "Bunun nereye gittiğini seviyorum." Hızlı bir hareketle bacaklarımı beline doladı ve beni yatağa taşıdı. "Tanrım, seni özlemişim."

"Beau, bu-"

Beni yatağa fırlattı ve kollarıyla başımın iki yanından tutarak beni içine hapsederken mükemmel bir şekilde üstüme uzandı.

"Peki." Boynumu öptü. "Fikrini değiştirmeme izin ver." "Ben ciddiylim. Konuşmamız gerek."

"Hâlâ konuşabiliriz." Göğsümden aşağıya doğru burnunu soktu. "Söylediğin her kelimeyi dinliyorum."

Bana bakması için çenesinden tuttum. "Sen bunu yaparken odaklanamıyorum." Kıkırdadı ve tüm göbeğimi titretti.

"O zaman devam etmem için daha fazla sebep var."

"Lütfen..."

"Pekâlâ." Dikkatini bana vererek durakladı. "Sorun nedir?" "Bir şey yok."

"Bir sorun varmış gibi görünmüyor."

"Sadece bazı şeyler hakkında konuşmak istiyorum, hepsi bu." "Ne gibi şeyler?"

"Tamam..." Derin bir nefes alarak, "Beau, ailenin mülklerinden birine mi taşınıyoruz?" diye sordum.

"Sen istemedikçe olmaz."

"Bundan emin misin?"

"Ne söylememi bekliyorsun?"

"Emin değilim." Omuz silktim. "Neden bana bunun bir olasılık olduğunu en başta söylemedin?"

"Artık bizimle hiçbir ilgisi yok."

"Dört gün içinde evleniyoruz. Bu daha önce konuşmamız gereken bir şey değil mi?"

"Şu anda bunu konuşuyoruz."

"Sadece konuyu ben açtığım için."

Başını yana eğdi. "Annem sana buna sebep olacak bir şey mi söyledi?"

"Hayır," diye kesin bir dille ifade ettim. "Annem yaptı. Ailenizin Charleston'daki mülküne taşınmamızı bekliyor."

"Sorunu anlamıyorum. Ailene daha yakın olmak istemiyor musun? Ethan?"

"İstiyorum ama aynı zamanda düşünmem gereken çok önemli bir işim var. Tüm hayatımı alt üst etmekten bahsediyorsun."

"Tatlım, kendi avukatlık bürosunu açabilirsin. Başka biri için çalışmana gerek yok."

Gözlerim büyüdü. "Görünüşe göre bunu çoktan düşünmüşsün?"

"Senin sahip olduğundan daha fazla değil." Bacaklarının üzerine oturdu. "Çocukluğunun geçtiği yere geri dönmekten başka bir şey istemezsin diye düşünmüştüm. İşin dışında seni Kaliforniya'da tutan başka ne var?"

"Hatalı olduğunu söylemiyorum. Sadece onca insan arasında annem tarafından gafil avlanmaktan hoşlanmıyorum. Eğer roller tersine dönseydi, senin de bundan hoşlanmayacağından neredeyse eminim."

Yüzündeki ciddi ifadeden bunu düşündüğü anlaşılıyordu. "Haklısın. Yapmazdım."

"Pekala... duyduğuma göre balayımızda beni hamile bırakmaya çalışıyormuşsun?"

"Seninle bir aile kuracağım için heyecanlı değilmişim gibi davranmayacağım." "Önce bunu konuşmamız gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Evlendikten sonra yapacağımızı hayal ediyorum."

"Yine," diye vurguladım. "Bu, evlenmeden önce konuşmamız gereken bir konu değil mi? Çünkü o yola girmeden önce bir süre evli kalmak istiyorum."

"Elizabeth, son on yıldır bir ayrılıp bir barışıyoruz. Daha ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"Kötü bir şeymiş gibi mi söylüyorsun?"

"Tatlım." Bana sevgiyle gülümsedi. "Neden hapı bırakmıyorsun ve ne olacağını kadere bırakmıyoruz?"

"Doğum kontrol hapını bırakmak kader değildir, Beau. Bu hazırlanmaktır."

"Hamileyken kilo almanla mı ilgili bu?"

"Tabii ki hayır." Gücenmiş bir şekilde doğruldum. "Neden böyle bir şey düşündün ki?" "Kadınların çoğunun korkusunun kocalarının onları bulamaması olduğunu sanıyordum.

Ama sizi temin ederim, karnınızın oğlum tarafından yuvarlaklaştırıldığını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Oğlun mu?" Kaşlarımı çattım. "Ya kız olursa?"

"Umalım da öyle olmasın."

Anlamadığım için başımı salladım. "Bir kızın nesi var?" "Küçük bir kızın hiçbir sorunu yok ve ben de bir kızım olması için sabırsızlanıyorum.

Ama küçük bir kızın onu koruyacak bir ağabeye ihtiyacı var. Ayrıca, ataerkilliğimize bir erkek çocukla başlamalıyız."

"Bizim ataerkilliğimiz mi? Bu da ne demek şimdi?"

"Livvy..."

"Bana öyle deme. Neden bana öyle diyorsun? Bana asla öyle demeysin."

"Neden yapamıyorum? Yoksa bu lakap sadece Ethan'a mı ait?"

Birden sinirlenerek geri çekildim. "Gerçekten bunu tekrar yapmaya mı çalışıyorsun? Bunu çoktan aştığımızı sanıyordum?"

"Elizabeth." Elimi tuttu. "Özür dilerim. Haklısın. Bunu çoktan geride bıraktık." Sözlerini tarttığı belliydi. "Ben sadece... Yani, *biz* çok ataerkil ailelerde yetiştik. İkimiz de bunu biliyoruz. Sanıyordum ki-"

"Çok fazla varsayımda bulunuyorsun. İşimi bırakıp Suzy Homemaker olmamı beklediğini mi söylüyorsun?"

"Eğer işinden ayrılmak istemiyorsan, bu senin seçimin. Annemle evlenmeye çalışmıyorum. Seni güçlü ve bağımsız bir kadın olduğun için seviyorum."

"Bunu mu demek istiyorsun?"

"Eğer ciddi olmasaydım bunu sana söylemezdim. Sevgilim, ailelerimiz seni rahatsız ettiği için üzgünüm ama geleceğimiz söz konusu olduğunda, bu *bizim* geleceğimiz. Onların değil. Seni çok seviyorum ve bundan sonra kimsenin ne düşündüğünü umursamadan seçimlerimizi birlikte yapacağız. Kaliforniya'da kalmak istiyorsan, kalabiliriz. Ailemin mülklerinden birine taşınmak istemiyorsan, öyle olsun. Umurumda değil. Bunların hiçbiri benim için önemli değil. Benim için önemli olan tek şey sen ve senin benim karım olman."

Kollarımı boynuna doladım ve omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissettim. "Tanrı'ya şükür! Ne kadar korktuğumu tahmin bile edemezsin. Benim ailem, seninkiler, tüm misafirlerimiz ve ailemiz... Aklımı kaçırmaya hazırım ve daha üçüncü gün. Konuşmadığımız onca şeyle ilgili bitmek bilmeyen sorulara yetişemiyorum ve bu beni çok korkutuyor."

Güldü ve rahatlatıcı bir jestle sırtımı sıvazladı. "Tatlım, bu ben ve sensin. Geleceğimiz için en iyisine biz karar vereceğiz. Seni etkilemelerine izin verme."

"Denerim. Ben sadece... Bilmiyorum... Böyle bir şey beklemiyordum. Kabullenmesi çok zor. Şu anda bir kraliyet düşünüyörüz."

"İkimiz de güçlü ve varlıklı ailelerden geliyoruz. Başka ne bekliyordun ki?"

"Öncelikle, ayrı yatak odalarında kalacağımızı düşünmemiştim."

"Biliyorum." Başını salladı ve ağzıyla boynumu okşadı. "Ama yakında bitecek ve bunu arkamızda bırakıp geleceğimize istediğimiz şekilde başlayabiliriz. Kimsenin bizden beklediği şekilde değil."

Ona daha sıkı sarıldım. "Söz veriyor musun?"

"Tabii ki." Yüzümü tutarak geri çekildi. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

"Evet."

"Güzel." Beni öptü.

"Çok şanslısın Beau. Bütün kadınlarla ve benim için planladıkları şeylerle uğraşmak zorunda değilsin. Sen sadece golf oynuyor, puro içiyor ve içki içiyorsun. Ethan olmasaydı çoktan çıldırmıştım."

"Bu durumda, sana ne kadar üzgün olduğumu göstermeme izin ver." İlerleyerek beni tekrar yatağın üzerine yatırdı. "Çok şanslıyım. Sana sahip olduğum için nasıl bu kadar şanslıyım?"

Gülümsedim, onun tüm dikkatinin tadını çıkarıyordum. "Özrümü bekliyorum."

Kıkırdadı. "Bana iki kere söylemene gerek yok." Yavaşça gövde mi gagalıyordu ki aniden kapısı çalındı.

Beau bağırdı, "Hazırlanıyorum. Yirmi dakika içinde dışarıda olurum." Kıkırdadım. "Yalancı."

"Şşşt," diye şakacı bir şekilde emretti, alt dudağımı hafifçe ısırıldı.

Kapıdan Ethan'ın sesini duyduğumda şaşırdım. "Livvy içeride seninle mi? Annesi onu arıyor."

"Sanırım bu devam edecek?" dedim.

Beau sinirli bir ifadeyle homurdandı. Üzerimden indikten sonra banyoya gideceğini düşünmüştüm ama onun yerine kapıyı açtı. Kapıyı ardına kadar açtı, böylece Ethan neyi böldüğünü anladı.

Ethan boğazını temizleyip başını eğmeden önce bir ona bir de bana baktı.

Beau onun rahatsızlığını görerek, "Elbette," diye yem attı. "Ben sadece nişanlığımın içinde kaliteli zaman geçiriyordum."

"Beau!" Hayal kırıklığı içinde başımı sallayarak azarladım.

"Beş dakika içinde bu kadar kaliteli zaman geçirilebileceğini düşünemiyorum." Ethan detaylandırdı. "Ama sanırım Livvy senin dayanıksızlığına alıştı."

"Tamam!" Yataktan fırladım, aceleyle aralarına girdim. Bornozumu daha sıkı kapatarak, "Bu notta. Gidebiliriz."

İhtiyacım olan son şey, kime daha çok ait olduğuma dair yeni bir sidik yarıştı. Beau'yu Öptüm ve Ethan'ı hızla kolundan tutarak oradan dışarı sürükledim.

Kulak misafiri olmadığımızda, "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, beş dakika boyunca içimde kaliteli zaman geçirmedim" diye onayladım.

Ethan muzipçe gülümseyerek kolunu omuzlarıma doladı ve kalenin diğer tarafındaki sütlerimize doğru yürümeye başladık.

"Merak etme Livvy. Bunun Beau için çok uzun olacağını biliyordum."

Gözlerimi devirdim. "Siz ikiniz hiç anlaşılamayacak mısınız? İki kuduz köpek gibisiniz, sanki ben sulu bir kemikten başka bir şey değilmişim gibi sürekli benim için kavga ediyorsunuz."

"Sen bir kemikten çok daha fazlasısın Livvy. Sen beş yıldızlı bir yemeksin."

"Büyüleyici," diye takıldım göğsünü okşayarak. "Şimdi, şimdiden korkmaya başladığım gelin yemeği için saatlerce hazırlanmam gerekiyor."

"Bugünden sonra programda ne kaldı?"

"Bakalım." Bunu düşündüm. "Yarın Perşembe, yani dördüncü gün, bu da gelin partisi demek oluyor ama Beau, arkadaşları ve diğer herkes katılacağına göre neden böyle adlandırıldığını bilmiyorum. Bence bu sadece başka bir parti vermenin ve ona farklı bir isim vermenin bir yolu. Cuma günü gelin partisi, Cumartesi günü bekarlığa veda partileri ve Pazar günü de tören ve düğünün yapılacağı büyük gün olacak."

"Gelin partisi yarın saat kaçta?" "Öğleden üçe kadar."

"Tamam, bittikten sonra." Bana baktı ve sert bir ses tonuyla "Sen benimsin" dedi.

Kocaman gülümsedim. "Sanırım bunu başarabilirim. Aklıma gelmişken, annem beni neden arıyordu?"

Ethan bir kez daha muzipçe sırıtarak, "Annen seni mi arıyordu?" diye itiraf etti.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

ETHAN

SON bir buçuk gün sanki bulanık geçmiş gibiydi. Livvy'nin evlilik tavsiyelerini bir kez daha dinlemek zorunda kalırsam, kendimi kaybedecektim. Bu kadınların yarısı kışkırlardan ısıtılsa iyi bir evliliği anlayamazdı.

Kafamda bir içkiyle gelin partisi için düzenlenen ziyafet salonuna girdim ve hemen Livvy'nin yaşlı adamıyla karşılaştım.

"Ethan," diye selamladı Bay Collins elimi sıkarak. "Her gün kadınlarla nasıl vakit geçiriyorsun? Livvy'ye bize katılmanda bir sakınca olmadığını söyledim ama o da senin için bir sakınca olmadığını söyledi."

"Öyleyim efendim, ama davetiniz için teşekkürler."

"Sen iyi bir adamsın." Omuzumu kavradı. "Eminim tüm eşlerin kocalarından şikâyet ettiğini duymuşsundur, söyle bana, Bayan Collins'e karşı nasıldım?"

Kıkırdadım. "O kadar da kötü değil."

"Bunu duymak harika." Kendi içkisini benimkiyle tokuşturdu. "İşler nasıl? Tüm başarılarından dolayı seni tebrik etmek için seninle bir an bile yalnız kalamadım gibi hissediyorum. Kariyerini başından beri takip ediyorum ve bir girişimciden diğerine, sadece dört yıl içinde başardığın her şeyden çok etkilendim."

Bana böyle bir şey söylemesini hiç beklemiyordum ve biraz şaşırmıştım.

Alaycı bir sesle, "Biliyorum. Biliyorum. Yıllar boyunca her zaman senin hayranın olmadım ama Livvy'nin gitmesine izin verdiğinde bana kendini gerçekten kanıtladın. Küçük kızımın bağımsızlığını kazanmasına izin verdiğin için sana sonsuza dek minnettar kalacağım. Ve şimdi ona bir bak, Kaliforniya'da en iyi hukuk bürolarından birinde avukat ve bir Hunter'la evleniyor. Daha fazla gurur duyamazdım."

"Evet, görünüş aldatıcı olabilir, efendim."

Gözlerini bana dikti. "Beau'dan mı bahsediyorsun? Onaylamıyor musun?"

Omuz silktim. "Benim ne düşündüğüm önemli değil. Önemli olan tek şey kızımızın mutlu olması."

"Ethan, eğer Beau hakkında bir şey biliyorsan-"

"Peki ya ben?" Kolunda Livvy ile Bay Collins'in yanına yürüyen Beau söze karıştı.

"Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," dedi Bay Collins ve uzaklaşırken telefonunu eline aldı.

"Ben de Bay Collins'e görünüşün aldatıcı olabileceğini söylüyordum."

"Daha fazla katılamazdım." Beau, "Seni gözleriyle siken kadından başlayarak, Ethan."

Bakışlarım Varissa'nın bana doğru geldiğini görmek için kaydı.

Sikeyim.

"Ethan." Önümde durduğunda yüzünde bir gülümseme belirdi. "Burası seninle karşılaşmayı düşüneneğim son yerdi." Eğildi, önce sol yanağını sonra da sağ yanağını öptü.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Beau aramızda bir ileri bir geri bakarak sordu.

Livvy, "Sanırım herkes onun kim olduğunu biliyor, Beau," diye cevap verdi.

"Oh, dur..." Varissa onu elinin tersiyle itti ama içten içe bu iltifat hoşuna gitmişti.

Ne de olsa o bir süper modeldi.

Saniyeler içinde birkaç kişi etrafını sararak onunla fotoğraf çektiirmek isterken Beau da aniden etraflarını saran konuklarla ilgilenmeye başladı.

Geri çekildim, onun yerine bara doğru yürüdüm. Bir içkiye daha ihtiyacı vardı. Barmene bahşış verdikten sonra kendimi Livvy'yle nişan/karşılama partisi gecesi durduğumuz balkonda buldum.

Livvy'nin arkamda durduğunu fark etmem uzun sürmedi. Onu odanın her yerinden hissedebiliyordum. Yine de bunun hoş bir sohbet olmayacağını düşünerek varlığını belli etmesini bekledim.

Birbirimize olan derin bağımız o anda çok güçlüydü. Böyle gecelerde gökyüzüne bakar, Livvy'nin benimle birlikte kilometrelerce öteden onları izleyip izlemediğini merak ederdim. Sık sık, eğer Kaliforniya'ya taşınmayıp Charleston'da kalsaydı her şeyin farklı olup olmayacağını düşünürdüm.

Hamilelik korkumuzu ya da daha kötüsünü düşündüm... Eğer gerçekten hamile olsaydı.

İster uyanık ister uykuda olayım, yüzlerce soru düşüncelerimi tüketiyordu.

Tek istediğim onun için doğru olanı yapmaktı. Bu süreçte kendime zarar versem bile. O gittikten sonra bende değişen tek şey kalbimi asla başka bir kadına vermemem oldu.

Hiç kimseye açılmadım.

Kimsenin içeri girmesine izin vermedim.

Kız arkadaş yoktu.

Randevu yok.

Bu şekilde bir ilişki yok.

Livvy her parçama sahipken değil. O benim başlangıcım ve sonumdu. Nişanlısının kollarındayken bile sonsuza dek benim bir parçam olacaktı.

O kadar nefret ettiğim bir orospu çocuğuydu ki, henüz elimde onu suçlayacak bir kanıt yoktu. Günler sona eriyordu ve

yakında, hiç zamanım kalmayacaktı.

Livvy düşünce zincirimi kırarak alaycı bir şekilde, "Süitinizde Varissa ile özel bir yat, iş gezisi yapmayı mı planlıyorsunuz?" diye sordu.

Kendimi tutamayarak kollarımı korkuluklara dayayıp döndüm. "Sesin kıskanç mı geliyor?"

Kararlı bir şekilde başını salladı. "Giymiyorum. Ama başka birinin gelin partisine katılırken vücudunuzu zar zor örten dar bir elbise giymeyeceğinizi düşünürdünüz."

"Fark etmemiştim. Ne giydiğine bakmakla meşguldüm."

Onu bir aşağı bir yukarı süzerken, önü dekolteli beyaz straplez elbisesine hayranlıkla baktım. Sağ kalçasına kadar uzanan yüksek yırtmacı ile karşı konulmaz vücudunun her bir kıvrımını vurguluyordu. Saçları iri bukleler halinde gevşekçe akıyor ve yüzünü çerçeveliyordu. Elimde olmadan her özelliğini, özellikle de kırmızı dudaklarını fark ettim.

"Odadaki her erkeğin dikkatini çekti." "Evet, nişanlınıniki de dahil."

Bana ters ters baktı.

"Beau'nun kışına binmen gerekmiyor mu, benimkine değil?" Sorumu duymazdan geldi. "Onu buraya sen mi davet ettin?" "Onu ben davet etmişim gibi mi görünüyor?"

"O zaman neden burada?"

"Sizin tahmininiz de benimki kadar iyi, ama bu yüksek sosyeteğe ait bir kutlama. Muhtemelen büyük gününüze daha fazla dikkat çekmek için davetli listesindedir."

Livvy kıskançlığını gizlemeye çalışmadı ve ben de her saniyesini sevmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

"Onunla kaç kez birlikte oldun?"

"Sayılamayacak kadar çok." Duvarı ittim, bilinçli bir şekilde Onu.

Bunca yıldan sonra, parlak yeşil gözleri hala Basit bir bakış ya da gülümsemeyele dizlerimin üzerine çöktüm. Bakışlarındaki bir şey bana

çok şey ifade etmek istiyordu. İşte oradaydı, kızım, ben onu içtenlikle arzularken düşüncelerinde kaybolmuştu.

Kokusu.

Onun
dokunuşu.

Onun zevki.

Onu
arzuluyorum

.

Ona
ihtiyacım
var.

Onu mümkün olan her şekilde istemek.

Sahiplenme duygusu hızla üzerime çöktü ve aramızdaki küçük mesafeye yayıldı.

"İşte buradasın Ethan," diye araya girdi Varissa ve beni olduğum yerde durdurdu.

"Her yerde seni arıyordum." Livvy'ye döndü. "Senden muhteşem bir gelin olacağını söyleyebilir miyim? Nişanlın senden bahsetmeden duramıyor. Umarım bir gün ben de böyle bir aşk bulurum, ama kim bilir... belki düğünün bana şans getirir." Sanki bir işaretmiş gibi Varissa benimle göz göze geldi. "Buketi yakalamak isterdim."

Beau, "İşte benim muhteşem gelinim," diye haykırarak onun eline uzandı. "Bay Charlesworth sizinle tanışmak istiyor." Varissa ve bana başıyla işaret etti. "Bize izin verirsiniz."

Onlar gittikten sonra Varissa sırtı. "Benimle dans et."

Sadece başımı salladım ve elimi tutarak beni dans pistine götürdü, ben de kolumu onun beline doladım. Sol elini omzuma koydu ve diğer ellerimizi yanlarımızda birleştirdik.

Varissa bacağını benimkinin arasına koymakta tereddüt etmedi, böylece kalçama binmiş oldu.

Aramızda mesafe olmasına izin vermedi ve kulağıma mırıldandı: "Seni çok özledim Ethan."

Livvy görüş alanına girdiğinde, bize doğru hançer gibi bakmaya

başlamıştı bile. Her zamanki gibi nişanlısı ona aldırış etmiyor, daha çok

kimin kıcını öpüyorsa. Livvy'nin sınırlarının sonuna kadar zorlandığını fiziksel olarak hissedebiliyordum. Gözleri canileşirken, burun delikleri bir anlığına alevlenirken sakinliği bir anlığına bozuldu.

Bu sadece zaten bildiğim şeyi doğruladı. Beni hala seviyordu.

Kalp.

Bede

n.

Ruh.

Livvy'nin ateşli bakışları tenimi yakarken Varissa ile dans etmeye devam ettim.

Hiçbir şey beni onun tepkisine hazırlayamazdı.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

ETHAN

Her zaman sadakatle dikkatimi ve bağlılığımı çeken tek kadın olduğunu çok iyi biliyordu.

Şarkı bittikten sonra Varissa tuvalete gitti ve ben de Livvy'den dans etmesini istedim. Sebepsiz yere sinirlenmiş olmasına rağmen kabul etti. Yapmak isteyeceği son şey olay çıkarmaktı ve benden uzaklaşırsa tam da bu olacaktı.

Kolumu beline doladım, sağ elini sol elimin içine yerleştirdim ve onunla dans etmeye başladım.

"Siz ikiniz bu gece yatıya kalacak mısınız?" "Ne fark eder ki?"

"Çünkü benim odam seninkinin yanında ve o da çığlık atan birine benziyor." Göğsümden biraz fazla sert bir şekilde iterek dönüşe geçti ve tekrar tutuşumuza döndü.

"Senden daha yüksek sesle konuşmuyor."

Dudakları aralandı ve ben de sağ elimi şefkatle ensesine götürdüm ve odanın içinde sanki sadece iki kişı varmışız gibi zahmetsizce dans etmeye başladık. Dışarıdan bakan biri için biz sadece birlikte dans eden iki en iyi çocukluk arkadaştık.

"Her neyse," diye tersledi Livvy, sanki onu anlamamışım gibi davranarak.

Orkestranın kemanları türkünün en yüksek noktasına ulaştığında sol kolunu boynuma doladım. Birbirimizin gözlerinin içine baktık.

Gözler ve müziğin yoğunluğu **b i z i** ele geçirdi ve sadece ateşli ifademizin çılgınlığını arttırdı.

O kadar yoğun bir şekilde doluydu ki zorlukla dayanabildim ve ona hatırlatmak zorunda kaldım...

"Livvy, sen sonsuza dek benim kıızımsın."

LIVVY

Gözümü kırptım ve bir anda tekrar o balkonda duruyordum. Orkestra içeriden uzaktan çalmaya devam ediyordu. En son ne zaman kıpırdamadan durduğumu ve ilk defa hissettiğim manzarayı takdir ettiğimi hatırlayamıyordum.

Kalenin üzerinde dans eden dolunayın altında aradığım kaçıışı hiçbir yerde bulamadım. Sadece karanlık etrafımı sarmıştı, tıpkı şu anda kalbimden yansıyan hüznün gibi. Rüzgârın ağaçları savurmasını ne kadar süre izlediğimi bilmiyorum, zihnimin her şeyin bu kadar karmaşık olmadığı bir zamana gitmesine izin verdim.

Beau'yu seviyorum ama neden onlar dans ediyor diye her yeri yakıp yıkmak istiyormuşum gibi hissettim?

Ethan'ın uzun süredir gömülü olduğunu düşündüğüm duyguları nasıl hâlâ ortaya çıkarabildiğini bilmiyordum. Beni en çok rahatsız eden şey onun süper modelle dans etmesi değildi. Onun yerine dans ettiği kadın olmak istememdi.

Son birkaç gündür Ethan'ı izlemek oldukça güzel bir manzaraydı. Yaydığı güç.

Herhangi bir odayı yönetme şekli.

Ethan Carter gerçekten de babamın her zaman evlenmemi istediği adama dönüştü. Kendi çapında bir Beau Hunter'dı.

Nişanlım ve benim gibi ağzında gümüş kaşıkla doğmak yerine milyarder oldu.

Beklenmedik bir şekilde Ethan'ı arkamda hissettiğimde ne kadar süre orada kaldığımı bilmiyorum. Ama o anda dönüp onunla yüzleşemedim. Bu çok zordu. Karşı konulamaz duygular dayanılamayacak kadar ağırdı ve onun bu duyguların içini görebileceğini biliyordum.

İçimi görebiliyordu. Beau'nun
göremediği şekilde.

Yapamadım.

Ethan'ın vücudumun derinliklerinde uyandırdığı amansız duygulardan sıyrılarak bir şeyler söylemek için ağzımı açtım.

Herhangi bir şey.

Ama sadece sessizlik vardı.

Aramızdaki mesafeyi ilk kapatan o oldu. Zihnimin ön saflarında yüzeye çıkan iç savaşa sadece bir yenisi eklenmişti. Düşüncelerim bir kağırgaya dönüşmüştü.

Aklımdan.

Kalbime.

Vücudumdaki her kemiğe.

Arkamda beliren varlığı dayanılamayacak kadar büyük olduğunda yere baktım. Nefesim kesildi ama olduğum yerde sabit durmaya devam ettim.

Kıpırdamadım, yerimde sabit kaldım.

Zar zor nefes alıyor gibiydim.

Kendimi tamamen savunmasız ve savunmasız hissettiğim bir andı, bu da yapabildiğim tek şeyi paylaşmamı kolaylaştırdı...

"Hâlâ o yazı düşünüyorum. Balo gecesinden son vedamıza kadar. Aklımdan çıkmıyor Ethan. Bilmek istediğin bu mu?" Gözlerimin yaşla dolduğunu hissedebiliyordum. "Uzaklaştım çünkü bunun ikimiz için de daha kolay olacağını düşündüm. Arkadaşlığımız bunu feda edemeyeceğimiz kadar önemliydi.

Seninle gerçek bir ilişkim vardı. Ancak bu sana duyduğum sevgiyi ortadan kaldırmadı. Hâla sana karşı hissettiğim aşkı." Duraksadım ve duygularımın beni ele geçirmesini engellemek için boğazımı temizledim. "Her ne kadar aramızda olanların arkadaşlığımızı değiştirmeyeceğine yemin etsek de, değiştirdi. Sahip olduğum tek şey sendin, sonra yalnız kaldım ve Beau'yu buldum. Yıllarca bir parçam sana duyduğum sevgiyi onunla değiştirmeye çalıştığımı hissetti."

Kollarımı rahatlatıcı bir hareketle karnıma doladım, umutsuzca dökölmekle tehdit eden anıları tutmaya çalıştım. Geçmişi ve geleceği dőřünerek gözlerimi kapattım ve dokunmamamıza rağmen onu her yerde hissettim.

Saklanmak yoktu... Ondan.

Benden.

Bizden.

Orada onunla birlikte durmak, bilmesini istemediğim her şeyi ona anlatmak bana fiziksel olarak acı veriyordu, ta ki sonunda dőnöp ona bakana kadar. Yüz ifadesi benimkini yansıtıyordu, neredeyse nutkum tutulacaktı.

"Beau'yu seviyorum Ethan. Ama uzun zamandır haklıydı. Seni onun ve her şeyin önüne koydum. Yine de yol boyunca bir yerlerde... ona aşık oldum."

Yüzünü buruşturdu ve onu incittiğim için nefret ettim.

"Seni başka bir kadınla kıskanmaya hakkım yok. Sen benim değilsin. Hiçbir zaman da olmadın. Tanrı aşkına, ben evleniyorum. Seninkine karışmaya hiç hakkım yok. İstediğin kişiyle birlikte olmakta özgürsün ve en yakın arkadaşımın kendine ait bir aşk bulma ihtimali yüzünden öfkelenmem utanç verici. Bu bencilce ve sana haksızlık ve ben böyle hissettiğim ve kim bilir ne kadar zamandır birlikte olduğun biriyle birlikte olduğun için kendini kötü hissettirdiğim için utanıyorum."

"İşte burada yanılıyorsun Livvy. Ben her zaman senin olacağım, sen de her zaman benim olacaksın."

"Üç gün içinde evleniyorum Ethan. Birinin hayatı olacağım, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana kadar ona sahip olacağım ve onu tutacağım. Ben onun çocuklarının annesi olacağım, o da benimkilerin babası olacak. Artık bana böyle şeyler söyleyemezsin. Bu doğru değil."

"Bizimle ilgili her şey doğru."

"Yeter!" Biraz fazla yüksek sesle bağırdım ama orkestranın gürültüsü sesimi bastırdı.

Olay çıkarmak ya da gereksiz yere dikkatleri üzerimize çekmek istemedim. Özellikle de nişanlığımın yanında. Beau bunların hiçbirini hak etmiyordu ve buna bir son vermeliydim. Bunu uzun zaman önce yapmalıyım ama Ethan'ı yıllardır ilk kez başka bir kadınla görüyordum.

Bu beni hiç beklemediğim şekilde incitti ve kendimi daha da kötü hissetmeme neden oldu. Ben o kız değildim. Beau'ya bağlıyım ve bunu kendime kanıtlamam gerekiyordu.

Ben
onundum.
Sadece
onun.

Geçmişimizi, yazımızı ve aramızdaki her şeyi resmen geride bırakmak için yapmam gerekeni yaptım. Ellerimi yumruk yaparak, henüz söylemediğim halde dilimde akü asidi tadı veren kelimelerle savaştım. Sadece onları düşünmek bile onları söylemek istememe konusundaki endişemi bastırıyordu.

Bunu yapmalısın Livvy. Bunu müstakbel kocana borçlusun.

Kararlı bir ses tonuyla, "Sen sonsuza dek benim en iyi arkadaşım olacaksın, ama artık seni onun önünde bir kaideye koymaya devam edemem" dedim.

"Livvy-"

"İlk önce senin olduğumu asla unutmayacağıma dair sana söz verdiğimi biliyorum."

Gözleri o kadar büyük bir duyguyla açıldı ki neredeyse beni yere serecekti.
Göt.

"Çok üzgünüm Ethan."

Güçlü olmak zorundaydım. Ağzımdan çıkar çıkmaz pişmanlık duymama rağmen, "Sana o sözü asla vermemeliydim" diye açıkça ifade ettim.

"Bu yüzden mi kolyemi takmayı bıraktın?" Ona yalan söyleyemezdim.

Hiç yapamadım.

Bundan nefret ettim.

Tek kelimeyle ikimizi de öldürdüm... "Evet."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

LIVVY

ETHAN onu balkonda tek başına bıraktıktan sonra ortadan kayboldu. Gecenin geri kalanında onu görmedim ve daha da kötüsü Varissa'yı da görmedim. Parti ile dikkatimi dağıtmaya çalıştım ama işe yaramadı. Kaç misafirle konuşursam konuşayım aklımın bir köşesinde hep o vardı.

Beau'nun Varissa ve Ethan'ın da gittiğini fark etmesi ve muhtemelen birlikte olduklarını işaret etmesi de yardımcı olmadı. Odama döndüğümde saat sabahın üçünü geçiyordu. Duvarlar betondan yapıldığından, odasından gelen hiçbir şeyi duyamıyordum.

Elim havada, kapısını çalma arzusuyla mücadele ettim. Nihayetinde, ne yapıyor olabileceklerine dair gerçeği öğrenmeden odama girdim. Önemli değilmiş, umurumda değilmiş gibi davranmaya çalıştım ama bu imkânsızdı. Bütün gece yan odada sevişirkenki görüntüleriyle yatmak zorunda kalmam, işkencenin en zor şekliydi.

Ki bu tamamen ve tamamen saçmaydı.

Ertesi sabah çok geç oldu ve ben yarı yarıya onun elinde kahveyle odama girmesini ya da en azından bütün hafta olduğu gibi annemle gelmesini bekliyordum.

O Cuma sabahı, bu iki şeyden hiçbirini yapmadı. Bir kez daha hiçbir yerde bulunamadı ve ben de kapısını çalmaya cesaret edemedim.

artık orada olmama ihtimaline karşı. Gelin partim o sabah olduğu için rahatlamak yerine Ethan ona da katılmadı.

Zor durumda kaldığım için, herkese beklenmedik bir şekilde bir işe gittiği ve bize katılamayacağı yalanını söyledim. Gelin partisi, duymak istemediğim evlilik tavsiyeleri ve açılması gereken çok sayıda hediye ile doluydu. Sonunda bittiğinde, biraz yalnız kalmak için aceleyle odama döndüm.

Bir gece önce zar zor uyumuştum ve tüm hafta boyunca bitkin ve duygusal olarak tükenmiş durumdaydım. Ethan ve ben öğleden sonrayı birlikte geçirecektik ama onun Charleston'a geri döndüğünü düşünmeye başlamıştım.

Beyaz elbisemi çıkarıp üzerime bir kot pantolon ve atlet giydim. Beau birkaç saat daha dönmeyecekti, yani Fransa'ya indiğimizden beri uyuduğum zamanlar dışında ilk kez yalnızdım.

Pencerenin yanındaki okuma köşesinde oturmuş, amaçsızca bahçeye bakarken düşüncelerim bir mil hızla ilerliyordu ki kapı çalındı.

"Geliyorum!" Açarak duyurdum.

Kalbim hemen yere düştü, onu görmeyi hiç beklemiyordum.

"Ethan," diye usulca selamladım, bana her zaman bir şeyler yapan dingin gözlerine baktım.

Orada öylece durup bir an için birbirimizin varlığında kaybolduğumuzda aramızdaki sessizlik sağır ediciydi. Birbirimizi sanki dün gece hiç görmemişiz gibi içimize çektik. Ağzından çıkan her hızlı nefeste dudaklarının nasıl hareket ettiğini izledim. Onun kalbinin de benimki kadar hızlı attığını biliyordum.

Saçlarının açık pencerelerden esen rüzgârla dalgalanışını, belirgin yüzünü ve yalnızca bana odaklanmış yoğun bakışlarını çerçeveleyişini izledim.

Kaslı göğsünün i n i p kalkışını izledim, sanki senkronize olmuşlar gibi benimkini yansıtlıyordu.

Özellikle bana bakışını izledim. Artık zihnimde, hafızamda, her zerremde yer etmişti.

Saçlarımı gelişigüzel yüzümden uzaklaştırdığında, yine de tek kelime etmedi.

Bana açıkça gösterdiği duygular tüketiyordu... Ona dokunabiliyordum.

Hisset.

Tadına
bak.

"Merhaba Livvy," der demez kalbim çarptı, midem yine bulandı ve ağzım açık kaldı.

"Merhaba Ethan" diyene kadar ona karşı nasıl davranacağımı bilemediğim için gülümsememi gizledim.

Benden asla saklanmaya çalışmadı. Koşullar ne olursa olsun bana her zaman gerçek yüzünü gösterdi.

Ne gördüyseniz onu aldınız. Ne dediyse onu kastetti. Görmek istesem de istemesem de.

Sertçe yutkundum, ona Varissa'yla birlikte olup olmadığını sormak için can atıyordum. "Hadi ama." Sinsi bir sırıtışla başını salladı.

Kaşlarım birbirine çarptı. "Nereye?"

"Fark eder mi? Öğleden sonra benimsin, unuttun mu? Benimle bir gezintiye çık. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Elime uzandı ve ben onun elini tutarken kararlılığım hızla kırıldı. Bizi götüreceği yere götürürken duygusallaşmamaya çalıştım ama bunu yapmamak çok zordu. Birbiriyle çelişen sonsuz duygu akışı zihnimde dönüp duruyor, kalbimi parçalıyordu. Konu ona geldiğinde kafam daha da karışıyordu, ama öncekinden çok daha farklı bir şekilde.

Bir anlığına gözlerimi kapattım, nasıl durduracağımı bilemediğim duygularla dolup taşmıştım. Midemde beliren hissi görmezden gelmeye çalıştım, onun yerine bizi götürdüğü güzel manzaralı rotaya odaklandım. Umutsuzca yüzümdeki taze esintinin tadını çıkarmaya çalışırken düşüncelerim hiç durmadı. Ethan'la anı yaşamaya çalıştım, bu uzun sürmeyecek olsa bile. Onun her zaman sağladığı sığınağı aradım, onun haberi olsun ya da olmasın.

Ethan'la ilgili bir başka şey daha vardı.

Çoğu insanın görmezden gelmeye çalıştığı gerçekleri görmek istedi.

Bana bakışı, benimle konuşması, beni dinlemesi. Her gülüşü.

Her kahkahada.

Dudaklarından dökülen her kelimenin bir anlamı vardı. Ne kadar büyük ya da küçük olduğu önemli değildi.

Oradaydı.

Kimsenin yaklaşamayacağı bir şekilde kalbime kazındı. Onlara izin verdiğimden değil.

Nişanlımla bile.

Ethan yavaşlayıp تنها bir yola saptığında üzerinde şöyle yazıyordu *Özel Mülk* girişinde, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Gülümsedi ve arabasını ormanın içinde derme çatma bir park yerine çekti. Kırsal alandaydık ve ben daha ne olduğunu anlamadan, sanki aklımlı okuyormuş gibi, başını yana eğdi ve söyleyeceği şeyle beni baştan çıkardı.

Dudaklarımı yaladım, ağzım aniden kurudu. Yaramaz bakışları dilimin hareketini gölgeledi. Sıcaklığını da yanına alarak cipten yavaşça indiğinde onu takip ettim. Aracın kaputunu yuvarladıktan sonra döndü ve elimi tutarak bizi çimentolu bir yürüyüş yoluna götürdü. Gözlerim hızla ondan aniden önümde beliren sürprize kayd.

"Aman Tanrım." Orada, gözlerimin önünde, Fransa'daki kendi küçük su birikintimiz vardı.

Buna inanamadım.

"Burayı nasıl buldun?"

Kocaman ve genişçe gülümsedi ve ardından olanlar o kadar hızlı gerçekleşti ki, geldiğini hiç görmedim. Bir anda beni omzunun üzerinden sanki hiçbir şey değilmişim gibi fırlattı ve suya doğru sürükledi.

"Ethan! Sakın buna cüret etme!"

Tabii ki beni dinlemedi. Dinlemesini beklediğimden değil. Bir anda beni dereye attı. Sonraki bir saat boyunca, önlerinde koca bir hayat olan iki genç gibi suyun içinde oynadık.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diye haykırdım, gün batımını izlemek için suyun içinde onun yanına otururken.

"Yüzlerce kişiye yemek servisi yapmadan biraz eğlenebileceğinizi düşündüm."

"Yaptığımı düşündüğün şey bu mu?"

"Livvy, sen her zaman insanları memnun eden biri oldun. Özellikle de ailen söz konusu olduğunda."

"Evet," dedim.

Haklıydı, bu yüzden onunla bu konuda tartışmanın bir anlamı yoktu.

"Sizce bir Avcı ile evlenmeseydim, ailem düğünümü yine de yılın sosyal olayı haline getirir miydi? Bu hafta için tek bir şey bile seçmedim. Bu normal mi? Gelin genellikle kendi büyük gününde söz sahibi olmaz mı?"

Omuz silkti. "Yanlış adama soruyorsun. Eğer sen olmasaydın, yalnız büyürdüm. Annen ve babanın seni sevdiği gibi beni seven iki ebeveynim yok. Protokolden emin değilim ama bunun babanın her zaman yüksek profilli olmasıyla da bir ilgisi olduğunu varsayıyorum. Şimdi her zamankinden daha fazla."

"Doğru..." Kendimi tutamayarak, "Dün gece balkonda konuştuktan sonra nereye gittin?" diye sordum.

"Odama geri döndüm ve kapınızı çalana kadar biraz çalıştım."

Onu bir aşağı bir yukarı süzerken dayanamadım. "Varissa ile birlikte miydin?" "Evet." Başını salladı. "Öyleydim."

Kalbime kocaman bir bıçak saplanmış gibi hissettim.

Ağlama Livvy. Lütfen ağlama.

"Böylesine romantik bir ülkede sana eşlik edecek birilerinin olmasına sevindim."

"Peşinde olduğum şey onun arkadaşlığı değildi."

"Evet, tamam. Detaylara ihtiyacım yok, Kazanova."

"Aslında, yalnız kalmak istemekten başka bir şeyin peşinde değildim." "Ne olmuş yani? Onunla seks yaptıktan sonra mı evden kovdun?" "Onun gibi bir şey."

"Çok nazıksınız." "Bir şey hariç."

Alay ettim, "Duymak için sabırsızlanıyorum."

"Onu becermeden önce kovdum."

Rahatlamamış gibi davranarak kıkırdadım.

Kendi omzuyla omzumu dürttü. "Milyonlarca kızın seninle yer değiştirmek isteyeceğini biliyorsun."

"Biliyorum ve nankörlük etmeye çalışmıyorum ama istediklerimin ailem için önemli olduğu bir zaman hatırlamıyorum. Anlıyor musunuz? Her zaman ya hizaya gelirsin ya da başka bir şey."

"Daha kötüsü de olabilirdi. Hatırlamadığın bir annen ve milyarlar kazanana kadar seni umursamayan bir baban olabilirdi."

Onlardan bahsetmesine şaşırarak yüzümü ona döndüm. "Babanla konuştun mu?"

"Yakın zamanda değil."

"En son ne zaman oldu?"

"İki yıl önce."

"Vay canına... Bunu bana hiç söylememiştin."

"Bir gece beni rastgele arayıp merhaba bile demeden para istemesinden başka söyleyecek bir şey yok."

Kalbim onun için kırıldı. "Çok özür dilerim. Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum, ama ne var biliyor musun? Siktir et onu," diye çıkıştım. "Onsuz başardığın her şeye bir bak. Ona rağmen. Sen Ethan Carter'sın, *Forbes'a*, *New York Times'a* kapak oldun, kelimenin tam anlamıyla dünyanın en zengin adamlarından birisin ve bunların hepsini kimse seni zorlamadan ya da sana yardım etmeden kendi başına yaptın."

"Sen vardın," diye ikna etti, bakışlarını bana kilitleyerek. "Bunu atlatmamı sen sağladın. Sen benim sadece en iyi arkadaşım değil, aynı zamanda ailemsin. Seni seviyorum Livvy. Seni her zaman seveceğim."

Parmaklarının tersiyle yüzümdeki saçları usulca tararken gözlerim yaşardı. Birinin evinden gelen müzik ağaçların arasından çalmaya başladı ve onu da yanımda getirerek ayağa kalktım. Ellerimden birini onun omzuna koydum. Diğer elimi onunla birleştirerek müziğin ritmine göre hareket ettik, o da kulağıma yumuşak bir melodi mırıldandı.

Çocukluğunuzun sizi ne kadar etkilediğini hiç fark etmediniz.
Anılarınızın hayatınızı ve kim olduğunuzu nasıl şekillendirdiğini.

Benimkilerin hepsinde Ethan vardı.

Sonraki bir saati sadece dans ederek geçirdik ve ben balo anısını bir türlü aklımdan çıkaramadım. Ve ilk defa kendi kendime düşündüm.

Doğru adamla mı evleniyorum?

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

ETHAN

Beau Hunter II hakkında bir şeyler öğrenmek için son günümdeydim ama ekibim şu ana kadar tek bir şey bile bulamamıştı. Bu gece ayrı ayrı bekârlığa veda partileri vardı ve ben günün çoğunu odamda çalışarak geçirdim. Gelin ve damadın yarınki büyük günden önce baş başa vakit geçireceklerini biliyordum, bu yüzden odamda kendime saklandım.

Bu gece için planın ne olduğundan emin değildim. Nedimleri dizginleri ele almaya karar vermişti ve bunun için minnettardım. Genelde nedimelerin görevi bu olsa da, baş nedime bendim ve bir grup kadının neye bulaşmak istediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Suratıma bir sürü sakin gelmesini beklemiyordum. Taktıkları horoz kolyelerinden, taşıdıkları horoz içeceklerine, emdikleri bir horoz pipetine ve gerçekten emdikleri horoz lolipoplarına kadar.

Livvy'nin yapması gereken, bir erkekten boxer'ını istemek, bir grup erkekten şaplak yemek ve dövmeli bir barmenle fotoğraf çektmek gibi uygunsuz görevlerden oluşan bir listeden bahsetmiyorum bile. Bir erkek revüsüne girene kadar neredeyse geri dönecektim. Bunun yerine odanın köşesinde durdum, kızlar terli, yarı çıplak erkeklerin karşısında kendilerini kaybederken bazı e-postalarımı bitirdim.

Kadınların bu konularda erkeklerden çok daha kötü olduğunu fark etmemiştim. Tüm sınırlar kapıda kontrol edildi ve meşgul olmaya çalıştım

onlar eğlenirken. Sahneye çıkması için hoparlörlerden Livvy'nin adını söylediklerinde, neredeyse kendimi kaybetme sırası bana gelmişti. Onu yere yatırdıkları anda sahneye atlayıp onu oradan sürükleyerek çıkarma isteğime direndim.

Sonraki birkaç dakika boyunca, sadece saf ve mutlak işkence olarak tanımlanabilecek bir şey yaşadım. Tanrıya şükür, her şeyin iyi bir eğlence olduğunu görebiliyordum, yoksa ondan yararlanıldığını hissetseydim onu taşıyabilirdim. Yine de bu hissettiğim işkenceyi durdurmadı.

Kadınların başına gelen buysa, erkekleri ancak hayal edebilirdim. Beau'nun bekârlığa veda partisine davet edilmeyi her ne kadar kabul etmek istesem de, ona göz kulak olmak ve özgür bir adam olarak geçireceği son gecede her şeyi berbat edip etmeyeceğini görmek istiyordum. Özellikle de sağdıçlarının önünde hava atmak için bir striptizciyi becerecek bir orospu çocuğu gibi görüldüğü için.

Ancak, en iyi arkadaşım için oradaydım.

Artık cehennem olarak adlandırdığım yerden ayrıldıktan sonra parti otobüsü bizi son durağımız olan kaleye yakın bir şarap imalathanesine götürdü.

Livvy kolumu tuttu ve otobüsten inerken kıkırdadı.

"Kendimi cömert hissettiğim ve seni o sahneden indirmediğim için şanslısın."

"Ah, hadi ama! O adamın hareketlerini gördün mü? O gerçek hayattaki Magic Mike'tı. Aslında o adam Magic Mike'a taş çıkartırdı."

"Ona hiç dikkat etmiyordum. Gözlerim sendeydi ve onu ne kadar sevdiğindeydi."

"Yani... sevilmeyecek ne var? Sadece özgüven bile tahrik ediciydi."

"Bugünlerde seni harekete geçiren şey bu mu?"

Kıkırdadı, bizim için ayırdıkları özel odaya girdi. "Asla söylemem." Kaşlarını oynattı.

Görevli rezervasyon listesinden bizi kontrol ettikten sonra bizi hostesimizle tanıştırdı ve sonraki bir saat boyunca gereğinden fazla şarap içtik.

Bir saat sonra barda oturmuş, tat testlerimizi yapıyorduk. Hiçbir şey yokken kontrolsüzce kıkırdamaya başladığında, içkilerin onu etkilemeye başladığını anladım. Livvy çok hafif biriydi.

Boş bardağı işaret etti. "Bu benim favorim." Gülümsedi, gözleri biraz bulanıktı ve yanakları biraz kızarmıştı.

O gerçekten çok güzel.

Aynı ifadeyle uzanıp içkimi aldı. "Gecenin geri kalanında şarabımı çalmayı mı planlıyorsun?"

"Sadece tadı meyve gibi olanlar. Bak." Kurutulmuş şarabı bana doğru uzattı. "Seninle yer değiştirelim. Sen bunları iç, ben de bunları içeyim. Bum! Ödeştik."

"Boom, huh?"

"Evet."

"Sanırım biraz yavaşlaman gerekebilir."

Başıyla koyu renkli şarap bardağını işaret etti. "Bunun tadı bok gibi."

"Nereden biliyorsun? Bana içiriyorsun."

"Biliyorum çünkü okuyabiliyorum." Gözlerini etikete dikti. "En azından okuyabildiğimi sanıyorum. Saat kaç?"

Saatime baktım. "Neredeyse on bir."

"Mmmm kay." Bana doğru eğilerek burnunu boynuma sürttü. "Güzel kokuyorsun... her zaman böyle güzel mi kokarsın?"

Bir kahkaha attım.

"Ne kadar güzel koktuğunu neden daha önce fark etmedim?" "Genelde boynumla öpüşmüyorsun."

"Daha önce boynunu ve yüzünü öpmüştüm." Sırıttım.

"Yüzümle mi?"

"Evet." Ağzıma dokundu. "Buradaki gibi. Onlarla öpüştüm." "Sanırım sana biraz yiyecek getirmeliyim."

"Ben de senin sikiyle öpüştüm. Dilimle yaptığım bu şeyi gerçekten çok seviyordun. Her zaman derin bir hırıltı çıkarırdın, sanki kükrerdin!"

"Bu arada." İçkiyi elinden aldım.

"Hey... neden bunu benden alıyorsun? Daha bitirmemiştim."

Kadınlara başımı sallamadan önce onu da yanıma alarak ayağa kalktım. Livvy'nin sendelediğini fark etmiş olmalılar ki gülümsediler ve onu oradan çıkaracağımı anlayarak başlarını salladılar. Kaleye vardığımızda ona bir bardak su içirdim ve üç ağırsı kesici aldım. Biraz yemek yedi ama sarhoş olmadığı ve buna ihtiyacı olmadığı konusunda kararlıydı.

Malikânenin bahçelerine bakan terasında durduğumuzda gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Esintinin yumuşak dinginliğı ve bal kokusu içime işliyordu. Başını omzuma yasladı ve bunun kim bilir ne kadar süre boyunca son kez birlikte olacağımız gerçeğini düşünmemeye çalıştım.

Bu düşünce bile üzerime ani bir hüznü getirdi.

Bunu yapabilir miyim? Gerçekten benim olmayan bir adamla evlenmesine izin verebilir miyim?

"Orada ne düşünüyorsun?" diye sorarak beni düşüncelerimden kopardı.

"Yarın" demektedir reddüt etmedim.

LIVVY

"Evet, bugün ben de yarını çok düşündüm."

Zaten bildiğim bir şeyi itiraf ettiğini duyunca sertçe yutkundum. Ethan ve ben her zaman asla açıklayamayacağım ya da anlayamayacağım bir bağı paylaştık. Nasıl hissettiğimizi bilmek için kelimelere ihtiyaç duymadığımız bu konuşulmamış bağı.

O benim
insanımdı. Ben de
onun.

Zihnim bütün hafta boyunca düşündüğüm sorularla dolup taştı. O anda neye ihtiyacım olduğunun farkında olarak kolunu bedenime doladı ve beni kolunun kuytusuna çekti. İçine bir nefes çektiğini hissettim.

Beni kendine daha sıkı sararak başımın üstünü öperken derin, sabit bir nefes aldı.

Tam bir sessizlik içinde öylece durduk, sanki içindeki tek iki kişi bizmişiz gibi dünyanın etrafımızda dönüşünü izledik.

"Hazır mısın?"

Kontrol edemediğim duygularıma yenik düşerek, "Ne kadar yüklü bir soru Ethan. Eğer bana yatmaya hazır olup olmadığımı soruyorsan, ben iyiyim. Ama yarın evlenmeye hazır olup olmadığımı soruyorsan, cevabım artık o kadar da emin değilim olur. Bu normal mi? İkinci bir tahminde bulunmak?"

"Sesin üzgün geliyor."

"Sormuyorum. Sadece en iyi arkadaşıma soruyorum."

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak kulağımın arkasına yerleştirdi. "Buna senin yerine cevap veremem."

"Neden olmasın?"

"Burası benim yerim değil

Livvy." "O zaman kimin

yeri?" "Sadece senin."

"Bu her şeyi değiştirecek."

"Bu en iyi arkadaş olmamızı

değiştirmeyecek." "Söz mü?"

"Neden bu kadar endişeleniyorsun? Evlenecek olan ben değilim."

Doğru seçimi mi yapıyorum? Bunu yapabilir miyim? Hâlâ istiyor muyum? Neyi kanıtlamaya çalışıyorum? Zaten önümde olmayan neyi bulmaya çalışıyorum?

Bu konuda düşündükçe, bunu gerçekten yapabileceğime olan inancım azaldı...

"Beau'yu seviyorum," dedim ciddi bir ses

tonuyla. "İkna etmen gereken kişi ben

değilim."

"Onunla evlenmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Livvy, ne söylememi istiyorsun?"

İçkiden mi, bütün gece içmiş olmamdan mı, yoksa Ethan'ın bunca zaman ve bütün hayatım boyunca yanımda olmasından mı kaynaklandığını bilmiyordum. O anda, hayatım boyunca ondan başka biriyle bir gelecek hayal edemiyordum. Bu, işleri yoluna koymak için son şansımdı. Ethan haklıydı. Bu benim hayatımdı, ailemin değil. Kendim için doğru olanı yapmalıyım.

"Bana gerçeği söylemeni istiyorum." Gözlerinin derinliklerine baktım. "Beni seviyor musun?"

"Elbette, seni seviyorum."

"Beni sevdiğini biliyorum Ethan. Ben de seni seviyorum. Ama bilmem gerek, bana aşık mısın? Beau'yla evlenmemi istemiyor musun?" Hiç düşünmeden, gözlerim yaşararak itiraf ettim: "Çünkü eğer bana onunla evlenmememi söylersen, eğer bana aşık olduğunu söylersen... o zaman bunu yapmayacağım. Yarın onunla evlenmeyeceğim. Sadece senden duymam gerek. Lütfen Ethan... Bana ne yapacağımı söyle."

Yüzümü kavradı. "Livvy, bunun ne anlama geldiğini bile bilmediğim zamanlardan beri sana aşığım. Bunu bilmen gerek."

"Çok uzun zaman oldu... Artık hiçbir şey bilmiyorum."

"Sen her zaman benim kızım olacaksın. Seni bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Her zaman o yazı düşünüyorum. İlk seviştiğimiz zamanı ve sonrasındaki her zamanı düşünüyorum. Nasıl hissettiğini, nasıl tat aldığını, seninleyken nasıl hissettiğimi düşünüyorum."

Gözyaşlarıım yüzümün kenarlarından aşığı kaydı.

"Hamile olsaydın ne olurdu diye düşünüyorum." Havayı içime çektim, pamuk ipliğine bağlıyım.

"Çocuğumun annesi olmanı ne kadar çok isterdim diye düşünüyorum. Ben de senin baban olmayı ne kadar çok isterdim. Sahip olabileceğimiz geleceğı düşünüyorum, ama çoğunlukla..." Öne doğru eğildi, dudaklarına yaklaştı. "Seni nasıl kaybettiğimi düşünüyorum. Nasıl kaybettiğimi düşünüyorum."

parmaklarımla arasından kayıp gitmene izin verdim. Ailenin sonunda beni kabul etmesi için kendime bir isim yapmaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki. Böylece babam hayranlık ve saygıyla elimi sıkacak, muhtemelen nişanlıyla bütün hafta yaptığı gibi bana oğlum diyecekti."

"Ethan... Hiçbir fikrim yoktu."

"Her zaman sendin Livvy ve benim için her zaman öyle olacak. Sen benim ruh eşimsin. Sana her zaman aşık olacağım."

Kontrol edilemeyen gözyaşları
durmaksızın aktı. İşte o an gelmişti.
İkincisi.

Ethan ve benim nihayet birlikte olabileceğimiz zamandı ve ben buna daha hazır olamazdım.

"Özür dilerim, Ethan. Beau'ya asla evet dememeliydim. Her zaman sana aşık olmuşken olmaz. Bana onunla evlenmememi söyle, yemin ederim evlenmeyeceğim."

Bekledim.

Ve bekledim.

Ve bekledim.

Ta ki sonunda, "Bunu sana söyleyemem. Ne kadar istesem de, ne kadar yapabilmeyi dilesem de, senin için bu seçimi yapamam. Anne babandan farkım kalmaz. Bu kararı sen vermelisin Livvy, yoksa onunla evlenmemeni söylediğim için evlenmediğini her zaman hatırlayacaksın. Seni, kararından pişman olma ve bunun için beni suçlama riskini göze alamayacak kadar çok seviyorum."

Gözyaşlarımı öptü, yumuşak dudaklarını yanıyormuş gibi hissettiğim sıcak tenime sürttü.

İçim ve dışım yanıyormuş gibi hissediyordum.

"Ethan, lütfen..." Yalvardım.

Bunun yerine, ilk gece yaptığı gibi ağzımın köşesini öptü ve dudaklarının oyalanmasına izin verdi.

"Özür dilerim," diye temkinli bir şekilde konuştu. "Yapamam." Bununla birlikte arkasını döndü ve gitti.

Yıkıldım.

Ağladım.

Büyük, kocaman, çirkin gözyaşları.

Nefes alamayana kadar

ağladım. Konuşamayana kadar.

Daha fazla ağlayamayana kadar.

Sonra k a l k t ı m , duşa girdim ve yattım. Çünkü yarın, ben...

Bayan Elizabeth Hunter.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

ETHAN

O GECE ZAR ZOR UYUDUM.

Beau'yla evlenmemesini söylemem için bana yalvarırken Livvy'nin yüzündeki ifadeyi asla unutmayacaktım. Bu sonsuza dek aklımdan çıkmayacak bir anı olacaktı. İnanın bana, onun yerine benimle evlenmesini istememek için içimde her şey vardı.

Zamanım dolmuştu ve ekibimin onun nişanlısı, müstakbel kocası hakkında tek bir şey bile bulamadığına inanamıyordum. Konuşmamızın bu şekilde bitmesine izin veremezdim. Törene sadece iki saat vardı ve en iyi arkadaşımın düğünü için smokinimi giydikten sonra onunla konuşmalı ve aramızdakileri düzeltmeliydim.

Kapısı hafifçe açıldı ve neredeyse beden dışı bir deneyim yaşamış gibiydim. Yavaşça iterek açtığımda karşımda gördüğüm en güzel kadın duruyordu. Livvy muhteşem görünüyordu. Tavandan tabana aynanın önünde durmuş, beyaz dantel bir gelinlik giymiş, yansımada kendine bakıyordu. Onun büyüüne kapılmış bir halde olduğum yerde durdum. İlerleyemiyordum.

Göğsüm kabardı.

Nefesim kesildi.

Vücudum dondu.

O sabah bu elbiseyi denememişti. Bu yeniydi ve tam ona göre idi.

Saniyeler içinde aynanın karşısında bakışlarımızı kilitledik. Duygularımız içimizden akıp altımızdaki zemini kanattı. Kapıyı kapattım ve arkamdan kilitledim.

"Muhteşem görünüyorsun Livvy," diye nefes aldım, aniden arkasından yaklaşıp.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi nazik bir ses tonuyla. "Sen de o kadar kötü görünüyorsun."

Başımı salladım ve "Buraya nasıl geldik?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Keşke bilseydim ama yine de buradayız. En azından artık nerede durduğunu biliyorum Ethan."

"Bu hiç adil değil."

"Başka nasıl hissedebilirim ki?" Kendini işaret etti. "Ben kendimi sana atıyorum ve sen-"

"Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun? Onunla evlenmeni istediğimi mi sanıyorsun!

Sana ilgi gösteren ilk adamla evleniyorsun!" "Saçmalık! Eğer bu doğru olsaydı, ben de seninle evlenirdim!"

Hemen yüzünü bana döndü. "Onu seviyorum!"

"Hayır, onun fikrini seviyorsun. Rahat olmasını seviyorsun. Ailenin onu onaylamasını seviyorsun! Kolay olmasını seviyorsun! Yapman gerekenin bu olduğunu düşündüğün için seviyorsun. Kendin mutsuz olsan bile herkesi mutlu etmeye çalışıyorsun. Hep böyleydin, ama ne zaman kendi istediklerini ön planda tutmaya başlayacaksın? Bu ne zaman önemli olacak? Çünkü zamanın tükeniyor ve ben öylece durup yanlış adamla evlenmene izin veremem!"

"Bunu şimdi mi yapıyorsun? Bunu bana düğünümün saatler kala mı yapıyorsun? Sana dün gece sordum. Hayır, dün gece sana yalvardım-"

"Bunu senin için yapamam! Bunun neresini anlamıyorsun?"

Dudaklarımdan dökülen her kelimeyle göğsü inip kalkıyordu.

"Sana dokunmama izin ver Livvy. Söylediğim her şeyin doğru olduğunu sana kanıtlamama izin ver."

Yüzlerimiz birkaç santim ayrıydı ve onu her yerde hissediyordum. Vücudunu.

Onun
ruhu.

Kalbi.

Ona kime ait olduğunu hatırlatmak için oradaydım. Her zaman kime ait olacağını.

"Gitmemi söyle Livvy. Gitmemi söyle. Her gece birlikte yattığın ve her sabah birlikte uyandığın kişinin ben olmasını istemediğini söyle. Bunu istediğini söyle, yemin ederim peşini bırakacağım. Beau'yla evlenmeni izleyeceğim ve tek kelime etmeyeceğim. Sadece bana söylediğini duymama izin ver."

"Ethan," diye uyardı tanımadığım bir ses tonuyla.

Alnımı onunkinin üzerine koydum, yüzünü ellerimin arasında kavradım. Gözlerini kapattı.

Yapmak zorundaydı.

Onun içini görebildiğimi biliyordu.

"Ethan," diye soludu, nefes alış verışı benimkini taklit ediyordu. "Lütfen..."

"Lütfen ne Livvy?" Bir ipliğe tutunmuş gibi geveledim. "Ne? Lütfen ne, bebeğim?"

"Haklısın..." Gözlerini açtı ve doğrudan benimkilere bakmaya başladı. "Bunu yapamam. Beau'yla evlenemem. Sana her zaman aşık olmuşken olmaz." Çılgınca başını salladı. "Aman Tanrım, Ethan... ne yapıyorum ben?"

"Sorun yok," diye ikna ettim, anında rahatlamıştım. "Her şey yoluna girecek." "Ona söylemek zorundayım," diye vurguladı.

"Ona hemen şimdi söylemeliyim." "Livvy, yapman gerek-"

Daha fazla bir şey söyleyemeden, kışını odadan dışarı çıkardı ve sonra ne oldu...

Milyon yıl geçse de beklemezdim.

Bir saniye bile.

LIVVY

Ne halt ediyordum ben? Şimdiye kadar büyük bir hata yaptığımı nasıl göremedim? Neyim var benim böyle?

Livvy!" Gelinliğim, topuklu ayakkabılarım ve duvağımla kalenin içinde koşarken Ethan arkamdan bağırdı.

Giyinmiştim ve gitmeye hazırdım. Makyajım yapılmış, saçım bitmişti. O glam koltuğunda dört saat boyunca amaçsızca pencereden dışarı bakmış, düşüncelerimin içinde kaybolmuştum. Hayatım sanki sinemada izlediğim bir film şeridinden başka bir şey değilmiş gibi gözümün önünde akıp gidiyordu.

Dün gecedен sonra kafamın gerçekten ne kadar karışık olduğunu ve herkesi ne kadar mutlu etmek istediğimi fark ettim. Tüm hayatımı ailemin istediklerini yaparak geçirdim ve yıllar geçtikçe sanki benden parça parça koparılmış gibi hissettim. Bu kadar ileri gitmesine izin verdiğime inanamıyordum.

Beau'yu seviyordum ve onu incitmekten nefret ediyordum ama "Kabul ediyorum" dersem onu daha da çok incitecektim. Bu onun için adil değildi. Ona sırılsıklam aşık olan bir kadınla birlikte olmayı hak ediyordu.

"Livvy!" Ethan bağırdı.

Dışarıdan bakan biri için oldukça güzel bir manzara olmalıydım. Altı inçlik ince topuklu ayakkabılarımla olabildiğince hızlı koşan gelin ve onu kovalayan nedimesi.

Süitinin kapısından içeri girdiğimde Beau başını yana eğerek geniş gözlerle bana baktı. Giyiniyordu.

"Düğünden önce gelini görmek kötü şans getirmez mi?" "Konuşmamız gerek."

"Her erkeğin duymak istediği sözler."

"Livvy!" Ethan peşimden koştu ve Beau'nun bakışları benden ona kaydı. "Neler oluyor?"

Nedense Beau'nun yüzündeki saf panik ifadesini fark etmekten kendimi alamadım. Çabuk oldu ama gördüm.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Ethan." Yüzümü ona döndüm. "Beau'yla yalnız konuşmam gerek."

Başını sallamadan önce bana birkaç saniye şüpheyle baktı. "Hemen dışarıda olacağım."

"Neden hemen dışarıda olması gerekiyor?" Ethan kapıyı arkasından kapatırken Beau sordu. "Neler oluyor Elizabeth?"

"Beau..." Tanımadığım bir ses tonuyla fısıldadım. "Neden benimle evlenmek istiyorsun?" Sonunda bilmek isteyerek sordum.

Kaşları birbirine çarptı. "Ne tür bir soru bu?" "Cevaplamamı istediğim bir soru."

"Bu aptalca bir soru."

"Neden cevap veremiyorsun?" "Çünkü seni seviyorum."

"Bunu biliyorum."

"O zaman neden soruyorsun?" Kadın başını salladı. "Nedir bu? Bir çeşit test mi? Bunun için biraz geç değil mi tatlım?"

"Basit bir soru, sence de öyle değil mi?"

"Sana cevabımı verdim. Seni seviyorum, hepsi bu. Burada çözmen gereken bir gizem yok. Seninle evlenmek istiyorum çünkü seni seviyorum."

"Pekala... o zaman beni neden seviyorsun?" "Beni korkutmaya başlıyorsun."

"Beau, lütfen cevap ver. Beni neden seviyorsun?"

Alnını ovuşturdu. "Sakin kalmak için gerçekten çok çabalıyorum Elizabeth, ama sen bunu çok zorlaştırıyorsun."

"Nasıl bir hayatımız olacağını düşünüyorsun?" "Mutlu bir hayat," dedi bir nefeste.

"Peki ya taşınmak istemezsem? Çocuk istemiyorsam? Senin için sorun olur mu?"

"Yine buna mı döndük?"

Bunu son kez soracağım ve lütfen, lütfen, bana karşı dürüst ol. Neden benimle evlenmek istiyorsun, Beau?"

"Seni çok uzun süre bekledim. Yani, bunu biliyorsun. Artık benimsin."

"Yani ben bir ödül mym?" Onun duyabileceği kadar yüksek sesle mırıldandım.

"Ben yle bir şey demedim."

Omuz silktim, geri çekildim.

"Bunu yapmana gerek

yoktu."

BÖLÜM

YİRMİ DOKUZ

LIVVY

"ELIZABETH, NEDEN SORUN YARATIYORSUN?"

"Bunun Collins olmamla bir ilgisi var mı? Olmasaydım benimle evlenir miydin?"

"Elizabeth..."

"Sessizliğin sağır edici, Beau."

"Sessiz değilim. Yalan söyleyip Collins olmandan hoşlanmadığımı mı söylememi istiyorsun? Tabii ki hoşuma gidiyor. Ben bir Hunter'ım; sen bir Collins'sin. Tatlım, biz sadece mantıklı davranıyoruz. Seni seviyorum. Artık beraberiz. Hayatımıza devam etmek istiyorum. Evlenmek istiyorum. Çocuk sahibi olmak istiyorum. İstiyorum.

."

"Peki ya benim istediğim?"

"İstediğin bu değil mi?"

"Hayır, bana hiç sormadın. Ethan dışında kimse bana sormadı."

"Ne olmuş yani? Sana soru sorduğu için madalya mı alacak?" "En azından cevabımla ilgileniyor."

"Fark etmez!" diye kükreyerek yüzüme vurdu. "Son on yıldır burada olan benim. Seni beceren, besleyen bendim ve yakında seni finanse ediyordum. Sana hep sahip oldum. Seninle evlenecek olan benim. Benim karım olacaksın. Bayan Hunter. Sana sorması

anlamsız sorular hiçbir şeyi değiştirmez. Sen benimsin. Günün sonunda, sen benimsin ve onun sahip olduğu tek şey senin zavallı arkadaşlığın."

Geri çekildim ve ağzımdan kaçırdım, "Düğün. Seninle evlenmeyeceğim, Beau." "Ne?"

"Beni duydun. zgnm ama seninle evlenmiyorum. Asla evet dememeliydim."

Bana doğru uzandı. "yle demek istemedin."

Geri adım attım. "Seviyorum. Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Beni sevmiyorsun, Beau. Sadece birlikte grnmemizi seviyorsun. Topladığımız ilgiyi seviyorsun. Benim fikrimi seviyorsun. Bana aşık değilsin. Bana sadakatin yok. Peşinde olduğun şey benim statm."

"Bu ne lan?" diye tekrar derinden kükredi, üzerimde geziniyordu.

O anda Ethan kapıyı çarparak açtı. Gözlerimi kırptım ve önümde durup beni arkasına yerleştirdi.

"Bunu tekrar denemek ister misin?" Ethan tehditkr bir bakışla tehdit etti. "Ah..." Beau ılgın bir ifadeyle başını salladı. "şimdi anlıyorum... sen

ğrendin, değil mi?"

Ona neden bahsettiğini sormak için ağzımı açtım ama Ethan elini arkasına götürerek beni susturdu. Ethan her zaman insanları okuyabilirdi ve sanki Beau'nun tam da onun istediği gibi davranacağını tahmin ediyordu. Sanırım onu bu kadar iyi bir iş adamı yapan da buydu. Blfn nasıl göreceğini biliyordu.

Ethan bir adımda ona doğru yaklaştı. "ğrenmeyeceğimi mi sandın?"

Beau ellerini yumruk yaparak, "Seni orospu çocuğu," diye ısırđı.

Ethan sakinliğini koruyarak geri adım atmadı. Neredeyse avına saldırmak üzere olan bir yılan gibiydi.

"Ne zamandır biliyorsun? Yeni öğrenmiş olmalısın, yoksa çoktan benimle yzleşirdi. Bunu nasıl yaptın? Ha? Beni izlemesi için birini mi tuttun?"

"Bu sadece buzdağının görünen kısmı."

"Elinizde ne kanıt var?"

"İhtiyacım olan tüm kanıtlar."

Beau'nun panik içindeki ifadesi tekrar bana döndü. "Elizabeth, açıklamama izin ver."

Sertçe yutkundum, ne itiraf edeceğimi biliyordum gibi davrandım.

"Benim için hiçbir şey ifade etmiyorlar." Son kelime ağzından çıkmadan bana doğru koştu. "Beni anlıyor musun? Seni seviyorum."

Kaşlarımı kaldırdım.

Düşündüğüm şeyi mi söylüyor?

"Benim kalibremdeki bir adam, kendisinden bunun beklendiği durumlara sokulur, ama tatlım, onlar sadece bir sikiş." Yüzümü tuttu. "Eve sana geliyorum. Karım, ortağım, çocuklarımla annesi olmasını istediğim kişi sensin. Sen Bayan Hunter'sın."

Ağzım açık kaldı ve yüzümü onun elinden çekip aldım. "Seni pislik! Beni aldatıyor muydun?"

"Elizabeth, Ethan tüm gerçekleri bilmiyor-"

"Haklısın, seni lanet olası pislik! Bir bok bildiği yok! Kendini ele veren sensin!"

Beau'nun yüzü hemen soldu. "Ne?"

"Sana inanmıyorum! Başka kadınlarla yattıktan sonra benimle evlenecek miydin? Aman Tanrım! Sen hala benimle yatarken mi?!"

Beau Ethan'a ters ters baktı. "Benimle oyun mu oynadın?" "Bir keman gibi," diye cevap verdi.

"Seni orospu çocuğu!" Ethan'ın üzerine yürüdü ama ben önüne atladım.

"Umursadığın şey bu mu? Kavga edeceğin kişi bu mu? I Arkamdan iş çevirdiğini yeni öğrendin ve benim yerime Ethan'la mı savaşmak istiyorsun? Sen utanmaz bir pislüksin!" Onu olabildiğince sert ittim. "Beni kullanmaya nasıl cüret edersin?"

"Seni kullanmak mı?! Gerçekten bu kartı mı oynamak istiyorsun? Biz birbirimizi kullanıyoruz!"

"Canın cehenneme! Sana aşık olmayabilirim ama seni hala seviyorum Beau! Sana saygı duyuyorum, oysa senin bana hiç saygın yok."

"Elizabeth, anlamam gerek. Bu işler böyledir. Babanın bunca yıldır annene sadık olduğunu mu sanıyorsun? Bizim statümüzdeki her erkek etrafta dolaşır. Önemli değil. Sadece seks. Sana saygı duyduğum için senden istemeyeceğim şeyler var, o yüzden."

"Oh..." Hafifçe başımı salladım. "Saygı duyduğun şey benim erdemim. Ne kadar ironik. Ne dedin? Sana teşekkür etmemi mi istiyorsun? Bunu hak ettiğini düşünüyorsan inanılmazsın. Ve sadece kayıt için." Onu tekrar ittim. "Babamın annemi asla aldatmayacağını tüm kalbimle biliyorum! Sadakatsizliğini mazur göstermek için uydurduğun hastalıklı ve çarpık şeyler umurumda değil, ama bir an için bile olsa saçma mazeretini kabul edip seninle evleneceğimi düşünüyorsan, düşündüğümde daha büyük bir pisliksin!"

"Tatlım-"

"Benimle konuşma!" Ellerimi önüme doğru uzattım. "Bana bakma bile! Bana bakma hakkını bile kaybettin!"

Bununla birlikte, aniden duvağıma döndüm ve duvağım arkamdan uçtu. "Elizab-"

Peşimden koştu ama ben bir saniye bile durmadım. Ailemi bulmam gerekiyordu. Ünlü fotoğrafçı muhtemelen şato çevresindeki düğün öncesi çekimime geç kaldığım için çok kızmıştı. Bu yüzden bu kadar erken hazırlanmam gerekiyordu.

Ailemi kötü gösterme olasılığımdan nefret ediyordum.

Kaçak bir gelin gibi görünmekten nefret ediyordum.

Çoğunlukla babamın adını utandıracak olmaktan nefret ediyordum.

Özellikle de sonunda başkanlığa aday olacağı için.

Süitlerine giderken, çılgınca beni arayan annem ve ona rastladım.

"İşte buradasın!" Annem azarladı. "Elizabeth, son otuz dakikadır cep telefonunu arıyoruz! Fotoğrafçı sende-"

"Anne, biliyorum! Çok özür dilerim!"

Babam yüzümdeki çılgın ifadeye bir kez baktı ve "Tatlım, neler oluyor?" diye sordu.

Aramızdaki sert aşk ilişkisine rağmen, bir şeylerin içinden geçtiğimi bilmesini seviyordum.

"Baba, çok üzgünüm. Her şey için özür dilerim ama Beau'yla evlenemem." Beau tersledi, "Cehennemde değil!" Yanımda tepinerek yalan söyledi,

"Efendim, lütfen kızınızın kusuruna bakmayın. Sadece biraz çekingen.

Önemli bir şey değil." "Oh, önemli değil mi?" Ona ters ters bakarak öfkelen dim. "Beni aldatman şimdi hiçbir şeye mi indirgendi?"

Annem bağırdı, "Seni aldatıyor mu?"

"Efendim"-Beau sinirli bir şekilde kıkırdadı-"Ona bizim statümüzdeki erkekleri ve bunların ne kadar anlamsız olduğunu anlatmaya çalışıyordum. Kızınıza çok aşığım."

Ağzından çıkan her şeye gerçekten inanmasına hayret ederek geri çekildim. Bu adam cidden hayal görüyordu.

"Aman Tanrım," diye haykırdı annem, utanç içinde. "Elizabeth, buraya gel!" Sert bir şekilde Beau'yu işaret etti. "Kendinden utanmalısın! Kızımız senin oynayabileceğin bir oyuncak değil!"

"Efendim..." Beau devam etti. "Lütfen..."

Beau'nun yüzünü hiç böyle görmemiş tim. Belli ki babamın kendi tarafını tutmasını bekliyordu. Hak ettiğini düşündüğü ödülü alamadığı için öfke nöbeti geçiren hak sahibi bir çocuk gibi davranıyordu.

Öfkesi vücudundan dalga dalga yayılıyordu ve gözleri vahşiydi. Hayatımda ilk kez karşımda duran adamı tanıyamamış tim. Son on yılımı birlikte geçirdiğim adamı.

Bu benim tanıdığım Beau değildi ve odadaki herkes onda bir terslik olduğunu hissedebiliyordu. Bu düşünce aklımdan bile geçmeden önce,

Her Şey çok çabuk oldu.

Babam hiç tereddüt etmeden, "Defol git gözümün önünden. Onun bastığı toprağı hak etmiyorsun. Benim için kızlarımdan daha önemli bir Şey ya da kimse yok! Şimdi ben sana bunu yapmadan önce defol git gözümün önünden."

Hafifçe nefesim kesildi. Babamın böyle bir tepki verdiğini hiç görmemiştim.

"Bu saçmalık!" Beau kolumu sıkıca kavradı ve beni sürükleyerek uzaklaştırdı. "Hadi gidelim! Artık evleniyoruz!"

"Ah! Beau, canımı yakıyorsun! Bırak beni!" Bir an için onun elinden kurtulmak için mücadele ettim.

Birdenbire Ethan'ın yumruğı Beau'nun burnuna geldi ve kolumu Beau'nun elinden çekip aldı. Beau bir patates çuvalı gibi yere düştü.

Sağ elini salladığında herkesin bakışları Ethan'a çevrildi, sadece karo zeminde inleyen ve kan fişkırırken burnunu tutan Beau'ya hançer gibi bakıyordu.

"Burnum, seni pislik!" diye tükürdü.

"Seni gördüğüm andan beri bunu yapmak için bekliyordum. Bu benim için bir taneydi."

"Ethan-" diye uyardım.

Ethan hızlı bir tekmeyeyle Beau'nun kasığına vurdu. "Bu da Livvy için, seni pislik!"

Şok olmuş bir halde Öylece duruyordum, sonunda her Şey bir ton tuğla gibi yüzüme çarptı.

"Ethan," diye bağırdı babam Bayan Hunter koridorun öbür ucundan feryat ederken.

"ıkarın onu buradan!" Babam emretti. "Ben her Şeyi hallederim! Onu hemen buradan çıkarın! Basından kaçmak için arkadan ıkın! Korumalarım sizinle orada buluşacak! Onu ülke dışına çıkarın! Nereye götürdüğünüz umurumda değıl! Sadece onu buradan götürün! Onu güvende ve basından uzak tutun!"

Babam neden bağırtıyor?

Ancak o zaman etrafımda bir kaosun patlak verdiğini fark ettim. Bayan Hunter dizlerinin üzerine çökmüş, kocası onlara doğru koşarken doktor diye bağılıyordu. Hizmetçiler, uşaklar ve misafirler bize doğru gelmeye başlamıştı.

Ethan birden yüzüme baktı. "Gitmemiz gerek."

"Nereye gideceğiz?"

"Burası hariç her yer."

"Ailemin tüm bu rezilliği üstlenmesine izin veremem. Yapmak zorundayım-" "Livvy," diye araya girdi babam, ona bakmamı sağladı.

Bana daha önce hiç böyle hitap etmemişti ve sanırım etrafımızda patlayan felaketle ilgili dikkatimi çekecek tek şeyin bu olduğunu biliyordu.

"Sen her zaman benim bebeğim olacaksın. Bu bende. Tamam mı?"

Babam alnımdan öptü. "Git. Lütfen en iyi arkadaşınla git."

Ethan'a da hiç böyle hitap etmemişti.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim," diye kulağıma fısıldadı babam ve Ethan'ın elini sıkarak minnettarlığını ifade etti.

"Teşekkür ederim."

Bildiğim bir sonraki şey, Ethan'ın özel uçağındaydım...

Hâlâ gelinliğim, duvağım ve ayakkabılarımın içindeydım.

BÖLÜM

OTUZ

ETHAN

BİR AY SONRA

"EVET," dedim telefondaki avukatıma, Livvy'nin kanepemdeki uykusundan uyanmasını izlerken.

Bahamalar'daki gözlerden uzak evimdeydik. Ekibim dışında kimsenin bu mülkten haberi yoktu. Burası kendi dünyamın kargaşasından kaçmak için geldiğim yerd.

"Durumu nasıl?" diye sordu. "Daha iyi durumda."

"Babasının ne yaptığını biliyor mu?" "Henüz bilmiyor."

"Onu bir sürpriz bekliyor."

"Ben de herkes gibi şok oldum."

"Haber yayınlanmadan önce biliyor muydunuz?"

"Ben yapmadım. Benim işim sadece onu güvende ve basından uzak tutmaktı." Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Kalkıyor. Seni sonra ararım." Telefonu kapattım.

"Hey." Livvy halsizce kıpırdandı, doğrulup oturdu.

"Daha iyi misin?"

Gözlerindeki uykuyu sildi. "Sanırım öyle. Yemin ederim, her uyandığımda, bir anlığına, geçen ay sadece bir rüyaymış gibi hissediyorum."

"Biliyorum." Yanına oturdum. "Zamanla kolaylaşacak."

"Bunu görmediğime inanamıyorum. Beau beni aldatırken nasıl bu kadar kör olabildim? Kendimi aptal gibi hissediyorum ve hayatımın on yılını beni sevmeyen bir adamla harcadım, oysa tüm bu zaman boyunca sen vardın. Bunun için kendimi asla affetmeyeceğim Ethan."

"Livvy, affedilecek bir şey yok. Beni hiç kandırmadın. Burada olmak istediğim için buradaydım. Hepsi benim kararlarımdı. Bana hiç kimseyle birlikte olma demedin. Aslına bakarsan, önce benim olacağına söz vermeni söyleyen bendim... Gitmene izin veremezdim ve asla vermedim, ama bunu istediğim için yaptım. Seni hiçbir şey için suçlamıyorum. Umarım bunu biliyorsundur." "Biliyorum ama bu kendimi suçlamama engel değil. Çok şey kaybettik

ve şimdi tüm bunlar bizi nereye götürüyor? Geçen ay boyunca evcilik oynadık. Sanki balayındaymışız gibi beni bu nefes kesici adadaki muhteşem malikanende saklıyordun. Kendimi aptal gibi hissetmekten başka bir şey yapamıyorum."

Geçtiğimiz ay boyunca Livvy ve ben eskiden olduğu gibi takıldık. Bu sabaha kadar onun dikkatini dağıtmaya ve basının onun hakkında söylediği korkunç şeylerden uzak tutmaya çalıştım. Günün sonunda, biz önce en iyi arkadaştık ve ilişkimizin özü buydu.

Gerisi eninde sonunda yerine oturacaktı. Özellikle de artık ikimiz de birbirimize karşı hissettiklerimiz konusunda aynı fikirdeyken.

"Biliyorum ama medya şu anda beni parçalıyor. Kelimenin tam anlamıyla kaçak gelinim."

"Evet... o konuda."

Kaşları birbirine çarptı. "Ne?"

"Siz uyurken *People* dergisi için bir makale yayınlandı." "Tanrım... Beau röportaj mı yaptı? Ne dedi?"

"Beau değildi. Senin yaşlı adamdı."

Yüzünü buruşturdu. "Ne kadar kötü? Ne dedi?"

Şimdiye kadar Bay Collins'in tek yaptığı, avukatının medyadan mahremiyetlerine saygı göstermelerini isteyen bir açıklama yayınlamak oldu. Avcıların avukatı da aynısını yaptı. Yalanlarını satmak için sahte hikayeler ve dedikodular yaratanlar basındı.

Para Ödeyebildiğim birkaç dergi ve tehdit edebildiğim daha da fazla muhabir vardı, ama ancak bu kadarını yapabildim. Durumla ilgili yayınlar çıkmaya devam etti ve ne yazık ki Livvy'yi kötü adam olarak gösterdiler.

Ta ki bu öğlene kadar.

"Neler oluyor?" diye sordu. "Beni korkutuyorsun."

"Al." Ona babasının röportajının açık olduğu iPad'imi uzattım. Titrek bir tutuşla kaptı.

Orada, gözlerinin önünde, Bay Collins'in olanların tüm sorumluluğunu üstlendiği ve dergiye kızının Beau ile evlenmesinin nedeninin ona baskı yapması olduğunu söylediği makaleyi okudu. Kızının tüm hayatını planladığını ve bunun geri dönüp kendisini vurduğunu, bu süreçte Livvy'ye zarar verdiğini söylemeye devam etti. Ardından Beau'nun sadakatsizliğinin kanıtlarını ve bu yılanın küçük kızını kullanmasına izin verdiği için ne kadar pişman olduğunu göstermeye devam etti. Bay Collins olanların ve oynadığı rolün tüm sorumluluğunu üstlendi ve bu da halkın onu daha çok sevmesini sağladı.

Artık her babanın yapması gerektiği gibi küçük kızını koruyan bir baba olarak görülüyordu. Beau olduğu gibi resmediliyordu ve ben de bunun her saniyesinden keyif alıyordum.

Livvy okumayı bitirdiğinde gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

"Bunu benim için yaptığına inanamıyorum."

"Biliyorum."

"Bu konuda ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum." Onu sıkı bir sarılmanın içine çektim.

LIVVY

Ne kadar süre Ethan'ın kollarında kaldım bilmiyorum, cep telefonum çalana kadar bana her zaman sağladığı rahatlıkta umutsuzca bazı cevaplar bulmaya çalıştım.

"Bu babamın zil sesi." Sehpanın üzerinden aldım. "Selam, baba."

"Merhaba tatlım. Nasılsın?"

Beni kontrol etmek için günde en az bir kez arardı, aynı şekilde annemi de. "Şimdi daha iyiyim. Makaleni okudum. Neden bana bundan bahsetmedin?" "Beni bundan vazgeçirmeni istemedim. Annen de bilmiyordu."

"Baba, her şey için çok üzgünüm. Umarım bu durum gelecek dönemki adaylığını etkilemez."

"Eğer öyleyse, öyle olsun."

Uzun bir aradan sonra, "Seninle gurur duyuyorum Elizabeth ve bunu bilmeni istiyorum," dedi.

"Teşekkürler baba. Benim için anlamı çok büyük ama Beau'ya olanların senin suçun olmadığını da söylemek istiyorum. Bunu da bilmeni istiyorum. Hepimizi kandırdı."

"Bu benim hatam değil. Ben olmasaydım, onun gibi biriyle evlenmen gerektiğini düşünmezdin. Senin için istediğim tek şey Hunter gibi prestijli bir soyadıydı. Evleneceğin kişiyi iyi bir adam yapacağını düşünmüştüm ama bunun bir önemi olmadığını unutmuşum. Bir soyadı iyi bir insan yapmaz, bunu biliyorum ama nedense senin geleceğin için en iyi seçenek buymuş gibi geldi ve bunun tüm sorumluluğunu üstleniyorum."

Yarı gülümsedim. "Seni seviyorum baba."

"Doğru seçimleri yapma yeteneğinize güvenmeliydim."

Ethan bana başını sallayarak, "Bu telefona cevap vermem gerekiyor," dedi. Ayağa kalktı ve gitti.

"Ethan nasıl?" diye sordu birdenbire.

"O iyi."

"Sana karşı hep iyi oldu, değil mi?"

"Evet," dedim. "Biliyorsun, onu tanıman için çok geç değil. Bundan hoşlanacağını biliyorum."

"Annen ondan hoşlanıyor. Onu her zaman sevmiştir." "Biliyorum," diye kabul ettim ve bunun için minnettar oldum.

"Belki bir ara hep birlikte akşam yemeği yeriz."

Bu şekilde kendini affettirmeye çalıştığını biliyordum.

"Bu harika olur."

"Seni seviyorum, tatlım."

"Ben de seni seviyorum,
baba."

Telefonu kapattık ve hemen omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissettim. En azından şimdi babamla ilişkim daha iyi olacak ve herkesin sevdiği adamı daha yakından tanıyabilecektim. Ethan elinde cep telefonu ile odaya geri döndü.

"Her şey yolunda mı?"

Arka cebine koydu. "Sadece işle ilgili şeyler."

"Muhtemelen Charleston'a dönmen gerekiyordur?"

"Benim için endişelenme. Sen nasılsın? Babanla telefon görüşmen nasıldı?"

"Çok iyiydi. Uzun zamandır duymak istediğim pek çok şeyi söyledi."

"İkinizin arasını düzeltebilmenize sevindim. Sizin için ne kadar önemli olduklarını biliyorum."

"Ben de." Ona doğru bir adım attım ve kollarımı boynuna doladım.

"Ben hazırım."

Sırıtarak beni kendine doğru çekti. "Neye hazırsın?"

"Beni eve götürmen için hazırım." İnançla konuşarak ekledim.

"Ve ben Kaliforniya'dan bahsetmiyorum."

BÖLÜM OTUZ BİR

ETHAN

İKİ AY SONRA

"BU SON KUTU MU?" Livvy'nin Charleston'daki yeni evindeki masanın üstüne koyarak sordum.

"Evet!" Işıl ışııl parlıyordu. "Resmi olarak yeni evime taşındım. "Çok heyecanlıyım!"

Tulum giydiğinde çok güzel görünüyordu ve uzun kızıl saçları dökülmüştü. Kollarını göğsünde kavuşturarak kapının pervazına yaslandı.

"Burası benim evim Ethan. Bu kasaba her zaman benim evim oldu. Asla ayrılmak istemedim ama ayrıldığım için minnettarım. Bu bana ait olduğum yerin burası olduğunu anlama şansı verdi."

Anlayışla başımı
salladım. "Sanırım bir
molaya ihtiyacımız var."

"Sabahtan beri köle gibi çalışıyorsun." Sırıttım. "Aklında ne var?"

Livvy hayatını yeniden toparlayıp düzene sokarken ben de ona elimden geldiğince yardımcı oldum. İşinden ayrıldı ve şirket hukukuna odaklanan kendi firmasını açtı. Ben onun ilk müşterisiydim, babası da ikinci müşterisiydi. Ben de dahil olmak üzere herkes için işler yavaş ama emin adımlarla yoluna giriyordu.

Kız arkadaşımı tekrar şehirde, yakınımda gördüğüm için mutluydum. Olanlara ve söylediklerimize rağmen birbirimizin nerede durduğunu biliyorduk. Artık hayat düzene girdiğine göre arkadaşlığımızda işleri nereye götüreceğimizi görmek için bekliyordum.

"Bu bir sürpriz," diye cevap verdi, aptal gibi sırıtarak. "Hadi ama."

Onu garaja kadar takip ettim. Mutlu bir gülümsemeyle bana kutularından birinin derinliklerinde gömülü olan şeyi gösterdi.

"Onları sakladığına inanamıyorum." Eski kaykaylarımızı elinde tutmasına şaşırarak kıkırdadım.

"Elbette, onları sakladım. Başka bir şeyim daha var." "Ne?"

Elini cebine attı, kilitli ve anahtarlı kolyemi çıkardı. Flörtöz bir ifadeyle, "Takmama yardım etmek ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Başka bir şey istemem."

İşim bittikten sonra tekrar bana döndü. "Teşekkür ederim."

"Onu ait olduğu yerde görmeyi seviyorum."

İşıl işıl parlayarak tahtalarımızı tuttu. "Meydan okumaya hazır mısınız?"

Sörf tahtamı onun elinden aldım. "Bok gibi yavaş olan ben değilim."

"Hey! Sen benden daha uzunsun. Adımların daha hızlı olacak."

"Hâlâ o bahaneyi mi kullanıyorsun?" Onu yere attım ve hızlı bir hareketle üzerine atlayıp zahmetsizce onun garaj yolundan kaydım.

"O şeyde hâlâ nasıl bu kadar iyisin?" "Ben her şeyde iyiyim."

Kıkırdadı, dikkatlice üzerine basmadan Önce tahtasını betonun üzerine koydu.

"Pısrık!" Alay ettim. "Ama sen sadece bir kızsın."

Ağzı açık kaldı. "Oh! Seni yakalayacağım, Ethan Carter." "Önce beni yakalaman gerekecek."

Sonraki bir saat boyunca yeni mahallesinde patenle kaydık ve ikimiz de bunu Önermeden su birikintimize vardık.

"Buraya yakın bir evi bilerek mi aldınız?"

Suçlu bir ifadeyle omuz silktili. "Asla söylemem."

"Şimdi ne olacak?" Kızıl saçlarının hâlâ güneşten yansıyan görüntüsüne bakarak sordum.

Üzerime su sıçratmasını bekliyordum ama onun yerine "Beni neden seviyorsun Ethan?" diye sordu.

"Bu bir soru oyunu mu?"

Ciddi bir ses tonuyla, "Artık oyun yok," diye emretti.

"Tamam, yeterince adil." Sorusunu tekrarladım. "Seni neden seviyorum?" "Evet. Neden dünyanın en zengin adamlarından biri beni seviyor?" "Para benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Tüm o mülklerin ve arabalarınızla bunu düşünemezsiniz."

"Onlar yatırım."

"Bunu her milyarder söyler."

Başımı yana eğdim, "Çok fazla milyarderle mi konuşuyorsun Livvy?" dedim.

Suya geri adım attı, ışıltılı gözlerini benden hiç ayırmadı. "Bir ya da iki kez, ama buna değecek tek kişi sensin."

Ayaklarım kendiliğinden hareket etti, sadece ona dokunacak kadar yaklaştığımda durdu.

Ben yapmadım.

Bal kokusu, havadaki hafif esintinin bana doğru gelmesiyle duyularıma saldırdı.

"Seninle tanıştığım ilk günden beri, şimdiki gibi tulum giyiyordun. Saçların atkuyruğuydu ve çillerin yanaklarında ve burnunda belirgindi. Çok baştan çıkarıcıydılar. Otobüs koltuğumdan sana baktığımı ve onlar tarafından büyülendiğimi hatırlıyorum. Yüzünde kaç tane çil olduğunu bilmek için onları saymak istediğimi hatırlıyorum."

"Ethan..."

"O andan beri, bakmayı en çok sevdiğim şey hep sen oldun. Seninle ilgili her şeyi biliyorum. İnanılmaz derecede mutlu olduğunda gözlerinin ıslıl ıslıl parlaması. Gülüşün kalbimi yerinden oynatıyor. Gülüşün her zaman çok bulaşıcı olmuştur. Nasıl hissettiğini, nasıl tat aldığını, nasıl sevdiğini biliyorum... Sen benim ilk öpücüğündün Livvy. Sen benim ilk her şeyimdin." Sözlerimin kafamda yer etmesi için durakladım. "Nereye gittiğimin, nerede olduğumun ya da kiminle olduğumun hiçbir önemi yok, her zaman sen oldun. Bana senin neyini sevdiğimi mi soruyorsun Elizabeth Collins? Daha çok senin neyini sevmediğimi. Sensiz ben yokum." Yüzünün iki yanını tuttum, o da kucığıma doğru eğildi.

"Önce sen benimdin. Sen benim kızımsın, bebeğim."

Ağızını araladı ve başparmağımyı alt dudağının üzerinde gezdirdim. "Sana her zaman kolay olduğunu söylemeyeceğim çünkü değildi, ama aramızda bunun hiçbir önemi olmadı. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Başını salladı, gözleri dolu dolu bana bakıyordu.

"Ve sonunda bunu yapmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim." Elimi boynunun kıvrımına koyarak onu kendime doğru çektim ve öptüm.

"Seni seviyorum," diye inledi ağzımın içinde. "Seni seviyorum."

Onu kamyonetimin kasasına taşıırken ellerim kışını kavrayarak bacaklarını belime doladı. Onu kenara oturtuktan sonra bacaklarının arasında durdum. Masum başlayan şey tamamen başka bir şeye dönüştü. Ellerimiz dolaşmaya başladı, birbirimizin en çok neresine dokunmak istediğimize karar veremiyorduk.

Küçük, narin eli sikimi bulduğunda tekrar inledi.

"Siktir," diye homurdandım dudaklarına, beni aşağı yukarı okşarken, eli şaftımın etrafını zar zor kapatıyordu.

Arkama yaslandım ve üstünü çıkarmasına yardım ettim. Ağızım hemen meme ucunu emdi, fiske vurup döndürdükten sonra meme ucuna doğru ilerledi.

diğer sertleşmiş tepe noktası, onu zevkle inletti. Zorla ama nazikçe, merhametime kalana kadar hassas tomurcuğuyla oynadım.

Öptüm ve yalayarak karnına kadar indim, vücudu ağzımın verdiği her hisse karşılık veriyordu. Dokunduğum her yer ardında ateşten bir iz bırakıyordu. Duygular, narin teninin her okşayışında oyalanıyor, artçı etkilerinden dolayı yanıyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüm, ağırlaşmış gözlerimin yarıklarından ona bakıyordum. Parmaklarım külotunun ve tulumunun kenarlarına dolandı ve onları hızlı, ani bir hareketle çekip çıkardım. Güzelliğine hayranlıkla bakarken onları gömleğinin yanına fırlattım.

Çıplaktı.

Sıcak.

Islak.

Dizlerimin bağı çözülen tatlı vücudunu içime çekerken bir an için ruh halim karardı. Gözleri hariç her yerine baktım, vücudunun her kıvrımını hatırlamak istiyordum. Onu ateşli bakışlarımla damgaladım.

Vücudu olgunlaşmıştı - göğüsleri daha dolgun, daha ağırdı ve dar beli daha ince görünüyordu, kıvrımlı kalçalarını ve ince uyluklarını vurguluyordu. Gözlerim en çok bakmak istediğim yere, amına düşene kadar gezinmeye devam etti.

Parmaklarım yavaşça dudaklarını araladı, kaygan, pembe ve mükemmel olduğunu fark ettim.

"Hala ağzımda o küçük tatlı amının tadını alabiliyorum."

Acele etmedim, uyluğunun iç kısmına doğru öpücükler kondurdum, ipeksi teninin dudaklarıma verdiği hissin tadını çıkardım. Kalçalarını sıkıca kavrayarak, göbeğini gövdemin kenarına çektim ve dilimi amının derinliklerine kaydırdım.

"Ethan..." diye mırıldandı, saçımı avuçlarken diğer elini ağırlığını desteklemek için kullandı.

Dilimi klitorisine doğru kaydıldım ve aç ağzımın içine çektim, açgözlü bir bakışla tekrar ona bakmadan Önce amına yumuşak bir yalama verdim.

"Ağzıma boşalacak mısın?" "Evet..."

Gözleri kapandı ve başı geriye düştü, kalçalarını dudaklarıma ve dilime karşı ileri geri hareket ettirdi. Yavaşça başladım, başımı bir o yana bir bu yana, sonra da yukarı aşağı hareket ettirdim. Eli yine saçlarımı sıkıca kavradı, neredeyse koparmaya çalışıyormuş gibiydi.

Sonunda iki parmağımı onun davetkâr sıcaklığına soktuğumda gözleri benimkileri buldu.

Onu benim için güzelce
hazırlıyordum. "Oh Tanrım,
Ethan..."

"Hoşuna gitti mi? Nerede bebeğim? Tam burası mı?" G noktasına vurduğum ve gözlerinin başının arkasına yuvarlanmasına neden oldum. "Ya da..." Parmaklarımı çektim, dokunuşumu kaybettiği için anında boğazından bir inilti yükseldi. Orta parmağımı hızla kıkına doğru götürerek, "Bunu da her zaman sevdin" diye homurdandım.

Rahatladı ve parmağımın yavaşça dar, büzülmüş deliğine girmesine izin verdi. Amının ıslaklığı bunu yapmamı kolaylaştırdı. Parmağımı doğrudan karnının alt kısmına doğru yönlendirerek alay ettim...

"Yoksa burada mı?"

BÖLÜM OTUZ İKİ

ETHAN

"AMAN TANRIM..."

Onun içten dışa doğru çözülüşünü izledim, özünden damlayan meyve suları her parçamı ele geçirdi. Boştaki elimle iki parmağımı tekrar sırlıslıkla amına soktum. Her iki deliğini parmaklarken aynı anda G noktasına vurarak ağzımı klitorisine geri döndürdüm.

Onu bu şekilde sahiplenmenin bende yarattığı bir şeyler vardı. Vücudu konusunda bana güveniyordu ve ben bunu seviyordum.

"Beau sana dokundu mu Livvy?" Büzüşmesini kastederek sordum.

"Hayır..."

Hızımı arttırmak için duymam gereken tek şey buydu, sadece onu boşaltma arzumu körüklüyordu.

"Bu kimin adı Livvy? Kimin kızı bu? Kimin vücudu bu? Söyle bana."

Yanıt olarak inledi.

"Sen her zaman kime a i t t i n ?" Parmaklarımı daha sert ve daha hızlı iterken klitorisini daha kararlı bir şekilde emdim.

Avucumu ıslattı. Çenemi ve boynumu ıslattı.

Aklını kaybetmesine neden oluyor. Sarsılıyor.

Teslim olmak.

Coşkuyla çığlık attı, "Sen. Hiç prezervatif kullanmadığım tek erkek sensin."

Klitorisi ağzımdayken sııttım ve "İşte benim kızım" diye mırıldandım. Saniyeler sonra sertçe boşaldı, nefes nefese, "Ethan..."

Dilimi son bir kez klitorisine değdirdikten sonra, vücudu üzerimde gevşeyip bacakları omuzlarımdan gevşekçe sarkana ve elleri yanlarına düşene kadar orgazmını yüzümde yaşamasına izin verdim.

Kapüşonlu gözlerle, daha önce olduğu gibi bacaklarının arasında durmamı izledi.

Kaslı vücudumu onunkinin üstüne yerleştiriyorum.

"Yüzüme boşalırken sikimi çok sertleştiriyorsun."

Aletimi girişine yerleştirerek yavaşça içine girip çıktım ve acele etmedim. Bu anın mümkün olduğunca uzun sürmesini istiyordum. İçine girdiğimde durdum, aının her santimini sikimin etrafına sarılmış hissetmeye ihtiyacım vardı.

Anılarım bununla kıyaslanamaz bile.

Hiçbir şey ve hiç kimse.

İlk seferimizin böyle olacağını hayal etmemiştim. Aramızda hiçbir şeyin değişmemiş olmasını sevmekten kendimi alamıyordum. Sanki bunu yıllardır yapıyormuşuz gibi, aramızdaki bağ, bağımız ve aşkımız hala oradaydı ve bize bu yeni hayatı üflüyordu.

Onun zevkini sikimin ucunda hissedebiliyordum, her itiş ve çekişte daha sıkı ve daha sıkı kenetleniyordu.

Dudaklarından kaçan her inilti ile.

Aletimin her derin itişinde.

Amını her sıktığında, taşaklarıma kadar kıpırdıyordu.

Boşaldı.

Ve geldi.

Ve gelmeye devam etti.

Kalplerimiz çarpıyor, tenimiz ter içinde kalıyor ve ciğerlerimiz tamamen nefessiz kalıyordu. Her şeyin başladığı yerde sevişiyorduk. Etrafımızdaki her şeyden tamamen habersizdik. Terk edilmişliğimizin içinde kaybolmuştuk.

Kendi
dünyamızda. Su
kuyumuzda.

Onu kendime doğru çektim, bizi döndürmeden önce oturmasını sağladım, böylece ben onun bulunduğı yere otururken o da bana biniyordu.

"Sikime bin, Livvy."

İkinci kez söylenmesine gerek
yoktu. "Evet..." diye mırıldandı,
nefesi kesilmişti.

Şaftımın farklı bir açıdan onun derinliklerinde hissetmeye alışana kadar kalçalarını yavaşça salladı. Daha fazla kaldıraç için ellerini göğsüme koyarak aşığı yukarı zıpladı.

Meme ucunu ağızıma aldım, diğer göğsünü yoğurdum, ona doyamıyordum. Boğazının derinliklerinden bir inilti daha kaçarken başı geriye doğru yuvarlandı.

Ellerimden birini klitorisine götürdüm ve ne yapmak üzere olduğumu anladığı anda nefes alış verişinin hızlanmasına neden oldum. Beni cesaretlendirerek kalçalarını ileri doğru savurdu.

"Evet, bebeğim. Sikimi al. Aynen böyle... Becer beni Livvy."

Amının sıkılaştığını, sikimi bir mengene gibi kavradığını hissedebiliyordum. Boynunun arkasını tuttum, onu daha da yakınlaştırmak istiyordum, vücudunun benimkini örtmesine ihtiyaç duyuyordum. Dudaklarımız kendi kendine hareket ediyordu, artık hareketlerimiz üzerinde herhangi bir kontrolümüz yoktu.

Çene hattını, boynunu öptüm ve kasıtlı olarak dudaklarına geri döndüm. Narin elleri göğsümde geziniyor, tenimi parmak uçlarında hissetmek istiyordu.

"Çok iyi hissediyorsun," diye inleyerek kalçalarımı yukarı doğru ittim.

Kalçalarını bir kez daha kabaca kavradım, onun ve benim zevkim için onu daha sert, daha hızlı hareket ettirdim. Hızım arttıkça, onun beni olabildiğince sert sürmesini sağladım.

onun amlna doyamıyordu.

Ağızlarımız ayrılmıştı, nefes nefese kalmıştık, birlikte uçurumun kenarından düşmeyi bekliyorduk. Amnının sikime karşı zonkladığını hissettiğimde dilimi ağızına kaydırđım, çığlıklarını bastırırken uzun ve sert bir şekilde titreşiyordu.

Onun titremesi benim felaketim oldu.

Ben de aynı sertlikte boşılırken göğsümün derinliklerinden bir inilti daha yükseldi. Alnımı onunkine yasladım ve bana bakması için gözlerini açmasını söylememe bile gerek kalmadı. Çoktan açılmışlardı, canlı, gelişen ve bana karşı sevgi dolu görünüyorlardı.

Ağızlarımız ayrılmıştı, hala birbirimize dokunuyor ve bolca nefes alıp veriyorduk, bedenlerimizin bir olmasından kaynaklanan her duyguyu ve hissi hissetmeye çalışıyorduk. Yemin ederim kalp atışlarımız suda ve ağaçlarda yankılanıyordu.

"Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum," diye ifade etti beni öperek. "Ethan..."

"Evet bebeğim," diye inledim onu öperken. "Az önce içime boşaldın."

"Evet."

"Prezervatif kullanmadık."

"Biliyorum."

"Ve sen çekilmedin."

"Gelişim senin içinde olmak için yaratıldı."

"Şey... Beau'dan beri doğum kontrol hapı kullanmıyorum."

Kocaman gülümsedim. "Biliyorum. Zaman kaybetmekten bıktım. Bunu zaten yeterince yaptık. Birbirimizi hayatımız boyunca tanıdık."

Ben de ona aynı soruyu sormadan önce gülümsedi: "Beni neden seviyorsun?"

İkimiz de hâlâ nefes almaya çalışıyorduk.

Düşüncelerimiz.

"Çünkü otobüste koltuğunu benimle paylaştın, çünkü benim ihtiyaçlarımı her zaman seninkilerin önüne koydun, çünkü

Bana hissettirdiklerin, beni güldürme Şeklin, her zaman yanımda olma Şeklin. Seni seviyorum çünkü seni nasıl sevmeyeceğimi bilmiyorum. Sen benim ruh eşimsin, en iyi arkadaşımsın, sevgilimsin ve..." Beni pt. "Bir gün kocam ve ocuklarımlaın babası olman için sabırsızlanıyorum."

Ve bir an bile tereddüt etmeden cevap verdim... "Evlen benimle Livvy."

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

LIVVY

ALTI AY SONRA

"Anne, çiçek aranjmanlarında uğur böceği istiyorum."

Başıyla onayladı ve not aldı. "Neden uğur böcekleri?" "İyi şans getirsinler diye."

"Buna bayıldım."

Ethan arkamdan gelip ensemei öptü. Yemek masalarında oturmuş, sonbahardaki düğünümüz için daha fazla ayrıntı planlıyorduk. Bu kez tüm ayrıntılara yardım ediyor ve her adımda yer alıyordum. Bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum.

Bir düğün planlayıcımız vardı ve su kuyumuzda evleniyorduk. Annem bunu nasıl başardı bilmiyorum ama o ve ekibimiz bize hayallerimizdeki töreni ve resepsiyonu sunuyordu.

"Eğleniyor musun?" diye sordu boynuma sokularak.

"Öyle misin?" Onun dokunuşu altında kıvranarak alay ettim. "Tamam, siz ikiniz. Bunu düğünden sonraya saklayın."

İşleri doğru şekilde yapmak istiyorduk. Ben hala satın aldığım evde yaşıyordum, Ethan da kendi malikanesinde. Çoğu geceyi birlikte geçirmemize rağmen, evlenene kadar kendi evlerimizde kalacaktık. Ethan'ın mülküne taşınıyordum. Evi kendime ait kılmak için yeniden dekore etmeme izin veriyordu.

kendi. Beni mutlu ettiği sürece ne yaptığım umurunda değildi - onun sözleri, benim değil.

Evimi satmak yerine kiraya vermeyi planlıyordum, bir yatırımım olsun istiyordum. Ethan sürekli olarak parasının benim olduğunu söylüyordu ve bunu kastettiğini biliyordum, ancak büyük bir parçam hala bağımsızlığıma sahip olmak istiyordu. Kocama ya da aileme güvenmek istemiyordum ve o da bu kararıma saygı duyuyordu.

"Baban başka bir uygulama geliştirmem için beni ikna etmeye çalışıyor." "Yani birbirinize bağlanıyor musunuz?"
Kıkırdadı. "Onun gibi bir şey."

Geçtiğimiz birkaç ay boyunca ailemin evinde, büyüdüğüm evde çok zaman geçirdik. Sanırım ikimiz için de burası her zaman evimiz gibi olacak. İkimiz de burada büyüdük. Ethan ve babam birbirlerini tanımaya başlamışlardı ve bunu görmek inanılmazdı. Her geçen gün daha da yakınlaştıklarını görmek hoşuma gidiyordu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde eski yatak odamdaydık. Annem ve babam burayı benim için hep aynı şekilde tutmuşlar ve bana buranın sonsuza kadar benim de evim olacağını söylemişlerdi.

Ethan yatağında üstüme uzanırken, "Ethan, durman gerek," diye azarladım.

"Ama eskiden odanızda oynamamızdan hoşlanırdınız. Hatırlatmak için pencereden tırmanmamı mı istiyorsun?"

Güldüm. "O ağaca tırmanmaya çalışmanı görmek isterdim. Artık o kadar kolay değil. Ergen bir çocuk değilsin."

"Hayır, bebeğim, ben tamamen erkeğim."

"Öylesin."

Onu derinden öptüm.

"Bu beni durdurmayacak." "Ya babam içeri girerse?"

"Ona parmağındaki pırlantayı gösterir ve artık satın alınmış ve ödenmiş olduğunu hatırlatırdım."

Ağzım açık kaldı. "Ethan!" "Ne? Artık benim malımsın."

"Sen utanmazsın. Şu anda seks yapamayız." "Hızlı olacağım."

"Hiç hızlı değilsin."

Sırıttı. "Bunun iyi bir şey olduğunu düşünmüştüm."

"Bu a harika şey." I sıritti. "Ama değilne zaman benim ebeveynler alt katta."

"Ailenle daha önce alt katta seks yapmıştık."

"Evet, ama o farklıydı. İçinde sevişebileceğimiz iki evimiz yoktu."

"Yaptığımız şey bu mu? Düzüşmek mi? Bebek yapmaya çalıştığımızı sanıyordum."

"Ethan, dilini ısır. Annem seni duyarsa beni öldürür." "O zaman onlara söylemeyeceksin, değil mi?"

"Kesinlikle hayır."

"Ya hamile kalırsak?"

"Onlara bunun bir mucize olduğunu söyleyeceğim. Annem Vera Wang'de hamile olabileceğimi bilse beni öldürür. Ayrıca, aktif olarak denememiz gerekmiyor. Senin çekiliyor olman gerekiyordu."

"O kısmı hep unutuyorum."

"Evet, eminim."

"Ne?" diye alay etti. "Dar, ıslak amını suçla." "Ethan!"

Dudaklarımı gagaladı. "Seni elbisenin içinde görmek için sabırsızlanıyorum." "Beni bir sürü elbisenin içinde gördün."

"Onlar benim için değildi."

İçtenlikle ifade ettim, "Onlar hep senin içindi."

Kaşlarını oynattı. "Seni ipekler içinde görmek istiyorum." "Bildiğim iyi oldu."

"Tamam, Şimdi beni içeri al." Klotuma uzandı.

"Seni bu sabah içeri aldım. Hâlâ o on sekiz yaşındaki dayanıklılığa sahipsin."

"KstahlaŐmayı bırak."

"Ama ŐımarıklıĐımı seviyorsun."

Gülümsedim, ağzımı onunkine sürttüm. "EĞer hemen aşağıya inmezsek babam bizi öldürecek."

"Babanla aramızda bir anlaŐma var."

"NeymiŐ o?"

"Artık benimsin ve başka türlüsünü **i s t e m e z d i** " dediğinde hiŐaŐırmadım.

ETHAN

Ben oturma odasında babasıyla otururken Livvy annesiyle mutfaktaydı.

"Küçük kızımı böyle sevdiğin için sana hiç teşekkür edemedim."

"Bunun için teşekkür edilmesine ihtiyacım yok."

"EĞer geri dnebilseydim, aslında kanepenin üzerindeki bu noktaya, senden Livvy'yi bırakmanı asla istemezdim."

"Biliyorum, efendim."

"Sen her zaman onun için yeterince iyi oldun. Sana nasıl davrandığım için özür dilerim Ethan. Bunu asla hak etmedin."

"Sen sadece onun için en iyisini istedin."

"Sen her zaman onun için en iyisi oldun ve bunu görmemin bu kadar uzun sürmesinden nefret ediyorum." Bir an durakladı. "Livvy bana hayatında amcandan başka kimse olmadığını söyledi."

Başımı salladım. "Annem ben bebekken kanserden öldü ve babam da... Şey, o... açıkça söylemek gerekirse, pisliğin teki."

"Amcanla yakın mısın?"

"Seni yetiştiren adama olabildiğince yakın ol."

Yaşlı adamın bir gecede ne kadar değiştiğine inanamıyordum. İlişkımız, olabileceğini düşündüğümde çok daha iyiydi. Adam bana hayranlıkla bakıyordu. Şehir kulübündeki meslektaşlarına ve arkadaşlarına baktığı gibi bana da bakıyordu.

"Biliyorsunuz efendim, bu kadar başarılı olmamın en büyük nedeni sizsiniz." Bakışlarını kısmıştı.

"Kızınız için yeterince iyi olabileceğimi size kanıtlamak istedim. Görüyorsunuz, efendim. Ona her zaman aşık oldum ve sizinle aynı kalibrede olmadığım sürece beni kabul etmeyeceğinizi biliyordum, bu yüzden olabileceğimden emin olmak için elimden gelen her şeyi yaptım."

"Ethan, ben-"

"Anlıyorum. O zaman anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Ben de küçük kızım için aynı şeyi isterdim. Özellikle de senin statünde bir ailesi olmayan bir çocuk için. Bir gün o adam olacağıma dair kendime söz verdim. Sen olmasaydın bu kadar hırslı olabileceğimi sanmıyorum, bu yüzden gerçekte beni olabileceğim en iyi adam olmaya ittiğin için teşekkür ederim. Neredeyse bir babanın yapacağı gibi."

Omzumu tutarak ayağa kalktı. "Bu bir onurdur, evlat."

Bana ilk kez böyle sesleniyordu ve ben de bir gün bana böyle seslenmesini ne kadar çok istediğimi hemen hatırladım. Dönüp dolaşıp aynı noktaya geldiğimizi görmek çılgıncaydı.

O günün gelmesi için ne kadar dua etsem de, yıllar geçtikçe bunun gerçekleşebileceğine dair umudumu kaybettim. Livvy'yi içimdeki her şeyle seviyordum.

Her zaman vardı.

Her zaman.

Hayatımda ilk kez istediğim her şeye sahiptim. Ve bu şeyle başladı ve bitti.

Elizabeth Collins.

Sonsuza dek Önce benim.

EPİLOG

LIVVY

ALTI AY SONRA

"Elizabeth Collins, Ethan'ı kocan olarak kabul ediyor musun, iyi günde, kötü günde, zenginlikte, fakirlikte, hastalıkta ve sağlıkta, sevmek ve değer vermek için, bugünden itibaren ölüm sizi ayırana kadar?"

Ethan'ın gözlerinin içine bakarak, "İstiyorum," dedim.

Papaz bakışlarını Ethan'a çevirdi. "Şimdi sen, Ethan Carter, Elizabeth'i, Livvy'ni, iyi günde, kötü günde, zenginlikte, fakirlikte, hastalıkta ve sağlıkta, sevmek ve değer vermek üzere, bugünden itibaren ölüm sizi ayırana dek, sahip olmak ve elinde tutmak üzere kabul ediyor musun?"

"İstiyorum," diye mırıldandı yanaklarımdan süzülen taze gözyaşlarıyla.

"O halde Güney Carolina Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum."

Gelini öpebilirsin demeye kalmadan Ethan kendini daha fazla tutamadı. Yüzümün kenarlarından tutup beni kendine çekti ve sanki ailemizin ve arkadaşlarımızın önünde değilmişiz gibi beni öptü. Dudaklarımız ritmik bir hareketle birbirine çarparken, ben de onun ağzının itme ve çekme hareketlerine karşılık verdim.

"Artık benimsin," diye dudaklarıma doğru nefes verdi.

"Ben her zaman seninim," diye söz verdim ve onu son bir kez
öptüm. Sonunda o gün gelmişti.
Tüm iniş ve çıkışlar boyunca.
Tüm pişmanlıklar.
Hatalar.
Gözyaşları.
Özür dilerim.
Seni seviyorum.
Her sen benim kıızımsın
için. Ve her gülüşün ve
kahkahan için.
İyisiyle kötüsüyle.

Her şeye değdi çünkü bizi bu noktaya getirdi. Birlikte olmaktan başka
hiçbir şeyin önemli olmadığı bir yere. Ethan Carter benim ilk öpücüğüm, ilk
aşkım, bedenime, kalbime ve ruhuma dokunan ilk erkekti. En iyi
arkadaşımla evlendiğim için daha şanslı olamazdım.

Yirmi üç yıllık dostluk. Yirmi yıllık
sevgi ve bağlılık. Geçmiş geride
kalmıştı.
Hikayemiz daha yeni
başlıyordu. Ben artık...
Bayan Elizabeth Carter.
Her zaman olması gerektiği gibi.

ETHAN

Onu o anda, o güne kadar kimsenin bilmediği özel yerimizde almadığım
için şanslıydılar. Kalbinden amına kadar her santimine sahip olacaktım. O
artık benimdi.

Onu uzun uzun ve derin derin Öptüm, sonunda kendimi huzurlu hissediyordum.

Yüzümün yan tarafını okşadı ve kulağıma eğilip sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldadığında neredeyse kırımın üzerine düşecektim...

"Hamileyim."

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

